

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

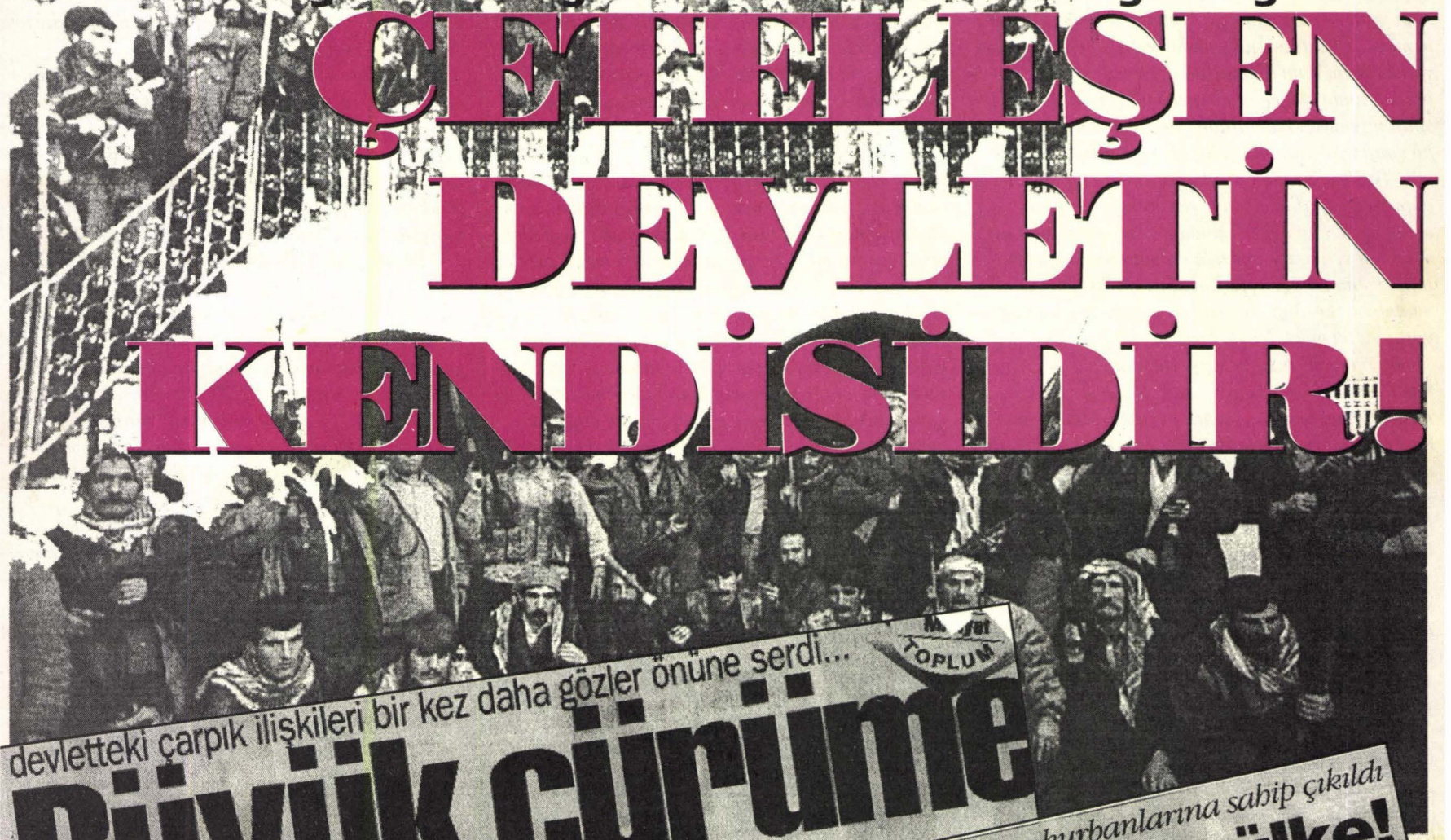
15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

SUSTURAMAZSINIZ!

Gazetemizin yayını durduruldu, çalışanlarımız işkenceye alındı.

BU DÜZEN CÜRÜMÜŞ, BU DEVLET KOKUŞMUŞTUR!

ÇETELLEŞEN DEVLETİN KENDİSİDİR!

devletteki çarpık ilişkileri bir kez daha gözler önüne serdi...

Büyük çürüme

Pespeşe ortaya çıkan devlet bağlantılı çetelere biri daha eklendi

Cete cumhuriyeti

BİRARAYA GETİREN NE?

Balıkesir yakınlarında meydana gelen trafik katliam sanığı ve polis şeflerinin kirli ortaklığı

Sürpriz sayıladı

Önce gece Balıkesir-Sungurlu karayolunda bir kamyonun altında ezilen Mercedes marka arabadan çıkarılan cesetler, 'uniforma giye' diye bir yarı iletken...

inde

Willetvickli, polis, hukukcu idirli bir kaza ile ortaya çıktı

Skandal kazanın kurbanlarına sahip çıkıldı

Bu ne biçim ülke!

Şaibeli polise devlet töreni

Hastanede aşiret ablukası

Kirli ilişkilere siyasiler ve hukukçular büyük tepki gösterdi

Çürümenin belgesi

Yeni Yürük: Güneşli günün ortasında, bir kaza sonucu meydana gelen bir trafik kazası...

Kızıl Bayrak gazetesi çalışanlarına polis terörü

Bir Kez Daha Diz Çöktürdük!

● Sayfa 4

Zulmün Olduğu Yerde Başkaldırı da Olacaktır!

Şu anda Ankara Merkez Kapalı Cezaevinde bulunan EKİM davası tutsağı Habib Gül'ün, 2 No'lu DGM'de yaptığı savunmadan bazı bölümleri anlamlı bulduğumuz için yayınlıyoruz.

(...)Ben sınıfsal açıdan bir işçiyim. Yani emek gücünü satarak bilfiil üretime katılan, ama emeğinin karşılığını alamayan ve bir avuç asalak sermayedarın sömürücü, yayılmacı, emellerinin sadece basit bir üretim aracı olan işçi sınıfının bir üyesi-neferiyim. Yukarıda da kısaca özetlediğim şekliyle günümüz dünya sistemi egemen sömürücü sınıf olan kapitalist-emperyalister ve onların sınıfsal çıkarlarını esas alan yasa ve kurumları ile üretime gücünün son sınırına kadar katılan, tüketimde ürettiğinin ancak milyonda birini dahi alamayan, aç, sefil, zulüm ve zorbalık altında kölece yaşamaya mahkum edilen işçi sınıfı ve emekçi halklardan oluşan iki karşıt sınıf ve bu sınıflar arasındaki çelişkiden-çatışmadan ibaretir. Tarihsel ve güncel çıkarları taban tabana zıt olan bu iki sınıf (işçi sınıfı ve sermaye sınıfı) arasında yaşamın her alanında her an süren bir sınıf savaşımlı ve iktidar mücadelesi söz konusudur. Bilinçli ya da bilinçsiz, farkında ya da farkında olmadan bu iki sınıfa mensup tüm bireyler bu çelişkiyi yaşar ve bu mücadelede birer taraftırlar.

Bugün beni sizlerle karşı karşıya getiren de bu sınıfsal çelişki ve karşıtlığımızdır. Sizlerin gerek sınıfsal konum ve çıkarlarınız, gerekse de sınıfsal çıkarlarınıza hizmet eden görevinizin gerektirdiği gibi davranmanız ve bunu açıkça iddianameye de yansıtmanızı ne yadırgıyorum ne de şaşırtıyorum. Ancak her zaman düşmanın mert olanını sevdiğimi de belirtmek istiyorum.

Siz ve mensubu olduğunuz sınıfın, bu sınıf karışılığını olduğu gibi kabul etmek yerine, “sınıflarüstü devlet, hak, hukuk, adalet, yargının bağımsızlığı” gibi kavramlarla bu sınıfsal karışıklığımızı karartmak çabanızı yadırgıyorum. Ve sizleri mert davranmaya davet ediyorum.

(...)

Bu iddiaları sırasıyla yanıtlamak gerekirse; id-

dianamedeki suç bölümünde "EKİM örgütünün faaliyetlerini yönetmek" olarak gösterilmiştir. Burada bana itham edilen "terör ve terör örgütü" kavramlarını kabul etmediğim için cevaplamak istiyorum.

Terörizmin sözcük anlamı; bireylerin, grupların ya da devletin siyasal bir amaçla başka kişi ve gruplara karşı girdiği savaş dışı (hukuk dışı) sistemli şiddet eylemleridir. Yani diğer bir yönüyle, amaca ulaşmak için sistemli olarak başvurulana, esas ve tek eylem biçimi olarak şiddetin seçilmesidir. Sizlerin kavramlara yüklediğiniz keyfi anlamlar ve başvurduğunuz birçok savaş hilesini bir kenara bırakırsak bile, terör, terörizm kavramları gerçek anlamıyla dahi EKİM'in ideolojik yapısına, sınıfsal konumuna ve örgütsel konumlanışına denk düşmediği gibi, hiçbir devrimci örgüte de terör ve terörizm tanımlaması denk düşmez. Çünkü başta EKİM olmak üzere hiçbir devrimci örgüt amaçlarına ulaşmak için şiddet eylemlerini tek ve esas eylem biçimi olarak almaz. Olsa olsa amaca ulaşmak için şiddet ve şiddet eylemleri birçok araçlar dizisinden sadece biridir. Bu da ne komünist ve devrimci örgütleri terör örgütü yapar, ne de üyesini, taraftarını, kitlesini ve faaliyetlerini yürüten militanlarını terörist yapmanın gerekçesine yeter. Çünkü burada şiddet, siyasal faaliyetin birçok aracından sadece biridir. Bu da gayet doğaldır. Şiddet sınıf savaşımının doğasında vardır. Bu gerçeği inkar etmek mümkün değildir. Zaten devrimin kendisi uzun soluklu çetin ve bedel isteyen birçok çarpışma altüst oluşun ürünü olacaktır. Bu altüst oluşta şiddet faktörünün rolü büyüktür. Ancak bu şiddet bireysel ya da grupsal değil, tamamiyle sınıfsaldır. Tam da terör kavramını ve devrimci şiddeti biri birinden ayıran ve yerli yerine oturtan bu sınıf olgusudur.

Bu tanımlamaya göre, devletin bizzat kendisi terörist, faaliyetleri de terörizm tanımına uymaktadır. Çünkü o tüm toplumsal muhalefeti baskı ve şiddetle sindirmekte ve egemenliğini bu yolda sürdürmekten başka bir yöntem bilmez. Bu, sermayenin sınıfsal ka-

rakterine de uygun bir yöntemdir.

Örneğin: 1996 1 Mayıs 'ında Kadıköy'de 200 bin işçi ve emekçinin üzerine ateş açarak 3 işçiyi katleden, onlarcasını yaralayan devletin kolluk kuvvetlerinin bu eylemi de bir şiddet eylemidir. Buna karşı komünistlerin devrimcilerin, işçi ve emekçilerin katil polistleri linç etmesi de bir şiddet eylemidir. Ama birincisi siyasal amacı gereği bir avuç sömürücü sınıfın sınıfsal çıkarları için işçi sınıfı ve emekçi halkları bu şiddet yoluyla sindirmek ama 1 devlet terörü iken, ikincisi: zaten sömürü baskı ve zulümlere karşı bir savunma ve başkaldırı güdüsüyle gelişen bir sınıf kinidir. Yani siyasal amaçlarıyla devrimci bir eylemdir.

Tekrarlamak gerekirse, terör ve terörizm tanımı ne benimle, ne de EKİM'in ideolojik, siyasal ve politik konumuyla örtüşmüyor. Kuşkusuz ne ben, ne de EKİM sınıflararasındaki çelişkinin şiddetsiz çözülebileceğini kesinlikle savunmuyoruz. Ancak bu şiddet işçi sınıfının devrimci şiddeti olacağını da altını çizerek belirtiyorum. Yani ZULMÜN OLDUĞU YERDE BAŞKALDIRI DA OLACAKTIR!

(...)

Iddia edildiğinin tersine ben ne EKİM üyesiyim. Ne de yöneticisiyim. Sınıfsal konumum ve çıkarlarım gereği bir sınıf devrimcisiyim. Bu düşünsel biçimim EKİM'in ideolojik yapısıyla çakışıyorsa bu benim için suç değil, olsa olsa onur verici bir gurur ve işçi sınıfı için bir şanstır. Teorik olarak Marksizm-Leninizm'de, ideolojik olarak bilimsel sosyalizm ve işçi sınıfından beslenen ve yine örgütsel konumlanışıyla gücünü işçi sınıfı ve emekçi halktan alan bir hareketin yöneticisi olmak benim için onurdur. Ne var ki, üzülererek belirteyim bu onuru yaşayacak, taşıyacak kadar şanslı ve becerikli olmadım. Eğer ortada bir suç varsa benim için en büyük suç bu beceriksizliğim ve şanssızlığımdır. Bunun da bir cezası varsa, siz değil mensubu olduğum işçi sınıfı verebilir ancak.

Kızıl Bayrak

Susturamazsınız!

Siyasal Derleme • Fiyatı:50 000 TL. (KDV.dahil)
EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti. Sahibi: Gonca Dönmezer
Derleyen: Recai AKTAN

**Adres: Çim apt. No: 52/5 Laleli
İSTANBUL**

Baskı:
SERLER Matbaacılık
İSTANBUL

Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No:33
GEBZE/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

853. Sok. Bilen İşhanı No:27/604, Konak/İZMİR
Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sk. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhhiye/ANKARA
Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306
ADANA, Tel: 0 (322) 351 36 84

Alemdar Cd. Erdoğanlar İşhanı. No: 4 Kat: 6
ZONGULDAK, Tel-Fax: 0 (372) 252 25 92

Susturamazsınız!

Kriz batağında nefessiz kalan sermaye iktidarı, aradığı istikrarı ve toplumsal uzlaşmayı devlet terörü ile yakalayamıyor. Bir yandan demokratikleşme yalanları ile göz boyamaya çalışırken, diğer yandan cumhuriyet tarihinin en yoğun ve kanlı terör uygulamalarını sürdürüyor. Son bir kaç yılın bilançosuna bakıldığında, askeri yönetimlerde bile görülmemiş oranda gözaltı ve tutuklamalar, gözaltında kayıplar, yargılı-yargısız infazlar vb. karşımıza çıkıyor. Şu anda cezaevlerinde tutuklu bulunan on binin üzerinde devrimci ve en az bir o kadar yurtsever tutsağın varlığı bile bunun bir göstergesidir.

Parti atılımının eşliğinde olan komünist hareket ise bu saldırıların odak noktalarından biri durumunda. İçinden geçmekte olduğumuz bu kritik evrede düşmanın elindeki tüm imkan ve yöntemleri ile komünist harekete yönelmiş olduğu açık bir gerçek. En az bunun kadar açık olan diğer bir gerçeklik ise; komünist hareketin tüm bu saldırıları büyük oranda boşa çıkararak ilerlediğidir.

Sermaye iktidarının süreklileşen bu saldırılarının temel hedeflerinden biri de komünist yayıncılık faaliyeti olmuştur. Gazetemiz Kızıl Bayrak, yayın yaşamına başladığı '94 Haziran'ından bu yana sayısız saldırıya maruz kalmıştır. Kapma cezaları, yayın durdurulmaları, toplatmalar, para cezaları, gözaltılar, iskenceler vb. vb.

Düşmanın komünist yayıncılık faaliyetine dönük bu saldırıları, değil bizi geriletmek tam tersine ilerleyişimizin basamakları olmuştur. Düşmanın her düzeydeki saldırısı kar-

şısındaki başeğmez tutumumuz ve irademiz açık çalışmada yeni bir geleneğin başlangıcı olmuştur.

Bugün yeni ve daha kapsamlı saldırılarla yüzyüzeyiz. Genç sayımızın çıkışından bu yana yoğun bir saldırı dalgasını yine aynı irade ve atılım ruhu ile aştık. Artık alışlagelmış olan toplatma ve yayın durdurma saldırısıyla karşı karşıya geldik. Gazete bürolarımız basıldı. Zonguldak bürümüz polis tarafından talan edildi. Büro çalışanımız Yıldırım Doğan gözetl altına alınarak, Zonguldak terörle mücadele şubesinde günlerce işkenceli sorgulardan geçirildi. Hemen ardından İstanbul merkez ve Gebze bürolarımızda çalışan yoldaşlarımızın ve dost çevremizin evleri basıldı. 20'yi aşkın arkadaşımız İstanbul ve Kocaeli terörle mücadele şubelerinde işkencelerden geçirildi. Yayınımızı durdurmaya ve çalışanlarımızı yıldırı maya yönelik bu saldırı yoldaşlarımızın başeğmez direnişçi tavırları ile bosa çıkarıldı.

Komünist hareketin bir sıçramanın eşiğinde olduğu bu dönemde bize yönelik bu saldırı bir rastlantı değildir. Tıpkı, bizim bu saldırıyı başımız dik ve Kızıl Bayrağımızı daha da yukarılara çekerek boşa çıkarmamız gibi.

Çalışanlarımızın işçene altında oldukları dönemde yanımızda dostlarımızı bulmak bizi sevindiren bir diğer gelişme. Özellikle Alınteri gazetesi çalışanları gazetemizin bu sayısının hazırlığına, yaptıkları katkılarla destek oldular. Devrimci dostluk ve dayanışmanın güzel bir örneğini sergilediler. Bunun yanı sıra bize çeşitli düzeylerde desteklerini sunan dostlarımıza da teşekkür ediyoruz.

Çeteleşen devletin kendisidir

Rastlantı olup olmadığı bile tartışmalı bir trafik kazasının açığa çıkardığı kirli ilişkiler günlerdir Türkiye'nin gündeminin baş konusunu oluşturuyor. Medya devlet bünyesindeki çetelerden, bunun yolaçtığı “büyük çürüme”den söz ediyor. Görünüşe bakılırsa olayın peşini bırakmıyor, ilişkileri deşiyor ve devletin bu çetelerden temizlenmesi gerektiği fikrini işliyor. Muhalefet partilerine mensup bir kısım siyasetçiler ile bazı sivil kuruluşların temsilcileri medyanın bu son gelişmeler karşısında “iyi bir performans” sergilediğini, “temiz toplum” özelemlerine sözcülük ettiğini söyleyerek onu kutluyorlar.

Gerçekte ise bu büyük gürtlünün gerisinde büyük bir ikiyüzlülük yaşıyor, büyük bir sahtekarlık gizleniyor. Medya devlete sızmış çetelerin üzerine yürüme görüntüsü altında her zaman bir propaganda kolu olarak çalıştığı çeteleşmiş devleti temize çıkarma operasyonu yürütüyor. Üstelik bu çaba içinde kitleler nezdinde sıfıra inen itibarını da bu sayede yeniden kazanmaya çalışıyor.

Örneğin, güya çetelerin üzerine yürüyen medya “kirli işler” diye “kumarhaneler kralı” cinayetini ya da bir “MİT muhbiri”nin öldürülmesini tartışıyor. Ama Türkiye'deki ve Kürdistan'daki yüzlerce, binlerce faili güya meçhul siyasi cinayeti, gözaltında kaybetmeleri tartışmıyor. Neden peki? Çünkü “kumarhaneler kralı” ile “MİT muhbiri”nin öldürülmeleri olayları çeteleşmiş bir devletin bünyesindeki farklı çetelerin kendi iç kavgaları kapsamına giriyor. Oysa binlerce siyasal cinayet, yüzlerce gözaltında kaybetme olayı, çeteleşen bir devletin emekçilere ve Kürt halkına, onların devrimci ve yurtsever öncülerine açtığı bir kirli savaşın sonuçlarıdır. Ve medya bu kanlı ve iğrenç savaşın en büyük destekçisi durumundadır. Aşiret reisi Sedat Bucak'ın korucu çeteleri Kürt yurtseverlerine kan kusturuyorken bu “vatana hizmet” diye alkışlanıyor da, aynı korucu çetebaşının korumalarının kumar rantı kavgası yüzünden bir kumarhane kralını öldürmeleri “kirli iş” olarak tartışılıyor. Burada büyük bir ikiyüzlülük, muazzam bir sahtekarlık, bir kaba utanmazlık sözkonusudur.

Medya basit (ya da öyle görünen) bir trafik kazasının açığa çıkardığı gerçekleri, düzen ve devlet bünyesindeki rant ve iç iktidar kavgasının dar alanına doğru yönlendirmeye çalışıyor. Bunu zaten fazlasıyla yıpranmış Çiller-Ağar çetesinin siyaseten yıpratılmasının bir olanağı olarak kullanıp bu arada devleti temize çıkarmaya çalışıyor. Fakat son gelişmelerin bugünkü devlet gerçeğine ilişkin bazı temel çizgileri açığa vurması tüm bu çabalara rağmen engellenemiyor. Bunların içinde en önemli

olanı şudur: Bu devlet toplamında bir kontr-gerilla aygıtı halini almıştır, öyle çalışmaktadır. Hukukla zaten hiçbir ilgisi bulunmayan bu faşist aygıt, kendisini hiçbir biçimde kendi yasalarıyla da sınırlamamaktadır. Yıllardır kendini hiçbir koşul ya da kuralla sınırlamayan adı bir suç örgütü yapılanmasına kavuşmuştur, bu işleyiş içinde çalışmaktadır.

İlginc olan, bu gerçeğin son kazayla birlikte köşeye sıkıştırılanların tutumu ve açıklamalarıyla daha bir açıklık kazanmasıdır. köşeye sıkışan ve istifa etmek sorunda kalan Mehmet Ağar, bugüne kadar devlet adına “bin tane gizli operasyon yaptıkları”nı açık açık söyleyebilmektedir. Bu “faili meçhul” siyasi cinayetlerin, gözaltında kaybetmelerin, çeşitli provokasyonların kaynağına ilişkin açık bir itirafıdır. Haklarında ortaya dökülen onca bilgiye rağmen Çiller-Ağar çetesinin hala da süren cüretli davranışlarının gerisinde de zaten bu gerçek vardır. Zira onlar biliyorlar ki, bizzat kendisi bir çete olan devletin içyüzü açığa serilmedikçe, devlet içindeki kendi çetelerine de yapılabileceklerin sınırları bellidir. Hiçbir devlet gücü onlara kolay kolay dokunamayacaktır.

Son olayların gizlenemez hale getirdiği bir başka gerçek, çeteleşen devletin, bugün aynı zamanda birer adi mafya çetesi haline gelmiş sözde “kanun kaçağı” sicilli MHP'li katilleri gizli çeteler olarak kendi bünyesine aldığı ve kendi kirli işlerinde kullandığıdır. Faşist mafya çeteleri çoktandır devletin çete örgütlenmesinin organik uzantıları haline gelmiştir. Devlet tarafından '80 öncesinde halka ve devrimcilere karşı açık sivil çeteler olarak kullanılan bu paramiliter güçler, bugün ise gizli devlet çeteleri olarak iş görüyorlar. Çatlı, Çakıcı, Ağansoy, Ali Yasak vb. örnekler üzerinden artık apaçık hale gelmiş gerçek budur.

Son olayların gizlenemez hale getirdiği üçüncü bir gerçek ise, mafya ile devletin içiçe geçtiği, daha doğru bir ifadeyle devletin mafyalaştığıdır. Uyuşturucu ticaretinden kumar rantına, uluslararası kaçakçılıktan tehdit, şantaj vb. türden klasik mafya işlerine kadar her türlü kirli ve “kanun dışı” iş artık devletin zirvelerinden yönetilmektedir. Ordu, MİT, polis teşkilatı boğazına kadar bu pis işlerin içindedir. Ve buradaki olay, devlet görevlilerinin devlet olanaklarını kullanarak kendilerine ya da gruplarına çıkar sağlamalarını ötesindedir. Bu kadarı her zaman vardı. Fakat bugün yeni olan, artık bizzat bir kurum olarak devletin kendisinin bu işe el atmasıdır.

Devlet kendi halkına ve Kürt halkına karşı yürüttüğü kirli savaşın bir kısım fonlarını öyle anlaşıyor ki artık devleti PDF Kitap Arşivi olarak kullanıyor. CIA'nın kirli işler için

kullandığı fonların büyük kısmını uluslararası uyuşturucu ticareti ve çeşitli türden kanun dışı işlerden sağladığı bilinmektedir. ABD emperyalizmine göbekten bağlı olan ve kirli işler bölümü CIA tarafından eğitilen bir devletin, üstelik bir kirli savaş batağı içindeyken, böyle davranmak yoluna gitmesi çok şaşırtıcı da değildir. Tekrar vurgulayalım ki, uyuşturucu ticaretinin dümeninde olduğu da artık açığa çıkan Ağar'ın buna rağmen rahat ve cüretli olabilmesinin gerisinde bu gerçek yatmaktadır. Bugünkü tartışmalarda önplana çıkan 500 trilyonluk kumar rantına da aynı gözle bakılabilir.

Bu gerçekler birarada çeteleşenin bizzat devlet olduğunu, suçun ve pislğin gerisinde, daha doğrusu odağında bizzat devletin bulunduğu göstermektedir. Devlet bünyesindeki şu veya bu çetenin kendi dar ve özel çıkarları çerçevesindeki marifetleri ise, bu genel gerçeğin bir özel yansımasından başka bir şey değildir. Sözde pislğin üzerine yürüyen medya ve bir kısım siyasetçinin özenle gizlemeye çalıştığı gerçek budur.

“Siyasetçi-polis-mafya” ilişkisinden Çiller-Ağar grubuyla sınırlı dar bir “üçgen” yaratan medya, devleti tartışma dışı tutuyor, onun ordu, MGK ve MİT gibi temel kurumlarına hiçbir biçimde dokunmuyor. Oysa devlet bünyesinde ordunun ve MGK'nin bilgisi, denetimi ve onayı dışında bunca karanlık işin çevrilebilmesi mümkün değildir. Dünya uyuşturucu ticaretinin %80'inin Türkiye'den geçtiği söyleniyor ve bir eski parlamenter devlet istese bunu anında durdurabilir diyor. Türkiye'de devletin beyni MGK, esas gövdesi ise ordudur. Demek ki devlet, yani MGK, yani ordu istemiyor. Peki neden acaba?

MİT raporunu kamuoyuna açıklayan Doğu Perinçek, Ağar-Çiller çetesi hakkında her türlü bilgi ve belge MGK'da var diyor (bunu Mesut Yılmaz da doğruluyor) ve bunların açıklanmasını istiyor. Fakat MGK kılını kıpırdatmıyor. Ve dahası, Çiller-Ağar ekibi ortalığa meydan okuyor, elinde belge olan varsa ortaya koysun diyor. Bu cüreti anlamakta bir güçlük yoktur. Çünkü başında MGK'nın bulunduğu sayısız kirli işin bilgi ve belgesi de bizzat Çiller-Ağar çetesinin elindedir. Onlar kendi yaptıklarını devletin genelde yaptıklarının gölgesinde yapmışlardır, bunun verdiği bir güvene ve rahatlığa sahiptirler.

Fakat daha da dikkate değer başka göstergeler var. Kirli savaşın en hararetli sözcülerinden biri ve MGK'nın parlamentodaki en has adamı olan Bülent Ecevit, son gelişmelerin ortaya serdiği iğrenç kokulara rağmen nedense pek ortada görünmüyor. Çünkü işin içinde devletin kendisi var. CHP, konuya ilişkin olarak parlamentodaki bazı sınırlı girişimlerini eli ayağı

titreyerek, büyük bir sıkıntı içinde yapıyor. Çünkü bu kirli işlerin başında devlet ve odağında MGK'nın kendisi var. Erbakan'ın bugüne kadarki suskunluğunun gerisinde de aynı neden var. (Medya başbakanın suskunluğuna son günlerde bir kılıf buldu. “Susurluk olayına karşı Karatepe olayı”! Buna kargalar bile güler. Oysa suskunluğun nedeninin Erbakan'ın başbakan olarak bildiklerinden geldiğini de pekala söyleyebilirdi.)

Devletin bir kirli savaş ve kirli işler aygıtı olarak iliklerine kadar, en küçük hücrelerine kadar çürüyüp kokuştugu bir gerçektir. Son günlerin olayları bunun bir gerçek olduğuna tutulan küçük bir ayna işlevi görmüştür. Bu aynada görünen, düzen medyasının Çiller-Ağar çetesi ile sınırlayarak kullandığı bir deyimle, “aysbergin küçük bir bölümü”dür yalnızca. Bir başka deyişle, Çiller-Ağar çetesi bu aysbergin görünen yüzü, edevlet ise suyun dibinde kalan asıl gövdesidir.

Fakat her türlü tartışmanın dışında tutulan bundan daha da önemli bir olgu var. Devlet bir siyasal kurumdur, her zaman bir sınıfın egemenlik aracıdır, bu sınıfa dayanır ve bu sınıfın temsil ettiği iktisadi düzen üzerinde yükselir. Bir devletteki çürüme ve kokuşma da, temelde her zaman, dayandığı sınıfın ve onun temsil ettiği iktisadi düzenin politik bir yansımasından başka bir şey değildir. Dolayısıyla, çürüyüp kokuşan, her şeyden önce bir sınıf olarak Türk burjuvazisi, onun sınıf egemenliği, bu egemenliğin temeli olan Türkiye kapitalizmidir. Bunun sonuçları, rejimin yapısında ve işleyişinde, siyasal partilerde, parlamentoda ve nihayet artık gizlenemez biçimde devlet aygıtının kendisinde en iğrenç biçimde açığa çıkmaktadır. Söz konusu olan, çürümüş ve kokuşmuş bir düzenin, bu düzenin dayandığı bir sınıfın çürümüş ve kokuşmuş bir devletidir.

Kendisi de bu kokuşmuşluğun bir parçası olan medya, bu düzene, bu sınıfa, bu sınıfın devletine değil de, sözde “devlet içine sızmış” bazı çetelere dokunarak güya “temiz toplum” yaratmaya çalışıyor. Bu büyük bir yalan, büyük bir aldatmaca, büyük bir ikiyüzlülük, büyük bir riyakarlıktır.

Temiz toplum, bu devletin, onun hizmet ettiği sınıfın ve dayandığı düzenin altedilmesiyle, onların yıkıntıları üzerinde yeni bir toplum olarak kurulabilir ancak. Temiz toplum boğazlarına kadar kirin, kanın ve her türlü pislğin içinde olanların pis ve kanlı elleriyle değil, fakat işçi sınıfının ve tüm öteki çalışan emekçi sınıfların tertemiz elleriyle kurulabilir ancak.

Kızıl Bayrak Susturulamaz

Susturamayacaklar!

Her Şey Parti İçin! Her Şey Yeni Ekimler İçin! BİR KEZ DAHA DİZ ÇÖKTÜRDÜK!

Amerikalı gazeteci yazar John Reed, *Dünyayı Sarsan 10 Gün* kitabında Ekim Devrimini konu edinmiştir. Tarihın yeniden yazıldığı o görkemli günlerin destansı tanıklığıdır yazdıkları. İki uzlaşmaz sınıf arasındaki savaşımın en yalın, en çarpıcı anlatımını aktarır bizlere. Bu savaşımın belki de en çarpıcı ve özlü anlatımı ise; bir bolşevik işçinin bir menşeviye söylediklerinde gizlidir. "Bu dünyada iki sınıf var. Burjuvalar ve proleterler. Ben bir proleterim. Peki sen hangi saftasın?"

İşte büyük Ekim Devriminin itici gücü, bu kadar yalın ve bir o kadar da güçlü bilinçte ifade bulur. Bolşevik Parti önderliğindeki Rus proletaryasının bu net konumlanışdır dünyayı sarsan.

Yeni Ekimler yaratma görevi bugün bizim omuzlarımızda.

"Biz toplumsal bir devrim hareketiyiz. bir ihtilal örgütüyüz. Toplumsal devrimin, ihtilalin yönlendirici ve sürükleyici gücü olacak Leninist bir partinin yaratılması yakıcı çabası içindeyiz. Bizim acil sorumuz parti, temel sorumuz devrim ve iktidardır. Tüm teorik, politik ve örgütsel sorunlarımızın temel eksenini bunlardır."

Biz Ekim davasının sahipleri ve sürdürücüleri, dünyayı bir kez daha sarsmaya yeminliyiz. Emek ve sermaye arasındaki savaşımında safımızı tuttuk, ilerliyoruz. Partileşmenin eşliğindeki komünist hareket, 9 yıllık prattığı ile, düşmanın tüm saldırılarına rağmen adım adım devrime doğru yürüyor.

Düşman tüm çürümüşlüğüne, kriz batağındaki nefessizliğine rağmen saldırıyor. Ayakta kalabilmek, iktidarını sürdürebilmek için mezar kazıcılarına saldırıyor. Onun mezar kazıcıları, işçi sınıfı ve komünist hareket, her geçen gün yeni ve daha kapsamlı saldırılara maruz kalıyor. Bu saldırıların sonucusu gazetemiz Kızıl Bayrak'a yönelik bir polis saldırısı oldu. İstanbul merkez ve Gebze bürolarımızda çalışan yoldaşlarımız kaldıkları evlerden gözaltına alındılar. İstanbul ve Kocaeli Terörle Mücadele Şubelerinde günlerce işkenceli sorgularda kaldılar. Gebze büromuz çalışanları Beyazıt Ekiz, Güngör Yalçın, Duygu Tuna tutuklanarak Gebze Cezaevine kondular. Diğer yoldaşlarımız ise gazetemiz baskıya girmeden kısa bir süre önce serbest bırakıldılar.

Evet, düşman saldırdı. Ve hak ettiği yanıtı aldı. Daha önceki bir çok saldırısında olduğu gibi bir kez daha komünist irade karşısında diz çöktü. Yoldaşlarımız; Ekim davasının ruhu ve Marksizm-Leninizmin ete kemiğe bürünmüş bilinciyle düşmanı ininde bir kez daha yendi.

"Her Şey Parti İçin!" İşte bu şiar. işkencehanelerde katillerin yüzüne bir tokat gibi patladı. Bizleri baskı ve işkencelerle durduracaklarını sananlara, Kızıl Bayrağımızı daha da yukarı kaldırarak yanıt verdik.

Buradan bir kez daha yineliyoruz sözümüzü:

"Her Şey Parti İçin!"

"Her Şey Yeni Ekimler İçin!"

Kızıl Bayrak Gazetesi Çalışanları

Gazetemiz Kızıl Bayrak'ın yayını durduruldu.

Yayınevi çalışanları ve gazete muhabirleri, bir gece yarısı evleri basılarak gözaltına alındı. Özel yaşamlarının dokunulmazlığına tecavüz edilmekle kalmadı, şimdi de yaşama hakları tehdit altındadır.

Bu gelişmelerin hemen öncesinde, mafya-devlet ilişkilerini birden bire gözler önüne seriveren mutlu kaza gerçekleşiyordu. Hemen arkasından da üniversitelerde YÖK protestoları. Ve tabii ki, yine devlet terörü...

Gene bu aynı süreç, ekmeğe ardardına yapılan zamların tartışıldığı; özelleştirmelerin, işsizleştirmelerin, taşeronlaştırmaların, kısaca, ücretli emeğe yönelik yoğun sömürünün artık tartışılmadığı günler oldu.

Sermaye sınıfının hedefi, azami kârını, her ne suretle olursa olsun gerçekleştirmektir. Sadece emek gücümüzü değil, etimizi, kemiğimizi, iliğimizi, insanlığımızı da sömürerek şişmeye devam etmek istiyorlar. Uyuşturucu, silah ve kadın ticaretinden elde edilen gelirler, sanayi ve ticaret sermayesine "ak"lanarak büyüyor sermaye. Fakat bu tür mafya işleri

için, gizli silahlı çeteler gerekir. Söylemezler çetesi, Sakarya çetesi, Yüksekova çetesi.... Ağar çetesi, Menzir çetesi gibi... Ama elbette ki, bunların bir bütününün sadece küçük parçaları olduğu açıktır. Asıl ve en büyük çete, ordusu ve polisiyle, MİT ve kontr-gerillasıyla, Özel tim ve korucu çeteleriyle, hatta parlamentosu ve yargı organlarıyla sermaye devletinin kendisidir.

Sermaye devleti, mafyalaşan yüzünü artık gizleyemez hale geldikçe terörünü artırmaktadır. Bütün muhalefet odaklarına ve muhalif kişilere karşı. Yazar ve yayıncılara kesilen cezalarla, öğrencilere inen cipler, gözaltı, işkence ve kayıplarla, Kürt ulusuna yağdırılan bombalar ve yoğunlaşan sömürü de, bu nedenle aynı bütünün (topyekun saldırının) birer parçasıdır. Ve Yaşar Kemal gibi bir sesi bile susturmaya çalışan bu devlet, elbette Kızıl Bayrak gibi sosyalist bir gazetenin yayını engellemenin çarelerini arayacaktır. Kendi gizli çetelerinin açığa çıkan suçlarını örtbas etmenin yolunu, legal bir yayın çalışanlarına "örgüt" militanı muamelesi yapmakta arayacaktır.

Ne var ki, sosyalizm, kişilerin

özel niyetlerinden bağımsız, tarihsel bir olgunun ürünüdür. Bu tarihsel olgu kapitalizm, ve kendi eseri ve mezar kazıcısı olan proletaryadır. İşte bu nedenle de Kızıl Bayrak'lar susturulamaz. Hele de burjuva bataklığından yükselen bu leş kokuları arasında, sadece işçi sınıfının değil, bir avuç asalak ve mafyacı sermaye dışında tüm halkın çözüm arayışına girdiği bir tarihsel süreçte...

Evet... Sermaye, sömürü sistemi ve devletiyle birlikte çürümüş, kokuşmuştur. Kangrenli bir organ olarak toplumu da çürütmektedir. Fakat kendi kendine çözülüp dağılacığı umulmasın. Bütün çürümüşlüğüne rağmen sermayeyi ayakta tutan bu terör aygıtlarını parçalayıp dağıtacak güçlü bir yumruk gerekiyor.

Bu, işçi sınıfının yumruğudur. Ve işçi sınıfı, insanlığa verdiği vaadi er-geç yerine getirecektir: Sınıfsız-sömürsüz bir dünya kurma vaadini.

Sermayenin sömürgeci egemenliğine son vermek için;

İşçi Sınıfı Sosyalizmin Kızıl Bayrağı Altına!

Bir Kez Daha Diz Çöktürdük Yoldaşlar

Sermaye diktatörlüğü ve bekçileri biz komünistlere operasyonlar düzenleyerek, işkencehanelerine alarak sesimizin yükselmesini engellemeye çalışıyor. Ama NAFILE, zavallı, kan bürümüş gözleri onlar çaresiz.

Biz Kazandık, Biz Kazanacağız Yoldaşlar

Cellatların döktükleri kan
Kendilerini boğacak
Bu kan denizinin ufkunda
Kızıl bir güneş doğacak

Ankara Kızıl Bayrak

Merhaba Dostlar;

Öncelikle, bundan böyle gerilemek bir yana, inadına daha etkin bir çalışma düzeyi ortaya koyacağınızın bilinciyle, "geçmiş olsun" diyoruz. Göndermiş olduğunuz "sosyalist Tartışmalar" dergisini aldık, teşekkür edriz. Yeni yayınlarınızı bekliyoruz.

İçten selamlarımızla, Çalışmalarınızda başarılar dileriz.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>
Atılcan Saday
Konya Cezaevi

Kızıl Bayrak Susturulamaz!

Sermaye devltinin genelde devrimci sosyalist basına, özlede KIZIL BAYRAK'a yönelik toplatma, kapatma, yayın durdurma, çalışanlarını keyfi gözaltına alıp işkenceli sorgulardan geçirme, dağa kaldırıp öldürme ve tecavüze kalkışma gibi saldırılarına bir yenisi daha eklenmiştir. Son olarak Gebze SY Kızıl Bayrak çalışanları gözaltına alınmış, muhabirmri Duygu Tuna dağa kaldırılıp tecavüze kalkışılmış, öldürülmekle tehdit edilmiş, diğerleri işkenceli saldırılardan geçirilmiştir. Aynı günlere denk gelen İstanbul SY

Kızıl Bayrak çalışanlarına yönelik gözaltılar onların da aynı akibete uğrayacağını düşündürmektedir. Onlarla birlikte gözaltına alınıp serbest bırakılanların anlattıkları bu düşüncemizi doğrulamaktadır. Devlet'in gözaltına aldığı S.Y. Kızıl Bayrak çalışanlarının başına gelebilecek her türlü olumsuzluktan sermaye devleti sorumludur. Basını ve kamuoyunu bu konuda duyarlı olmaya çağırıyoruz...

Devrimci Sosyalist Basın Susturulamaz!

Gebze Cezaevinden EKİM
Davasından Yargılanan Tutsaklar.

Susturamayacaksınız

Genelde sosyalist basına özelde Kızıl Bayrak'a yapılan baskıları kınıyoruz.

Susturamayacaksınız! Sosyalizm kazanacak!

Topkapı'dan Devrimci İşçiler adına Hasan Taş

Devrimci-sosyalist-demokrat-aydın çevreler Kızıl Bayrak çalışanlarına yönelik devlet terörünü kınadılar.

Kızıl Bayrak Dalgalanacak!

Ülkedeki iktidar yönetimleri yönetemez bir duruma geldiler. İşçinin, emekçinin, köylünün sesi olan sosyalist basına da saldırıları yoğunlaştırdılar. Sınıf mücadelesinin yükseldiği zaman baskılar her zaman daha fazla olmaktadır.

Bu saldırı salt Kızıl Bayrak'a yönelik değil tüm Sosyalist Basına yöneliktir. Tabi ki iktidar saltanatını koruyabilmek için baskıları yoğunlaştıracaktır. Buna sessiz kalmamamız gerektiğini düşünüyorum.

Kamu çalışanları da işçiyle ortak olmalı sosyalist basına da destek vermelidir. Yapılan haksızlıklara, tensikatlara, sendikasıztırmalara vs. karşı üretimden gelen gücümüzü kullanmalıyız.

Sendika olarak 38 bin işçi yarım gün iş bırakmayı yapsınlar bakalım ne olacak. Bazı hak gasplarına karşı gelebiliyoruz fakat halkıyı genişletmek gerekir.

**Tuzla Deri-İş Başkanı
Musa Servi**

Tekelci sermaye, militarist polis devleti kimliği ile ilerici, demokrat, yurtsever, devrimci ve marksist olan kişi, grup, örgütlere şiddetle saldırıyor.

İnsanımızın gözünü açmaya aday olan gazete, dergi ve kitap üretenleri boy hedefi haline getiren hakim gerici sınıflar, bu alandaki baskılarını korktukları için yapıyorlar.

Tarih ve insanlık önünde, son derece haklı yasal ve meşru bir zeminde açığa vurmak niyetinde olan basın-yayın faaliyetleri, büyük bir özveri, militanlık ve direngenlik göstermektedir. Sistem, çürümüşlüğü gizlemek için saldırılarını daha da arttıracaktır. Sistemi açığa vuranlar yerine kimi yabancı pehlivanlarda sahte ve soyut barış, demokrasi, özgürlük, kardeşlik söylemleriyle gündemi saptırmaya yöneliyor. Sistemin ideolojik-sınıfsal karakterini örtmeye aday girişimler de, insanımızın bilimsel bilgi edinmesi ve bilinçlenme sürecini aleyhte etkiliyor. Mücadelemiz çok yönlü, birleşik ve kombine olmak zorundadır. **Eksen Yayıncılık** da sistemin baskısından "nasibini" almıştır. Baskısı, sömürsüz bir dünya özlemlerimizle tüm bunlar mutlaka aşılacaktır. Çözüm bizim tavrımıza bağlıdır.

**Sorun Yayınları Kollektifi
Çalışanları Adına
Sırrı Öztürk**

Kapitalist sistemin çürümüşlüğüne iyice gün yüzüne çıktığı şu günlerde; işçinin emekçinin haklarına dönük budamaların dizginsizce artırıldığı,

bunun yanında doğrudan, güzelden yaşanılabilir bir dünyadan yana olan yazar, çizer, aydın, Sosyalist Basın çalışanlarına yönelik baskılar arttırılmaktadır. Bu baskılardan 5.11.1996 gecesi evim sivil, silahlı kişilerce basılarak nasibimi ben de almış bulunuyorum. Özel yaşamımın dokunulmazlığına sosyalist düşünceme yöneltilmiş bu saldırıyı şiddetle kınıyorum, Kızıl Bayrak gazetesi çalışanlarının bir an önce serbest bırakılmasını istiyorum.

**Rahime Henden
Şair**

Devletin ve yandaş çetelerin ya da çeteleşen devletin, Sosyalist Basın üzerine uyguladıkları şiddeti, baskıları ve onursuzluklarını her şeyden önce bir insan

olarak kınıyorum. Onursuz insanlarla yaptıkları mücadelelerinden dolayı Sosyalist Basına saygılarımla.

**Karikatürist
Devrim Demiral**

Basın, doğası gereği iktidar odaklarına karşıdır. Ya muhaliftir ya da basın diye bir şey yoktur. Gerçeğin haberini vermek durumundadır, dolayısıyla gerçeğin

safında olanların, gerçeğe ihtiyacı olanların sesidir. İktidar odaklarının basına ihtiyaçları yoktur. Bu iki nedenden dolayı öyledir. Birincisi, kendi haberleşme ağlarını kendileri oluşturabilirler, ikincisi; onların gerçeğe değil gerçeğin üstünün örtülmesine ihtiyacı vardır.

Türkiye' de basın her zaman egemenlerin ideolojik bir aracı oldu. Muhafız basını, başka bir ifadeyle gerçek basını her zaman susturmak istediler. Ama buna güçleri yetmiyor. Eğer mücadelede kararlıysanız hiçbir şey sizi engelleyemez.

Bugün büyük basın bütünüyle sermayenin ve devletin safındadır. Sadece asıl olması gereken yerde değil, gerçeğe düşman olanların elindedir. Sermayenin ve devletin bir parçasıdır. Bunun anlamı basının inkarıdır.

Muhafız basına yönelik saldırılar devam edecektir. Ama bu, emekçilerin, ezilenlerin sesini kısımaya yetmeyecektir. Dün yetmediği gibi bugün de yetmeyecektir. Gerçek basına yönelik baskıları, bu arada Kızıl Bayrak'a yönelik saldırıları şiddetle kınıyorum.

**T.O.D.F. Başkanı
Fikret Başkaya**

Boğulmak istenen hepimizin sesi, susturulmak istenen bizim türkülerimizdir. Düzenin kirli yüzünün artık iyiden iyiye açığa çıktığı günleri yaşıyoruz.

Egemenler bir yandan çeşitli yöntemlerle, ideolojik ve zor aygıtlarıyla pisliklerinin üstünü örtmeye çalışırken bir yandan da oluşabilecek kitle hareketliliğinin önüne geçebilmek için devrimcilere daha büyük bir hınçla saldırıyor.

Son süreçte, özelde Kızıl Bayrak gazetesi çalışanları ve Grup YÖRUM elemanı Hakan Alak'a geneldeyse sosyalist basına ve devrimci sanatçılara yapılan saldırılar bu durumun somut ifadeleridir.

Kızıl Bayrak çalışanları ve Grup YÖRUM elemanı Hakan Alak 5 Kasım'dan beri siyasi şubede ve işkence altındadır.

Sesimizi boğmak, türkülerimizi susturmak için yapılan bu saldırıları kınıyor tüm insanları sesimize, türkülerimize sahip çıkmaya çağırıyoruz.

**Arkadaşlarımız Derhal
Serbest Bırakılsın!
Tüm Saldırıları Rağmen
Vardık, Varız, Varolacağız!**

**Grup KIZİLÖTESİ • Grup EKİN
Emek Kültür Merkezi • Sanat
Eylemi Dergisi • Kadın Tiyatrosu
Irak Kadın Hakları Komitesi
Türkiye Temsilciliği**

Son dönemde; Devrimci-sosyalist basına (alternatif basına) baskılar yoğunlaşmıştır. Kızıl Bayrak'a yönelik baskı ve terör günlük basından son

zamanlarda sık sık okuyoruz, duyuyoruz.

Düzenden yana olan, işçi-emekçilerin tarafından olmayan dolayısıyla onların sorunlarıyla ilgilenmeyen plaza boyalı basın düzenin pisliklerini örtmek, halkın tepkilerini başka yöne çekmekle uğraşmaktadır.

İşçi-emekçiler; bizler de kamu çalışanları olarak sesimizi ancak, bizden yana bu alternatif basına duyuruyoruz.

Devrimci sosyalist basına baskıların, gündelik kağıt zammından tutun da, öldürme, işkence, gözaltı, kapatma, bombalama vb. her türlü uygulamaktadır.

Kamu çalışanları olarak, toplamdan bakılırsa yeterince bizden yana basına yeterince sahip çıkmıyoruz. Bizim sendikamız SES, yine bu konuda biraz duyarlı.

Susturulmak istenen bizim sesimizdir. Dinç Bilgin, Aydın Doğan, Fethullah Gülen'in medyası bizlere yapılan baskıları yazmıyor. Bizim sorunlarımızı siz ve sizin gibi işçi ve emekçilerden yana olan basın yazıyor.

Yapılan baskıları kınıyoruz. Sendikamız SES kurulduktan sonra biz sesimizi, devrimci-sosyalist basına duyurduk. Bizler Kızıl Bayrak'a her türlü desteği veriyor.

Son dönemde çeteler çıktı ortallığa. Bunların düzenle ilişkileri deşifre oldu. Bu yapılan baskılarla biraz da gündemi saptırmak ve çete krizini aşmak için de yapıyorlar.

Sermaye krizinin derinleştiği her zaman saldırılarını artırır. Bu doğrultuda hep işçi-emekçilere ve onlardan yana devrimci-sosyalist basına, sendikalara vb. saldırıyor. Bu son günlerde çok saldırmalarının nedeni; gündemi saptırmak ve çete krizini aşmak doğrultusundadır.

Biz sendikalara da saldırıyorlar. Diyarbakır'da; SES Diyarbakır Şube Başkan, Şube sekreteri dahil 5 yöneticimizi gözaltına aldılar.

Son olarak da, madden ve manen bizler işçi emekçilerden yana devrimci-sosyalist, demokrat basını destekliyoruz ve diğer sendikaları da duyarlı olmaya çağırıyoruz. Kızıl Bayrak'a ve diğer devrimci- sosyalist demokrat basına yapılan baskıları tekrar kınıyoruz.

**SES Genel Başkanı
Veysi Ülgen**

Kültür emekçileri, dünyanın en onurlu işlerinden birini yürütmektedir.

Yayınevi, dergi çalışanlarına yönelik baskılar, kültüre karşı bir saldırı anlamı taşır.

Basın ve yayıncılık özgürlüğü, düşünce ifade özgürlüğünün hayata geçmesini sağlar. Basın-Yayın emekçilerine, yazar ve muhabirlerine yönelik baskılar, aslında bu özgürlükleri yok etmeye yöneliktir. Ama bugün bu tür baskılar, tarihte asla başarılı olamamış, insanlığın utanç sayfasına yazılmıştır.

"Eksen Yayıncılık" çalışanları ile mesleki dayanışma duygularını ifade ediyor ve bu tür baskılara son verilmesini talep ediyoruz.

**Basın-Yayın Emekçileri Savunucusu
Ragıp Zarakolu**

Sınıf mücadelesinin had safhaya ulaştığı süreçte sınıflar kendi yaşamlarını sürdürebilmek için her yonteme başvururlar. Sermaye faşizmi emekçi

halkın adaletinin uygulanmasının temelinde tavırlar geliştirir. Bugün ülkemizde gelinen nokta faşizmin yasa ve insan hakları tanımaz kurallarının bitişinin göstergesi değil adeta kendisidir. Mafya, devlet ve politikacı diye adlandırılan bu şeytan üçgeni diğer dünya ülkelerinde olduğu gibi ülkemizde de çürümüşlüğü son noktasının göstergesidir. Sınıflar arası sürdürülen bu savaşta sermayenin genelde Sosyalist Basına özelde Kızıl Bayrak Gazetesi şahsındaki bu saldırısı beni sarsmadı. Saldırısı bu toplumsal muhalefetin ivme kazanmasının bir aracı ve bir parçası olarak gördüğümden iyimserim. Ancak bu iyimserliği emekçi halkın örgütlü mücadelesine ve halkın iktidarına kendini adanmış sosyalistler, devrimciler, aydınlar mücadele birikteliğini olmasa olmaz noktasına geldiğinin kaçınılmazlığını artık görmeliler. Suni ayrımların, suni çelişkilerin bir kenara bırakılması ülke sathına yayılmış örgütlülüklerin mücadeleyi yükseltmeleriyle saldırıların azalabileceğinin inancını taşıyorum. Aksi takdirde bugün halkın bayrağına yapılan bu saldırı gelecekte diğer Sosyalist Basın üzerine daha katmerli saldırıların olabileceği kaçınılmazdır. Boşalan, yakılan köylerin, insan hakları ihlallerinin, işten atılmaların, şiddetin, baskının önüne geçmemiz birlikte mücadeleden geçmektedir. Birlikte verilen kavgayla kazanılacaktır. Aksi takdirde daha önce de saydığım çelişkiler kaçınılmaz olacaktır. Çağrım: Kızıl Bayrak şahsındaki bu saldırıyı herkes kendine yapılmış gibi görmeli ve ortak bir mücadele hattı geliştirmelidir.

**Liman-İş Genel Başkanı
Hasan Biber**

Devrimci ve sosyalist basın, emekçi halklara, düzende olup bitenleri ortaya koyan bir basın faaliyetidir. Düzenin ikiye bölünmüşlüğüne ortaya konulmasına tahammül

edemiyorlar. İşçi sınıfının gerçeği görmesine tahammül edemiyorlar. Bu tür saldırılar gelişen mücadeleyi sindirmeye yöneliktir. Burada Sosyalist Basına yine görev düşüyor. Yalnızca basın faaliyeti olarak düşünmek doğru değildir, işçi sınıfının örgütlenmesi gerekmektedir. Bu tür saldırılarda tepki göstermek gerekir.

**Nakliyat-İş Sendikası Başkanı
Ali Rıza Küçükosmanoğlu**

Sermaye sınıfının politikacılarının, hukuk anlayışının, hizmet-karlılarının içyüzünü bütün çirkinliğiyle ortaya saçıldığı bu günlerde, polisin öğrencilere, emekçilere,

sosyalistlere yönelik saldırısı da şiddetlenmiştir. Eksen Yayıncılık emekçilerine yönelik gözaltı ve işkence de bu saldırının bir halkasıdır. Sermaye sınıfının bir zulüm meydanına çevirdiği yaşadığımız topraklarda, bu zulm ve sömürüyü ortadan kaldırmak için mücadele eden insanları hedef seçmesi beklenmedik bir şey değildir.(..)

Eleştirmen Sadık Albayrak

Uyuşturucu, silah, kan ticareti, kirli savaş... İşte Kapitalizm Bataklığı

Susurluk'taki "kaza" ile
devletin kontrgerilla
sebekesi bu kez
"suçüstü" yakalandı.
Polis şefi H. Kocadağ,
korucubaşı ve DYP
milletvekili S. Bucak,
faşist katil A. Çatlı ve
yanlarında taşıdıkları
suikast silahları,
susturucular,
dinleme cihazları,
sahte kimlikler,
çalıntı plakalar, yeşil
pasaportlar,
bavullar dolusu dolarla
birlikte, pislikler ortalığa
saçılıyordu.

kurallarına göre oynanacaksa, M. Ağar'ın istifası istenmek zorundaydı. Ama dikkat edin, "M. Ağar hakkında çıkartılan spekülasyonlar nedeniyle değil, Libya karnamesini imzalamaması ve hasta kızına yeterince zaman ayıramaması yüzünden istifa etti!" Devletin resmi açıklaması budur. Sermaye iktidarı, yorgun demokratların, legalist solcuların kendisinden umut ettiği "reformlar", "tasfiyeler" bir yana, M. Ağar'a toz bile kondurmuyor! Korunmak istenen, sadece M. Ağar ve diğerlerinin şahsı değildir. Burada

asıl korunmak istenen kontrgerilla devlet aygıtının bizzat kendisidir. Asıl örtbas edilmek istenen, adı devlet olan suç şebekesinin kan ve irinden ibaret olan gerçek yüzüdür.

"Sermaye iktidarı kendi ipini kendi eliyle çeker mi?"

Gelişmeler şu gerçeği bir kez daha kanıtlamıştır: İşçi ve emekçiler, ezilen ve sömürülen yığınlar bu düzene ve onun pisliklerine karşı devrimci mücadeleyi yükseltmedikçe, sermaye iktidarı biçimsel revizyonlara, kıyırık

reformlara, göstermelik tasfiyelere yönelmekten bile geri duracaktır.

Sermaye iktidarı, sağır sultanın bile haberdar olduğu, iddia olmaktan çıkıp her biri belgelerle kanıtlanan pislikleri karşısında dün olduğu gibi bugün de T. Çiller'e, M. Ağar'a, M. Teymur'a, Ü. Erkan'a, D. Güreş'e ve bunların rakibi diğer uşaklarına kol kanat gerecektir. Onların şahsı üzerinden faşist devlet aygıtına, Kontrgerilla, MİT, JİTEM, Emniyet, Ordu teşkilatlarına toz kondurmayacaktır. Burada asıl korunmak istenen düzenin kendisidir, kanlı sömürü çarklarının temel dayanaklarıdır. Çürümüş sömürü düzeni kendisini ayakta tutmak için, en başta bu faşist terör aygıtına, onun silahlı güçlerine, katliam çetelerine dayanmaktadır. Düzen kendi temel dayanaklarını kendi eliyle tasfiye eder mi?

Sermaye iktidarı, dün olduğu gibi bugün de faşist katil Çatlı ve bunun diğer suretlerini koynunda besleyecek ve himaye edecektir. Çatlı'ya toz kondurulursa, onun şahsında faşistlerin gerçek yüzü açığa çıkarsa, eli kanlı Türkeş ve MHP şürekası, M. Yazıcıoğlu ve BBP çetesi ne iş yapacaktır? Bunların "vatan için, millet için, türklük için, islam için" demagogileri yere serilince, düzenin bekası nasıl korunacaktır? Emperyalistler ve yerli ortakları bekçi köpeği olarak bunların yerine kimi örgütleyecektir!?

Ya uyuşturucu ve silah kaçakçılığı, köylülere katletmek, bölgeyi haraca bağlamak vb. "sıradan" işler yaptı diye Bucak nezdinde koruculuğa, Özel Tim'e leke düşürülürse, sömürgeci savaşında devlet Kürdistan'da hangi güçlere dayanacaktır. Dahası, sömürgeci savaşın amacı Türk ve Kürt sermaye çetelerinin Kürdistan toprakları üzerindeki bu tür "kirli" işlerinin bir toplamı olan sömürü ve talan egemenliğini korumak değil midir? Öyleyse "vatan kahramanı" Bucak gibileri zan altında bırakılırsa, "bölücülere" karşı "vatan millet için" yürütülen savaşın "kutsallığına" da gölge düşmeyecek midir?

Peki ya Parsadan vb. sıradan üçkağıtçıların bile "konuşursam devlet çöker" dediği koşullarda, bir de bu "yukarıdakiler" tasfiyeden gocunup "o bir çift sözlerini" söylemeye başlarsa? Rakip çete elemanlarının kimlikleri, bağlantıları, pislikleri, kontrgerillanın, MİT'in, MGK'nın gizli ilişkileri, kirli çamaşırları orta yere serilirse, bunların ABD emperyalizmi tarafından nasıl satın alındıkları, emperyalist-kapitalist tekellerin, IMF'lerin, TÜSİAD'ların bekçi köpekliğini nasıl yaptıkları su yüzüne çıkarsa, "kutsal devletten" geriye koca bir pislik yığınının başka ne kalacaktır?

Kontra Medya İşbaşında

Sermaye medyası, bütün belgeler elinin altında olmasına rağmen, ancak tesadüfi "kaza" sonrasında gündemine aldığı bu "büyük pislik" karşısında "temiz eller" kampanyasını yeniden yükseltme ihtiyacı duydu. Tek tek sinekleri hedef göstererek önüne perde çektiği asıl bataklığı gizlemeye çalıştı. Günlerce "emniyet-mafya-siyaset" şeytan üçgeninden sözedenler, bu "üçgenin" üzerinde yükseldiği, sermayenin sınıf egemenliği zemininin adını ağızlarına bile almadılar. Tüm bu pisliklerin yatağı olan sermaye sınıfı ve onun düzeni, süttan çıkmış ak kaşık gibi gösterildi.

Sermaye medyasının "çürümüş devlete karşı" demagojik muhalefeti ise, çerçevesi gene aynı kontrgerilla aygıtının içinden sızdırılan MİT raporlarıyla ve rakip çeteler arasındaki it dalaşıyla "yukarıdan" çizilen "makul" sınırların bir adım ötesine gitmedi. "Kimi üst düzey devlet görevlilerinin mafya ile ilişkileri", ya da en fazla "devlet içinde yuvalanmış bir takım çeteler" diye geveleyip durdular.

"Bu pislikleri temizlemek, devletin, meclisin, yargının görevidir" zokasıyla ise, ciğeri kediye emanet etmeyi işçi ve emekçilere kurtuluş yolu olarak yutturmaya çalıştılar. Biriken tepkileri, geleceğe dönük "temiz toplum" hayalleri yayarak düzen içine kanalizasyonla çöktürmeye çalıştılar.

Tüm "radikal" muhalefetleri, açığa çıkan bu çamur deryasının, düzenlerinin ve devletlerinin "yüce şahsına" mal edilmesini engellemek ve tüm pislikleri "münferit" bulaşıklar olarak göstermek amacı üzerine kuruluydu. Devletin başı geçinen, düzenin kirli şapkası S. Demirel'in sözleriyle özetlersek "olaylar vahim ama devlet masum"du!

Aynı pisliklerin çamurunda yüzen kontra-medya, "temiz eller" diye attığı sekiz sütun manşetlerin daha mürekkebi bile kurumadan, şimdi gündemi değiştirmenin yollarını arıyor. Devlet teşvikleri ile dönen kirli rotatifler, devrimcilere, PKK'ya karşı yeni operasyon ve katliam haberlerinin faksını bekliyor. Sermaye devleti ise, bir yandan "teröristlere, bölücülere darbe üstüne darbe vurarak!" açığa çıkan pisliklerinin üzerini kan ile örtmeye çalışıyor. Diğer yandan M. Ağar'ın istifasıyla olayı geçiştirmenin hesabını yapıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Düzenin uğradığı bu "siyasi kaza", gizli kontrgerilla örgütünün kimi önemli şahsiyetlerini su yüzüne çıkarmakla kalmadı. Faşist devlet zincirinin CIA'dan başlayıp Kontrgerilla-MİT-MGK-Özel Harp-Emniyet-JİTEM-Özel Tim-Koruculuk vb. aygıtlarına, oradan "sivil" faşist çetelere kadar uzanan belli başlı halkaları da gizlenemez hale geldi. Faşist terör aygıtının, sermaye iktidarının bekçi köpekliğini yapmanın yanı sıra, başka ne tür suçlar işlediği de bu vesileyle bir kez daha gözler önüne serilmiş oldu.

Yakın dönemde gerek üstü örtülemediği için, gerekse çetelerin it dalaşının bir ürünü olan benzer vakalar peşisıra patlak vermişti. Her biri faşist devlet aygıtının çeşitli kademe uzantıları olan Söylemezler, Ankara, Adana, İzmit, Yüksekova ve son olarak İzmir vb. polis-asker-korucu çeteleri örneklerinde, tetikçiler feda edilerek perde arkasındaki gerçekler gizlenmeye, suyun başını tutanlar korunmaya çalışılmıştı. Ama bu seferki öyle kolayca geçirilecek bir olay değildi. Devlet içindeki rakip çeteler, İP eliyle kamuoyuna sızdırdıkları rapor üzerinden T. Çiller-M. Ağar-M. Teymur-S. Bucak-A. Çatlı ve diğer bazı ilişkileri, A. Çatlı'nın sahte kimlik bilgilerinin ayrıntısına varana dek, zaten deşifre etmişlerdi. Son "kaza" tam bu raporun üzerine denk geldi ve buzdağının görünen yüzünde her şey ayan beyan ortaya çıktı.

Ağar hem istifa ediyor hem aklınıyor

Mehmet Ağar'ın şahsında pislikler gizlenemez bir hale gelmişti. Her kirli taşın altından onun adı çıktı. Oyun

Burjuvazinin Bayrağı Neyin Örtüsü?

Son olarak Çatlı ve Kocadağ'ın cenazelerinin Türk bayrağına sarılarak gömülmesi üzerine burjuva medyadan; “katillerin, hırsızların, kanun kaçaklarının cenazeleri Türk bayrağına sarılarak devlet töreni ile gömülmemeli, bu Güneydoğu’da vatan için şehit düşenlere saygısızlık oluyor, bayrak lekeleniyor, devlet yara alıyor vb.” sesleri yükseldi.

Burjuva ideologların buradaki rahatsızlığının nedenini çok iyi anlıyoruz. Onlar, “kutsal” ilan ederek, sermaye iktidarının her türlü pisliğinin üzerinin örtülmesinin bir aracı yaptıkları kendi bayraklarının gerçekte neyi simgelediğinin bu tür olaylar vesilesi ile açığa çıkmasından korkuyorlar.

Oysa “katiller, hırsızlar” ile burjuva cumhuriyet ve onun bayrağı arasında hiç bir tezat yoktur. Dün kapitalistlerin “imparatoru” V. Koç’un cenazesi Türk bayrağına sarılarak devlet töreni ile gömülmüştü. Bunun bir gerçekliğin ifadesi olan simgesel bir anlamı vardı. Bugün ise Çatlı ve Kocadağ'ın cenazelerinin Türk bayrağına sarılmasının simgesel bir anlamı vardır. Bunlar madalyonun birbirini tamamlayan iki yüzüdür. Burjuvazinin bu gerçeğin görülmesinden korktuğu için, katillikleri ve hırsızlıkları toplum nezdinde teşhir olmuş uşakları ile Türk bayrağı arasında “mesafe” tutmaya çalışıyor! Böylece sözümona bayrağın “şerefini” koruyor. Onun asıl korumak istediği kendi sınıf egemenliğidir, yalan ve zorbalık üzerine kurulu saltanatıdır. Burjuvazi bayrağının düzenin pisliklerinin örtüsü olduğu gerçeği bir kez açığa çıkmaya başlarsa, milliyetçi, şovenist demagogilerle zehirlenen işçi ve emekçi yığınlar bu “kutsal” kavramların arkasında gizlenen gerçekleri bir kez kavramaya başlarsa, bu düzenin hali duman olacaktır. Burjuvazinin korkusunun kaynağı budur.

Sermaye iktidarı, devrimcilerin kanını dökerken “vatan, millet, bayrak” demagogilerini yükseltiyor. Haklarını talep eden işçi ve emekçilerin, öğrencilerin kafasında vatan, millet, bayrak düzenin faşist bekçi köpekleri “her şey vatan için” diye

uluyor, etraflarındaki üç beş çapulcu ise “bu bayrak inmez, bu ezan susmaz” diyerek onlara eşlik ediyor. Kürt halkının eşitlik talepleri yok sayılırken, özgürlük mücadelesi kana boğulurken, sermaye iktidarı kendi sömürgeci çıkarlarını “vatanın milletin bölünmez bütünlüğü” demagogisi ile gizlemeye çalışıyor. Ezilen ve sömürülen yığınların saldırılar karşısında elini kolunu bağlamak, kurtuluş yolunda devrimcilerle birleşmesini engellemek için her taşın altında “vatan düşmanı bölücüler, teröristler, provakatörler” aranıp bulunuyor.

Faşist çapulcular “Bu bayrak inmez!” diye bağırıyor. Kendi sınıf çıkarları açısından telaş etmekte, korkmakta haklıdır! Çünkü artık düzenin pislikleri öylesine kabarıp taşmaktadır ki, bayrak demagogileri bile bu pisliklerin üzerini örtmekte yetersiz kalmaktadır. Türk bayrağı ile simgeleşen şovenizm perdesi bir kez aralandığında, yığınlar bu düzenin tüm gerçeklerini çıplak biçimde görmeye başlayacaklardır. Halklar arasında düşmanlığın körüklenmesinin, sömürgeci savaşta kardeşin kardeşe kurban edilmesinin, sömürünün, hırsızlığın, talanın, açlığın, işsizliğin, sefaletin vb. sorumlularının kimler olduğunu ve bundan hangi çıkarları sağladıklarını görmeye başlayacaklardır. Gözlerindeki bu şovenist, milliyetçi perde aralandığı zaman işçi sınıfı gerçek dostunu ve düşmanını birbirinden ayırtmaya başlayacaktır. Onların “bu bayrak inmez!” çığırkanlıkları bu yüzdendir.

Onların bayrağı kendi sınıf egemenliklerinin, sınıf savaşlarının bir aracı, bir simgesidir. İşçi sınıfı da eğer kurtuluş yolunda ilerlemek istiyorsa bu egemenliğe karşı savaşında kendi bayrağının etrafında birleşmek zorundadır. İşçi sınıfının, ezilen ve sömürülen yığınların kurtuluş bayrağı, devrim ve sosyalizm yolunda canlarını feda edenlerin kanıyla kızışmış, devrimci proletaryanın enternasyonal bayrağıdır.

**Kızıl Bayrak Yukarı,
Daha Daha Yukarı!**

de kaynağı tüm çıplaklığıyla ortaya serilmiş olacaktır. İşçi ve emekçiler, öncelikle bu gerçekleri görmeyi sorumluluğuyla yüzyüzedir. Bunun için ise, soruna kendi devrimci sınıf konumları ve görevleri üzerinden bakmalıdırlar. Sermaye düzeni, sermaye devleti ve onun işçi sınıfına Kürt halkına ve devrimcilere yönelik saldırı politikalarıyla cepheden mücadeleye girilmediği sürece, düzenin kabarıp taşan tüm diğer pisliklerine karşı etkili bir savaşım vermek de hayal olacaktır.

Bu pisliği temizlemek olanaklı mı?

Bu düzen kendi içinde temizlenemez. Kurutulması gereken asıl bataklık, işçi ve emekçilerin alınterinin, yarattıkları tüm değerlerin zorbalıkla gaspedilmesi, ezilen, sömürülen yığınların açlığa, sefalete, köleliğe mahkum edilmesi ve kana boğulması üzerine kurulmuş olan sermaye düzeninin ta kendisidir. Faşist devlet aygıtı, ücretli emeğin köleliği ve ezilen halkların boyunduruk altında tutulması demek olan sermayenin sınıf iktidarının bekçisi olduğu içindir ki, onun mayası da tepeden tırnağa kan ve irin ile yoğrulmuştur. Gizli ve açık, yasal ve yasadışı, örgütlü ve örgütsüz her türlü yoldan faaliyet gösteren, örgütlü, silahlı bir suç şebekesidir. Bu kokuşmuş devletin tüm pisliklerinin arkasında, kan ve irin ile beslenen çürümüş bir düzenin bekçiliğini yapıyor oluşu yatmaktadır.

“Temiz bir toplum” ancak kapitalizmin yıkılması ve sosyalizmin kurulmasıyla mümkün olacaktır. Bu işin üstesinden ise bu düzenden ve onun pisliklerinden hiçbir çıkarı, hiçbir geleceği olmayan işçi ve emekçiler, ezilen ve sömürülen yığınlar gelecektir. Devrimci proletaryanın görevi, sermaye iktidarını yıkarak bu çürümüş kapitalist düzeni, onun kokuşmuş devlet aygıtı ve diğer bütün pislikleriyle birlikte tarihin çöplüğüne göndermektir.

Ya kapitalist barbarlığa boyun eğmek ve onunla birlikte çürümek, kokuşmak ya da devrimci sınıf iktidarı ve sosyalizm için savaşarak yeniden dirilmek, tarihin çarklarını ileriye doğru döndürmek için ayağa kalkmak!

İşçi sınıfının ve tüm insanlığın geleceğinin önünde başka hiçbir seçenek ve başka hiçbir kurtuluş yolu yoktur!

EKİM 3. Genel Konferansı

Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar)

Ya düzenin diğer uşakları, diğer figüranları, Erbakanlar, Ecevitler, Baykallar, Yılmazlar, Veziroğullar, bunlardan hangisi bu pisliklerin ve sermaye iktidarına suç ortaklığının dışında kalabilecek? İşte bu yüzden hepsi ya susarak ya da demagoji yaparak olayı kapatmaya, açığa çıkan pisliklerin arkasında yatan sermayenin kanlı sınıf iktidarı gerçeğini elbirliğiyle örtbas etmeye çalışıyorlar. Çünkü bizzat kendi ağızlarından da itiraf etmek zorunda kaldıkları gibi “eğer bu pislikler enine boyuna araştırılırsa, hiç bir siyasetçi, hiç bir devlet yöneticisi, hiç bir polis şefi, hiç bir general sanık sandalyesine oturamaktan kurtulamaz, eğer pisliklerinden arındırılmaya kalkılırsa geriye ne düzen kalır, ne devlet ne de siyaset!”

Şimdi, “bu münferit olayları istismar konusu yapanlar, devletin suç işlediğini, kanun dışı kirli işler çevirdiğini, iddia edenler teröristtir, bölücüdür, vatan hainidir” demagogileriyle karşı devrimci saldırıyı elbirliğiyle yükseltiyorlar. T.Çiller “devleti, güvenlik güçlerini bu tür spekülasyonlarla zan altında bırakanlar, teröre karşı mücadeleyi zaafa uğratırlar, teröristlere yardım ve yataklık yapmış olurlar ve bunun cezasını da çekerler” diyerek yeni işleri bakanına yol gösteriyor! Öyle ki, burjuva yazar Çetin Altan dahi “devlet çeteleşmemeli, hukuka oturmali vb.” düzen için küçük bir ikazda bulunduğu için DGM’lik oluyor.

“Dış mihraklara, bölücülere, teröristlere karşı vatanın bütünlüğünü, milletin huzurunu ve güvenliğini korumak için canla başla mücadele eden” bu “yüce devlet” ve onun “vatan kahramanı yöneticileri” nasıl olur da CIA’nin emri altında yasadışı gizli öngüt kumar, organize suçlar işler ve boğazına dek pislige batarak bütün kurumlarıyla kirli işler çevirir? M. Yılmaz’ın deyişiyle “akıl, hafsala almaz böyle işi!”

Sadece faşist devlet aygıtı değil, aynı şekilde M. Ağar da “teröre karşı mücadelede vatana, millete büyük hizmetler vermiş bir devlet adamı” propagandasıyla aklanmaya, diğer pisliklerinin üzeri de bu şekilde örtülmeye çalışılıyor. Keza, son olayın ortaya çıkan diğer aktörleri korucubaşı Bucak, faşist katil Çatlı, polis şefi Kocadağ’ı aklamak için de gene aynı menzilden atışlar yapıyor.

İşte işçi ve emekçiler için sorunun en can alıcı noktası da budur. Sermaye iktidarı, işçi ve emekçilerin buradaki zaafının bilincindedir. Sermaye korosu perde arkasındaki gerçekleri gizlemek için “vatan, millet, bayrak” demagogilerini bu yüzden yükseltmektedir. Oysa bu faşist devlet aygıtının ve onun uşaklarının tam da “vatan, millet, bayrak” kisvesi altında gerçekte hangi sınıfın hizmetini gördükleri emperyalizme ve yerli kapitalist ortaklarına nasıl bekçi köpekliği yaptıkları, “teröre karşı mücadele” abası altından sermayenin sınıf diktatörlüğünü sömürülen ve ezilen yığınlara zorbalıkla nasıl dayatmaya çalıştıkları vb. gerçekler bir kez kavrandığında, diğer tüm pisliklerin

Çetecilerin Çetelesi

Mehmet Ağar A. Çatlı

Sermaye iktidarına bekçi köpekliğindeki “üstün” hizmetlerinden dolayı

Faşist katil. 1980 öncesinde MHP'nin tetikçisi olarak devrimcilerin ka-

devlet içinde en tepe noktalara, en kilit konumlara kadar yükselmiş eski bir polis şefi. Öğrenciyken muhbirlikle işe başladı. Polis şefliği döneminde, devrimcilere dönük işkencelere bizzat katıldı. Yargısız infazları yönetti, zindan katliamlarını planladı. İşçi ve emekçiler, öğrenciler üzerinde terör estirdi. Kürt halkına dönük vahşetin örgütleyicisi oldu. M. Ağar tüm bunları babasının hayrî için değil, sermaye düzeninin bekası için yaptı. Koç'ların, Sabancı'ların sınıf saltanatlarının sürmesi için halkların, devrimcilerin kanını döktü. O kan döktükçe kan emici sermaye sınıfı daha da palazlandı. M. Ağar CIA'nın, Kontrgerillanın, MİT'in, evlatlığı olarak yıldızını parlattı. Ve bu hizmetlerinin devamı için önce adalet sonra da içişleri bakanlığına getirildi. Burjuvazinin sınıf saltanatını eli kanlı bir uşağı olan M. Ağar “kuru” memur maaşıyla yetinemezdi. Sadece efendilerinin değil, doğal olarak kendi cebinde doldurmanın yolunu tuttu. Devlet içindeki konumu, elinin altındaki imkanlar olmazı olur yapıyor, her şeyi mümkün kılıyordu. Rüşvet, haraç, silah ve uyuşturucu kaçakçılığı, fuhuş, ihale, kumarhane vb. düzenin her türlü pisliğine boğazına dek gömüldü.

H. Kocadağ

“Alevî” polis şefi. İstanbul eski emniyet müdür yardımcısı.

Sermaye iktidarının hizmetini görürken sol gösterip sağ vurma yöntemini izledi. Devrimcilere karşı terör estirdi. Evinler içindeki diğer paralı ajanlarla işbirliği içinde alevî hareketini devlete, düzene bağlamak için çalıştı. Bir yandan “alevîci”, “solcu” görünüp diğer yandan faşist katillerle içli dışlı olan eli kanlı bir sahtekardı.

O sadece “kuru” maaşla yetinemezdi. Hizmet ettiği düzenin pisliklerinden kendisi için de nasiplendi. Öldüğünde trilyonları bulan banka hesapları açığa çıktı.

nını dökerken, katliamlar örgütlerken ipleri ABD emperyalizminin ve sermaye iktidarının elindeydi. 1980 sonrasında faşist devletin himayesi altında sermaye iktidarına hizmet vermeye devam etti. İçerde ve dışarda suikastlar, provokasyonlar, katliamlar örgütledi. Bahçelievler katliamı, Papa suikastı sanığı, uyuşturucu ve silah kaçakçılığı vb. suçlardan Interpol ve TC. tarafından sözde “arandığı” yıllarda, devletten sahtekimlik ve ABD'den yeşil pasaport aldı. Devlet tarafından gizli maaşa bağlandı. Devletin üst düzey yöneticileriyle, kontrgerilla şebekesiyle her dönem içli dışlı çalıştı. İş, CIA adına Papa'yasuikast düzenlemeye, TC. adına Azerbeycan'da darbe örgütlemeye kadar vardırı. Sermayenin terör cumhuriyetinin bayrağına sarılarak gömülmek bu yüzden en başta onun hakkıydı! O da sadece “örtülü” ödenek maaşlarıyla yetinemezdi. Çünkü hizmetini gördüğü sermaye iktidarı gibi onun da gerçek vatani, paranın saltanatının bölünmez bütünlüğüydü.

S. Bucak

Korucu-başı. Sömürgeci savaşta devletin başlıca yerel dayanaklar

ından biri. Özgürlük mücadelesinin en azılı düşmanı. Elinin altındaki yaklaşık 100 bin aşiret milisi ve 5 bin silahlı terörist aracılığıyla Kürt halkına kan kusturdu. Kürdistan'daki ölçsüz, sınırsız, hukuksuz zulmün tipik bir uygulayıcısı. Sayısız faili meçhulün faili. O ve çetesi de bu hizmetlerinin karşılığında sadece “kuru” korucu maaşıyla yetinemezlerdi. Silah kaçakçılığı, uyuşturucu imalatı ve kaçakçılığı, ihaleler, yolsuzluklar, haraçlar vb. ile kendi cebini tka basa doldurmanın yolunu tuttu.

Devlet nasıl olsa onun devletiydi, onu korur kollardı, bu yüzden eroin tarlalarını kamuoyundan gizlemeye dahi gerek duymadı.

“Topyekün savaş”ın vazgeçilmez çığırtnıklığı “Darbe geliyor!”

● Demokratik cumhuriyete gelince; ortada kırıntı haklardan oluşan bir “demokrasiden” dahi söz etmek mümkün değildir. Son 30 yılda sömürü çarklarının dönmesi için darbe üstüne darbe yapılmış, onbinlerce insanın kanı akıtılmıştır.

Bugün parlamentonun artık asma yaprağı olma işlevini bile yerine getirmemekte, bütün ipler MGK'nın elinde toplanmış bulunmaktadır.

Türkiye’de egemen güçlerin dayatmasıyla yapay siyasi gündemler oluşturulur. Bu “gündem”lerin işlevi yalnızca gerçek gündemleri perdelemek veya saptırmak değildir. Düzen, elindeki tüm imkanları, ideolojik, politik, kültürel vb. bütün araçları kullanarak oluşturmaya çalıştığı sahte gündemlerle “bir taşla bir kaç kuş vurma”yı da hedefler. Bu sayede, düzenden hiçbir beklentisi kalmayan kitleleri ideolojik-politik manüplasyonlarla denetim altına almak ve düzen cephesinde tutmak kolaylaşır.

Eylül ayının son haftalarında yine faşist devletin vahşi saldırı ve provokasyonlarına tanık olduk. Zindanlarda devrimci iradeye yenik düşen devlet, verdiği taahhütleri yerine getirmediği gibi, bu kez daha vahşi bir şekilde kendi yenilgi alanına yöneldi. 10 PKK'li tutsağın kafalarını parçalayarak katletti, onlarcasını yaraladı. Aynı günlere denk gelen kokuşmuş bir burjuva suretin ölümü gündem saptırma manevralarında belli bir iş gördü. İlk günlerde burjuva medyanın iğrenç bir ikiyüzlülükle geçiştirmeye çalıştığı katliam olayı, barbarlığın böylesinin görülmemiş olmasından olacak ki, tekrar gündemin ilk sırasına oturdu. Buna tahammül edemeyen kontr-gerilla devleti 4 öğretmeni öldürüp PKK'nin üzerine yık-makta hiçbir sakınca görmedi.

Ancak gündem yaratmakta oldukça deneyimli olan Türk egemenlerine yeni bir gündem, hem de “bir taşla bir kaç kuş vuran” türünden bir gündem gerekiyordu. Bunu yaratmakta da gecikmediler. Faşist rejimin “zinde güçleri” bir “demokrasi korusu” oluşturarak işe başladılar.

Genelkurmayından, Cumhurbaşkanına, parlamentosundan, bakanlarına, hukukçularından polis şeflerine, profesörlerinden burjuva kalemlerine kadar, hep bir ağızdan o bilinen “laiklik türküsü” söylemeye, “laiklik-şeriatçılık” ikilemi üzerinden darbe havası estirilmeye başlandı. Sömürgeci devletin kokuşmuş medyayı kullanarak oluşturduğu bu yeni sahte gündem “bir taşla bir kaç kuş vurma” açısından son derece işlevseldi.

Şeriat heyulası

12 Eylül faşist cuntasının devrimci hareketi ve toplumsal muhalefeti ezdikten sonraki ilk icraatlarından biri dini gericiğin önünü açmak oldu. Özellikle eğitim alanında atılan bir dizi adım ve dini gericilere tanınan bir takım ayrıcalıklar, islami ideolojinin toplum içindeki etki alanı alabilmesine genişletti. RP bu gelişmenin ürünlerini toplayan bir parti oldu. Son seçimlerde %21 oy oranı ile birinci parti olarak çıkmayı başardı ve hükümet boşluğu RP'yi iktidara getirdi.

RP'nin hükümetin bir bileşeni olarak “iktidara” gelmesi neden burjuvazi için istenmeyen bir şeydi? Gerçekten de RP sahteliği başından da belli olan söylemlerini yaşama geçirecek bir şeriatpartisi miydi? Toplumda oluşan RP ile şeriat gelecek havası, RP'nin ilk icraatlarıyla boşa çıktı. RP'nin ilk işaretlerinden biri emperyalist işgalin askeri gücü dediği Çekiç Güç'ün süresini uzatmak oldu. Ardından ülkeyi ikiye böldüğünü ve kaldıracağını söylediği OHAL'i bütün

söyleyen RP, bütçenin tüm gelir kaynaklarını faiz üzerine oturttu vb... “Adil düzen”in işçi ve emekçilere yönelik saldırılarının daha da yoğunlaşması ve daha fazla sömürü demek olduğunun anlaşılması için ise çok kısa bir süre geçmesi yetti. RP'nin görüntüdeki tek farklı tutumu dış politikadaki bazı icraatlar oldu.

RP'nin değil fakat RP tabanının şeriat yönelimli bir potansiyel taşıdığı açıktır. Kimi zaman bu tabanın basıncıyla RP'nin bazı “aykırı” davranışları olabilmektedir. Fakat buna rağmen dinci radikallerin bürokrasinin belli alanlarına yerleştirilmesi dahi düzen açısından pek fazla önem taşımamaktadır. RP ile özdeşleştirilen “şeriat heyulası” düzen açısından bir sorun değildir, sadece düzenin sopalarından biri olarak kullanılmaktadır.

Laik-demokratik cumhuriyet tehlikede mi?

Faşist rejimin işçi ve emekçileri denetim altına almakta kullandığı en güçlü silahlarından biridir dini ideoloji. Bu özellikle '80 sonrasında düzenin resmi ideolojisi olan Kemalizmin çökmesiyle daha bir önem kazanmıştır. Kapitalizmin açık, sefalet ve sömürden başka bir şey demek olmadığını anlayan işçi ve emekçi kitlelerin uyuşturulmasında “din afyonu”ndan olabildiğince yararlanılmaktadır. İslamiyetin bir mezhebi olan Sünnilik, Türk egemenlerince devlet dini ilan edilmiş ve kurumlaştırılmış, diğer mezhepler ise baskı altına alınmıştır. Düzenin “laik”liği yalnızca bir aldatmacadır.

Demokratik cumhuriyete gelince; ortada kırıntı haklardan oluşan bir “demokrasiden” dahi söz etmek mümkün değildir. Son 30 yılda sömürü çarklarının dönmesi için darbe üstüne darbe yapılmış, onbinlerce insanın kanı akıtılmıştır. Bugün parlamentonun artık asma yaprağı olma işlevini bile yerine getirmemekte, bütün ipler MGK'nın elinde toplanmış bulunmaktadır. Mafyalaşmış çeteler tarafından yönetilen “demokratik Türkiye”de toplumu dizginlemek için dönen sömürü çarklarının sürekliliğinin sağlanmasındır.

Bugün zoraki dayatılan darbe gündeminin çok yönlü amaçları vardır.

1) Darbe devamlı gündemde tutularak toplumda bir panik havası yaratmaya çalışılıyor.

2) RP tabanındaki radikal yönelimlere gözdağı veriliyor ve RP'nin aşırılıkları terbiye edilmeye çalışılıyor.

3) Düzenden umudunu yitiren ve arayışlara yönelen işçi ve emekçiler ile devrimci hareket tehdit ediliyor.

4) “Laiklik-şeriatçılık ikilemi”yle yapay gündem yaratılıp, düzenden umudunu yitiren arayış içine giren kesimler üzerinde denetim oluşturmaya “laikliği savunmak” kisvesi altında bu kesim düzen cephesine çekilmeye çalışılıyor.

Sermaye sınıfı elinde bulundurduğu olanaklar sayesinde kendi gündemini hakim kılıyor, belli bir politik hava yaratabiliyor. Komünistler burjuvazinin toplum üzerinde yaratmaya çalıştığı havayı burjuva düzene karşı bir silah olarak kullanmak göreviyle yüzyüzedirler. Burjuva düzenin tüm iğrençliğiyle gözler önüne serilmesi bu görevin başarısı için büyük imkanlar sunuyor.

Kapitalist bataklığın pis kokuları

Siyasette "kaza" Tuzla'da "cinayet!"

12 Kasım'da, Tuzla'da kurulu özel tersanelerden birinde, Tuzla Gemi İnşa ve Turizm A.Ş'de işlenen cinayette, üç işçi yaşamını yitirdi, biri ağır olmak üzere üçü de yaralandı. Alenen işlenen bu cinayet toplumda hiç bir yankı bulmadı. Hatta olayı kimseler farketmedi. Tuncay, Yaşar ve Hüseyin'in iş arkadaşları dışında tabi.

Sistemdeki çürüme o safhaya vardı ki, neresinden tutsan eline yapıyor. Bazen, (Susurluk'ta olduğu gibi) bir "siyasi kaza" ile saçılıyor pislikler ortaya; bazen de, Tuzla'da olduğu gibi iş cinayetleri ile açığa çıkıyor.

İş cinayetlerinin tarihi, kuşkusuz kapitalist sistemdeki çürüme kadar yakın değil. Bu sistem, daha çiçeği burnundayken de işliyordu bu cinayetleri. Yani burjuvazi, tarihinin hiç bir dönemi için, işçi kanından elini yıkayabilecek durumda değil. Ama sistemin bugünkü çürüme aşamasında, konu, kapitalistlerin kar hirsının çok ötesinde ve daha ciddi sorunlara işaret etmektedir.

Bu sorunların başında toplumsal duyarsızlık yer alıyor. Asalak burjuvazi, sınıfsal çürümelerini tüm topluma buluşturuyor. Toplum düşmanı, insanlık düşmanı, bireysel-bencil çıkarlara dayalı değer yargılarını topluma empoze ediyor. Hatta silah zoruyla dayatıyor. Emekçi sınıfların her türlü dayanışma hareketini, her türlü örgütlenmesini azgın bir terörle bastırarak yapıyor bunu. Ve daha bin bir ideolojik-demagojik araç ve yöntemle. Tüm bunlara, her türden örgütlenme, iletişim, haberleşme vb. aracın da burjuvazinin tekelinde olduğu gerçekliği eklenirse; ideolojik kuşatmayla olanaksızlıkların elele vermesi sonucu, bu yaygın "toplumsal duyarsızlık" hastalığının nasıl kronikleştiği görülecektir.

Bu burjuva bireyciliğinin tek panzehiri vardır; proleter sosyalizmi...

Kapitalisti, bozulan bir iş aleti kadar (hem de en ucuzundan bir alet); burjuva adalet mekanizmasını "iş kazası" yalanıyla; konra medyayı da satış değeri varsa ilgilendiren bu cinayetlere karşı, işçi sınıfı, ancak kendi sınıfsal güç ve olanaklarıyla mücadele edebilir. Kapitalizmin kokuşmuş bataklığını kurutacak olan da, işçi sınıfının sosyalist iktidarı olacaktır. İnsanlığın başka bir seçeneği yoktur.

**Ya Barbarlık İçinde Çöküş,
Ya Sosyalizm!**

zehirleyen başlıca silahlar arasında gelen uyuşturucu bugün dünyada dev bir sektör haline gelmiştir. Bireyi toplumun dışına iten, her türlü ahlaki değerden soyutlayan ve sonuçta intihara kadar sürükleyen bu iğrenç zehir için kimi ülkelerde serbest kullanım alanları oluşturulmuştur.

Türkiye'de bu sektör büyük bölümüyle MHP-polis mafyasının elindedir. Ülke çapında yakalanan 5 bin civarında uyuşturucu satıcısının çoğunun MHP ve polisle ilişkili olduğu ortaya çıkmıştır. Fazla geriye gitmek gerekmiyor. 24 Aralık seçimlerinde MHP'nin İzmir milletvekili adaylarından Ali Rıza Gürbüz, İsviçre'de 1 trilyon 80 milyar lira değerinde uyuşturucuyla yakalanmıştır. Cengiz Ünal'ın ise eroin kaçakçılığı yaptığı ve bununla cezaevindeki faşist mafyayı beslediği ortaya çıkmıştır. Ülkücü cinayetlerle ün yapan Oral Çelik, Fransa'da eroinden dolayı 4 yıl hapis yatmıştır. Yine devlet içindeki mafya grupları arasındaki hesaplaşmalar sonucu ortaya çıkan ve T. Çiller, M. Ağar, Ü. Erkan gibi, faşistlerle bağlantıları olan üniformalı çetelerin başlıca finans kaynakları silah kaçakçılığı ve uyuşturucudur. Son yıllarda meydana gelen uyuşturucu ile intihar ya da ölüm olaylarındaki artış (96 Ocak'tan bugüne kadar resmi kayıtlara geçmiş 25-30 ölüm) karşısında, kendi kirli yüzünü gizlemek için uyuşturucu karşıtı kampanyalar düzenlemek zorunda kalmaktadır.

Fuhuş ise burjuvazi tarafından alenen işletilen başlı başına bir sektördür. Bugün dünyanın hemen her yerinde kadın ve çocuk cinselliği bir meta olarak kullanılmaktadır. UNICEF'in verilerine göre 2 milyon çocuğun fuhuş sektöründe sömürülmesi ve Avrupa ülkelerinde ortaya çıkan çocuk ticareti bunu kanıtlamaya yeterlidir. Türkiye'de bu sektör yasal bir yatırım alanıdır. Refahyol hükümeti havuzunu Manukyan'ın trilyonları ile doldurmaktadır.

Suçlu kim?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
Elbette ki bu çürüme ve

dejenerasyonun asıl sorumlusu kitleleri açlığa, sefalet ve cehalete mahkum eden kapitalist sistemdir. Egemenliğini sürdürebilmek için bireyin sosyal-siyasal bir varlık olarak gelişmesini engelleyen, onlara bireysel kurtuluş yolu olarak fuhuşu, uyuşturucuyu, kumarı sunarak çürümeyi toplum geneline yayan bir sistemdir. Kapitalizm bu çürüme içinde bunalıma giren insanların cinnete, cinayete, sapıklıklara, intihara sürüklenmelerini "medyatik olaylar" olarak kullanma iğrençliğini gösteren de yine bu sistemdir.

Kapitalizm, her şeyi kirleten, her yana mikrop saçan sivrisinekleri ve timsahları besleyen çürümüş bir bataklıktır. Bu bataklığa karşı mücadele etmeyenler, onun ürettiği kötülüklerle katlananlar düzenin işlediği suça ortak olmakla kalmayacaklar, çürüme ve dejenerasyondan da paylarını alacaklardır. Emekçi bir babanın çocuğunu okutamamaktan ötürü intihara sürüklenmesine, işçi kıyımlarına ses çıkarmayıp bir sınıf kardeşinin işsizlikten ötürü boğaz köprüsünden atılmasına seyirci kalanlar da bu suça ortak olmaktadır.

İğrenç kokular saçan bu bataklığa katlanmak işçi sınıfının ve emekçilerin kaderi değildir. Bu bataklığı kurutmanın yolu sosyalizm için mücadeleyi yükseltmekten geçmektedir. Bu mücadelede tüm ezilenleri biraraya getirebilecek yegane güç ise işçi sınıfıdır. İşçi sınıfı örgütlü birleşik bir güç olarak siyasal mücadele alanına çıkmayı başardığında, bütün kötülüklerin kaynağı bu iğrenç sistemi kendi batağında boğmak da mümkün olacaktır.

**Kurtuluş Yok Tek Başına,
Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz!
Tek Yol Devrim
Kurtuluş Sosyalizm!**

"Geceyarısı İstanbul'un ara sokaklarında yine intihar kol geziyordu" diye başlayan haber, peşpeşe 11 kişinin öldüğü intihar olaylarını sıralayarak devam ediyor. Toplumdan yalıtılan bireyin çözümsüzlüğün çözümü olarak gördüğü "intihar" olayı, burjuva medyanın en çok rağbet ettiği konuların başında geliyor.

Kapitalizmin iktisadi krizinin derinleştiği dönemler, sosyal, siyasal, kültürel ve ahlaki alanlarda da bir yozlaşma ve çürümeyi derinleştirir. Böylesi bir dönemde toplumsal bir hareketlilik söz konusu değilse ya da burjuvazi elindeki araçları kullanarak böyle bir sürecin önünü kesmeyi başarabilmişse, işsizliğe, yoksulluğa ve sefaletle mahkum edilen kitlelerde bireysel kurtuluş yollarına yönelim başgösterir. Fuhuş, uyuşturucu, kumar, hırsızlık, dolandırıcılık vb., bizzat düzen tarafından kolayından kurtuluş yolları olarak bireyin karşısına çıkarılır. Burjuva değerlere özendirilen, bilinci bu değerlerle yoğrulan bireyler kolaylıkla bu batağın içine çekilirler. Yoksulluğun ve işsizliğin intihara sürükleyen başlıca neden olması, emekçi kesimlerin bu batağı hiç de tercih etmediğini gösterir. İlkinde sosyal, kültürel ve ahlaki bir çürümenin sonucu olan intihar; ikincisinde bireysel bir kurtuluş yolu, bir anlamda da çürütülmeye karşı bir tepkidir.

Yalnızca intihar değil, sıkça karşımıza çıkan sapıklıklar, cinayetler, cinnet gibi olgular da toplumsal çürüme ve dejenerasyonun ürünleridir. Son yıllarda bu olaylarda öylesine bir artış yaşanmıştır ki, burjuva medya bu ürünlerle beslenen bir yan sektör oluşturma ihtiyacı duymuştur. Medya tekellerinin hemen hepsi, "çivici katiller", "vampir evlatlar", "çocuk tecavüzleri", "ensest ilişkiler", "uyuşturucudan ölümler" vb. konuları işleyen "Reality Show", "Ekip", "Polis İmdat" gibi programlar şimdiden baş sırayı almış durumdadır. Sistemin ürettiği kötülükler, bizzat medya tarafından bir meta olarak kullanılmaktadır.

**İntihara sürükleyen iki kirli silah:
Uyuşturucu ve fuhuş**

Kapitalist çürümenin aldığı boyutu en açık sergileyen olgu, fuhuş ve uyuşturucu sektörlerindeki patlamadır. Kar oranının yüksekliği, bu iki sektörü burjuvazi için vazgeçilmez kılmaktadır. Kitleleri

AŞTİ İşçisi Kazanacak!

İşçi sınıfına yönelik saldırıların had safhaya çıktığı günümüzde, AŞTİ işçisi, sefalet ücretini reddederek, iş garantisi ve sosyal güvence talebiyle greve çıkmıştır.

Başlangıcından bu yana patronun her türlü baskı ve engellemeleriyle karşılaşan AŞTİ grevcileri, 160'lı günlere kadar gelmeyi başarmıştır. Böylece, Melih Gökçek'in grevin başlangıcındaki; "onları işe biz aldık, bize karşı grevi fazla sürdüremezler" söylemi de boşa çıkmıştır. Bu durum, sınıf çelişkilerinin ve çatışmalarının gerçekliği ne kadar açığa çıkardığının, sermayeden beslenenlerin ancak sermayeye hizmet edebileceğinin bir göstergesidir. Mücadele içinde sermayenin gerçek yüzünü daha iyi görebilen işçiler, greve daha da önem veriyor. Bu durum ise AŞTİ patronunu rahatsız ediyor ve grevi taşeronlar aracılığıyla grev kırıcılığına kalkışıyor. Fakat bu saldırılar bugüne dek, işçilerin kararlı tutumuyla püskürtülmüştür. Örneğin; Klipsan adlı taşeron firma aracılığıyla santral işlettilirmeye çalışılmış fakat grev gözçüsü Sabahattin Pala'nın kararlı tutumuyla engellenmiştir. Olayın hemen arkasından Sabahattin

Pala'nın işten atılma kararı çıkarıldı. Fakat işçiler, işten atılan arkadaşlarının geri alınmasını olmazsa olmaz talepleri arasına koyunca, AŞTİ patronu, geri adım attı ve çıkardığı işçiyi geri alacağına söz vermek zorunda kaldı.

Son olarak da yanmayan lambaların polis nezaretinde bir taşeron firmaya yaptırılmaya çalışılması grevci işçilerin sert tutumuyla karşılaştı ve vazgeçilmek zorunda kaldı.

AŞTİ işçisinin bu yaşadıkları, işçi sınıfının hergün yaşadığı binlerce örnekten sadece bir kaçı. Taşeronlaştırmaların, işsizleştirme ve örgütsüzleştirme, dolayısıyla, ücretlerin düşürülmesi, yani sömürünün yoğunlaştırılması gibi hedeflerle örgütlenmiş siyasi bir saldırı olduğu gerçeği bugün artık daha da açığa çıkmıştır.

AŞTİ işçisi, bu saldırılara karşı

doğru olan tek yolu, mücadele yolunu seçmiştir. Tıpkı kendilerinden önce, Kartal, Pendik, Gebze, Kağıthane, Eminönü ve daha onlarca belediyede olduğu gibi.

Ne var ki, mevzi direnişlerin çoğunlukla yenilgiyle sonuçlanmasının nedenlerinden biri de işletme sınırlarına takılıp kalmasıdır.

Bu, bir yanıyla, sorunun o işletme bazında çözülebileceği gibi bir yanılsamayı, ama esas olarak, iktisadi sınırları ifade eder. Oysa düşük ücret politikası, bir ya da birkaç kapitalistin kötü niyetiyle açıklanamaz. Bilindiği gibi asgari ücret, kapitalist devletler tarafından belirlenmekte ve dünya çapında uygulanmaktadır.

AŞTİ işçisi, kapitalist sefalet ücreti politikasına karşı mücadeleye atılmadan, "AŞTİ'de yüksek ücret" mücadelesinde kalıcı kazanımlar elde edemeyecektir. Aynı şekilde, sefaleti dayatan kapitalizme karşı mücadele etmeden de, sefalet ücretini ortadan kaldıramayacaktır. Bayrağına, "Sınıfa Karşı Sınıf, Kapitalizme Karşı Sosyalizm!" şiarını yazamayan bir işçi sınıfı, köleliğe boyun eğmeye mahkumdur.

İşçi Sınıfı Savaşacak Sosyalizm Kazanacak!

Bossa İşçisi Mücadeleyi Yükseltmeli

Sabancı'ya ait Bossa-5 fabrikası yaklaşık 1000 işçinin çalıştığı orta büyüklükte bir kompleks. Çalışanların %60'ı kadın işçilerden oluşuyor. Sabancı fabrikaları içerisinde en düşük ücretli olanı. Kadrolu işçilerin aylık ücretleri 13 milyon kadar. İşçilerin büyük bir bölümü meslek lisesi mezunu. Eğitim düzeyi itibarıyla Adana'nın önde gelen fabrikalarından biri durumunda.

Bossa-5 işçileri yeni bir toplu sözleşme dönemine girmiş bulunuyor. Bir önceki toplu sözleşme görüşmelerinde olduğu gibi, bir kez daha talepleri kabul edilmediğinden görüşmeler tıkanmış durumda. İşveren katı bir tutum sergileyerek kararlılık gösterisi yapıyor. Bununla, kesinlikle taviz vermeyeceği mesajını iletmeye çalışıyor.

Anlaşmazlık 32 madde üzerinden sürüyor şu an. Sermaye cephesinin kararlılık gösterisini bundan iyi hiçbir şey anlatamaz herhalde. Sermaye en sıradan taleplerde bile sorun çıkararak aslında, işçileri en geri pozisyonunda kendini savunma durumuna itmeyi amaçlıyor. Bunu başarırsa önemli kazanımları gasp edip, çiğneyecek.

Zaten sermayenin şu an Bossa'da taşeronlaştırma hedefi var. Yeni dönemde asıl saldırı eksenini bu cepheden olacak. Bunu başarmaya çalışacak. Bir sonuç elde edebilirse tabi diğer kazanımlara da (sendika, ücretler vb.) yönelecek.

Fakat bunu öyle kolayından başarması pek mümkün gözüküyor. İşçilerde özellikle taşeronlaştırmaya karşı açık bir tepki var. Bu, sermayenin işini zora sokacak önemli bir etken. Bossa işçilerinin geçmiş mücadele deneyimleri de sermayenin saldırısını boşa çıkaracak bir diğer önemli faktör. Özellikle iki yıl önce yaşanan 50 günlük grevin taze anıları hala Bossa işçisinin hafızasında yaşamaya devam ediyor. Bu grevde, Bossa işçisi, kazanmak için sınıf savaşını yükseltmekten başka çaresinin olmadığını, sınıf dayanışmasının önemini yaşayarak görüp, öğrendiler. Şimdi Bossa işçilerinin önünde geçmiş deneyimin daha bir özümsemesi ve bilince çıkarılması görevi duruyor. Bu, yeni dönemde Bossa işçisinin mücadeleyi kazanmasının önemli ayağı durumunda.

Şişli Belediyesi İşçileri İş Bıraktı

Şişli Belediyesi'nde çalışan belediye işçileri 01.11.1996 tarihinde vezne kuyruğu görünümü altında bir iş bırakma eylemi gerçekleştirdi. Daha önceki dönemlerden kalan alacaklarını hala alamadıklarını, ayrıca ikramiyelerinin vs. ödenmediğini söyleyen Şişli Belediyesi İşçileri aynı gün gerçekleşecek olan sendika-işveren görüşmesine kendi cephelerinden bir basınç yaratabilmek, başka bir görünümde olsa da üretimi büyük ölçüde durdurarak işverene bu güçlerini hatırlatmak ve bir ölçüde yakınlaşan grev öncesi bir gözdağı vermek için bağlı oldukları sendikadan bağımsız bu eylemi gerçekleştirdiler.

Akşama doğru Sendika Şube Başkanı işçilere yaptığı açıklamada işverenle görüşmenin gerçekleşmediğini belirtti. İşçilerin yaptığı eylem de değinen Şube Başkanı, bu eylemin yakınlaşan grev öncesinde doğru olmadığını, işçilerin zaten aylardır dayandığını, birkaç gün daha sabretmelerini, aksi takdirde sürecin baltalanacağını söyleyerek işçilerin ertesi gün ve ondan sonraki gün eyleme devam etmemelerini istedi.

Başkanın bu açıklamasına neredeyse işçilerin tümü tepki

gösterdi. Kimisi kendi aralarında sendikacılara "satılmış", "işverenin uşağı" türünden sıfatlar yakıştırmakla öncü işçiler aynı tepkileri biraz önce sendikacıların konuştuğu doğal "kürsü"den yaptıkları konuşmalarla dile getirdiler. Tavır, eylemin iki gün daha sürdürülmesi yönündeydi. Fakat konuşmalar uzadıkça işçilerde "ne olacaksa olsun gidelim" şeklinde bir eğilim başgösterdi.

Günün yorgunluğu ve bıktırıcılığından kaynaklanan bu eğilimi sezen sendikacılar tam da kendilerine yakışan bir kurnazlıkla işyerinde vardiya sistemine geçildiğini, üst üste üç gün işbaşı yapılmadığı takdirde işten atılacaklarını açıklayarak son kozlarını oynadılar. Bunlara "ekmeğinizle oynamayın", "zaten üç gün sonra yasal grev başlıyor" türünden demogojileri de

eklemeyi unutmadılar tabi. Sonuçta bu kurnazlık ertesi gün işbaşı yapma kararını aldirmaya yetse de başta öncü işçiler olmak üzere birçok işçi bu karara ve sendikacılara tepki gösterdi. İşçilerin büyük çoğunluğu dağılmışken bile tepkiler devam ediyor, işçilerin kendi aralarında oluşturdukları beşer-altışar kişilik küçük

gruplarda bu konu konuşuluyordu. Şimdilik kurnaz sendikacıların dediği olduysa da, bu iki günlük çalışmayı "sermayeye kıyak" olarak nitelendiren ve üretimden gelen güçlerinin büyük oranda farkında olan Şişli Belediyesi işçileri bu geri adımı telafi edecek bir mücadeleyi yükseltmek için gerekli deneyim ve birikime sahipler.

Onların şimdilik sahip olmadıkları tek şey (ve en önemli eksikleri) siyasal sınıf tavrını ortaya koyabilecekleri öncü bir örgütlülüktür. Sınıf bilinçli her işçinin temel görevi de böyle bir örgütlülüğün yaratılması mücadelesine katılmaktır. Çünkü günlük hak taleplerimizin elde edilebilmesi ve kalıcılaştırılabilmesinin yolu, kapitalist sınıfın karşısına bir sınıf olarak dikilmek ve mücadelenin kalbine yönelmekten geçmektedir.

**Siyasal Gelişmeler
ve
İşçi Hareketi**

Eğitim-Sen Emekçi Sınıfın Vicdanını Haykırdı "Emekçiye Ceza, Çeteciye Sefa!"

Eğitim emekçileri 9 Kasım'da, İstanbul, Ankara, İzmir başta olmak üzere, pek çok ilde sokaklardaydı. Kendilerine yönelik baskı ve terörü protesto ediyorlardı. Ve fakat onların bilinci artık salt mesleki talepleriyle sınırlı değildi. Eylemlerine destek için gelen üniversite öğrencilerini; "Öğrenciye Dayak, Çeteye Kıyak!" sloganlarıyla karşılıyorlardı örneğin.

Bilindiği gibi kamu çalışanları, yıllardır, devletin her türlü baskı ve terörüne karşı mücadeleleri sürdürmekte ısrarcı oldular. Başlarında coplar kırıldı, üzerlerine köpek salındı, sokaklarda saçlarından sürüklendiler... Yaralandılar, gözaltına alındılar, yargılandılar... Yasal ya da yasadışı, ama kesinlikle gayri meşru cezalarla çarptırıldılar... Hatta öldürüldüler... Fakat mücadele etmekten vazgeçemediler. Çünkü onlar biliyor ki, zafer, er geç direnen emekçinin olacaktır.

İşte 9 Kasım eylemleri de, hem bu direngenliği, hem de, mücadelenin en iyi okul olduğunu bir kez daha kanıtlamış oldu. Binlerce sürgün ve milyarlarca para cezasını protesto etmek için, öğrencilerin vahşice dövüldüğü 6 Kasım eylemlerinin hemen arkasından gelen günleri seçmek, bu direngenliğin, baskı ve teröre prim vermez kararlılığın göstergesidir. Eğitim emekçileri devlete adeta; "baskı ve terörle bir yere varamazsınız, öğrenci gider öğretmen gelir" demeye getirmişler; salt kendilerine değil, kime yönelirse yönelsin, devlet terörüne tümünden karşı çıktıklarını haykırmışlardır.

Uzunca bir mücadele okulunda yetişen eğitim emekçileri, bu "eğitim sürecine" yaraşır biçimde, kendi dar ıktisadî sınırlarını parçalayarak, ülke sorunlarına sahip çıkan bir perspektife ulaştıklarını da gösterdiler. Pankart, döviz ve sloganlarında, çürüyen devleti halka teşhir eden, "Polis-Mafya-Devlet, İşte Rezalet!", "Çiller-Ağar Yaşasın Divana!", "Kırlı Düzen Kaza Yaptı!" türünden şiarlar yer almaktaydı. Gerçi onlar, '90'lı yılların başında, sendikal mücadelenin ilk adımlarını da, "Ücretli Kölelik Düzenine Son!" şiarı yazılı pankartlarıyla atmışlardı. Yani sendikal mücadelenin kendisi, hem sistemle ilişki ve çatışmaların sorgulanmasını birikimi üzerinden doğmuş ve hem de bu sorgulamayı derinleştirmiştir.

Bu son eylem, kamu çalışanları cephesinde, yeni bir mücadele evresinin de açılışını yaptı diyebiliriz. Çünkü önlerinde bir eylem programı var ve onlar, sadece öz olarak değil, biçim olarak da güçlü çıkmak istiyorlar çürüyen düzenin karşısına. Bu ise, bir dönemin göz dolduran kitleselliğini yeniden yakalamayı gerektiriyor. "Kaza"ran derinleşen sistemin bugünkü siyasi kriz ortamında bu, pek de zor olmasa gerek. Üstelik gelişmeler, sınıf mücadelesi açısından bir başka avantaj daha sağlıyor. Zaten teşhir olmuş pisliklerin, sadece üzerine yürümek için, bu yürüyüşü daha kalabalık ve örgütlü kılmak için çalışılacaktır şimdi. Fakat, salt kamu çalışanlarının birliği bazında da değil, örgütlenmesi gereken daha geniş bir muhalefet ve mücadele platformudur.

Kamu çalışanlarının yolun başında bayrak yaptıkları şiarlardan biri de; "İşçi Memur Elele, Genel Greve!" sloganıydı. Ücretli emeğin içinde bulunduğu durum ve karşılaştığı saldırılar gözönüne alınırsa, bu şiarın yeniden yükseltilmesi ve tüm ücretli emeğin ortak mücadele platformu haline getirilmesi gerektiği açıktır. Sınıf bilinçli kamu çalışanları ve işçiler, önümüzdeki dönemi bu açıdan da değerlendirecek, birleşik bir sınıf hareketi yaratılmasına yönünde seferber olmalıdırlar. Geçmişte çeşitli biçimleri ortaya çıkan ve yer yer işlevsel de olan yerel-bölgesel inisiyatifler yeniden zorlanabilir; eski hastalık ve zaaflarından arındırılarak, etkin mücadele araçlarına dönüştürülebilir.

Hatırlanacağı gibi, örneğin, şube platformlarındaki temel zaafardan biri, alınan kararların hayata geçirilmesindeki atıllıktır. Ama bu zaafa yol açan daha temel bir zaaf var ve atılığı kırarak, platformları gerçek mücadele araçları haline getirebilmek için öncelikle bu zaafın ortadan kaldırılması gerekmektedir. Platformlar, sendikacı platformları olmaktan çıkarılmalı, temsilci ve öncü işçilerin söz ve karar sahibi olduğu organlar yaratılmalıdır. Aslında bu konu, geçmiş platformlarda kimi sendikacılar tarafından da dile getirilmiş, ama bir türlü hayata geçirilememiştir.

Oysa kararların işletmelere taşınmasının, işyeri temsilci ve öncü işçilerince alınması dışında hiç bir garantisi yoktur. Devrimci sendikacıların çalışmasını rahatlatacak olan da, alt kademe bürokratlarını silkeleyip kendine getirecek olan da, öncü çalışanların inisiyatifidir.

Devrimci-öncü işçi ve kamu çalışanlarını bekleyen temel sınıfsal görevlerden biri de, bugün bu yerel mücadele platformlarının örgütlenmesidir. Bu görevi onlardan başka ve onların adına yerine getirebilecek başka bir güç yoktur. Eğer, işçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olarsa, kurtuluş mücadelesinin örgütlenmesi de, sınıf devrimcilerinin kendileri tarafından yürütülmek

zorundadır.

Çürüyen düzenin kokuşmuş devletinden hesap sormak için;

**İşçi-Memur Elele, Genel Greve!
Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni,
Yaşasın Sosyalizm!**

Mücadele Meydanlarından Mücadele Meydanlarından

✓ Ankara

Beşyüze yakın bir kitlenin katıldığı eylemde ilk önce "Öğrenciye Dayak, Mafyaya Kıyak!", "Öğrenci Para Değil, Öğretmen Tahsildar Değil!" sloganları atıldı. Daha sonra Eğitim-Sen 2 Nolu Şube Başkanı bir konuşma yaptı. Konuşmada; bugüne kadar 65 bin eğitim emekçisinin soruşturmadan geçtiğini, 200'ünün sürgün edildiğini, 500 kişinin ihraçistemiyle disiplin kuruluna sevk edildiğini yine 500 eğitim emekçisinin kademesinin durdurulmasına çalışıldığını, 50 kişiye 2 ile 15 yıl arasında hapis

ve 18 milyar lira civarında maaş kesintisi uygulandığını belirtti. Aynı konuşmada, artık resmi görüşmelerin sorunlarını çözmediğini, çözemeyeceğini, bundan sonra haklarını almak için alanlara çıkacaklarını, seslerini sokaklarda ve alanlarda yükselteceklerini belirtti.

Son "Susurluk kazası" ile, düzenin kirli yüzünün teşhir olduğunu, gündemi saptırmak için öğrencilere vahşice dayak atıldığını konuşmasına ekleyen Alkaya'ya, "Öğrenciye Dayak, Mafyaya Kıyak!" sloganı ile destek verildi ve bu vahşice saldırı protesto edildi. Eylem, slogan ve

marşlarla sona erdirildi.

Bu eylemin kitleselliğindeki zayıflıkta KESK'in destek çalışması yürütmemesinin önemli bir etkisi bulunuyor. Ne var ki, bu konularda temel sorumluluk devrimci-öncü çalışanlardadır. Kitleselliği yükseltecek olan da, mücadeleyi ilerletecek olan da asıl olarak onların çabasıdır. Bundan sonraki eylemlere, mutlaka bir önceki eylemin performansını aşacak ve onu daha ileriye götürececek tarzda hazırlanmak gerekmektedir. Emekçilerin bu gücü vardır. Yoksa var olan bu reformist havaya sitem ederek hiç bir şey düzeltilemez.

✓ İzmir

Genelde tüm Kamu çalışanlarına, özelde eğitim emekçilerinin örgütlü bulunduğu Eğitim-Sen'e yönelik saldırıları protesto etmek için yapılacak olan eylemlilik sürecinin ilk halkası olan oturma eylemi ve basın açıklaması Eğitim-Sen tarafından tüm şubelerinin katılımıyla İzmir'de hayata geçirildi.

Eylem yeri olarak saptanan

Konak, Hasan Tahsin anıtı önünde polislin "dağılın, yoksa gözaltına alırım" tehdidi üzerine yapılan pazarlıklarla eylem, Konak'taki TANSAS önünde yapıldı. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylemde sendika pankartlarının yanı sıra; "Polis, Emekçileri Bırak, Ağar'a Bak", "Cezalar, Sürgünler İptal Edilsin", "Devlet-Mafya-Emniyet, Bu Ne Biçim Rezalet!", "Gençler Geleceğimiz, Çete Yüzkaramız" vb. dövizler açıldı. Kamu çalı-

şanlarının örgütlü gücü olan sendikalara ve Eğitim-Sen'e yapılan baskıları, soruşturmaları, sürgünleri protesto niteliğindeki basın açıklamasının okunduğu eylemde; "Sendika Hakkımız Grev Silahımız!", "Yaşasın Eğitim-Sen, Yaşasın KESK!", "Öğrenci Gençlik Yalnız Değildir!", "Emekçiler Elele, Genel Greve", "Emekçiyiz, Haklıyız, Kazanacağız!" vb. sloganlar atıldı.

✓ Bursa

Eğitim-Sen tarafından düzenlenen saldırıları protesto eylemi, tüm yurttaki olduğu gibi, Bursa'daki eğitim emekçileri tarafından da hayata geçirildi.

Bursa'da mitingin yapılacağı meydana toplanan Eğitim-Sen üyeleri, yürütülen soruşturmaları, verilen disiplin cezalarını ve yasadışı bir cezalandırma yöntemi olarak, "memur"un başında bir demokles kılıcı gibi sallanıp durulan sürgün cezalarını protesto eden, döviz, pankart ve sloganlarla eylem yapıldı.

Genelde olduğu gibi, bu eylemde de eğitim emekçilerinin gündemi, salt alanlarının sorunlarıyla sınırlı değildi. Bu açıdan bakıldığında, eylemin en zayıf noktası, diğer iller ortak biçimde, kitlesellikte görülüyordu. Bu hem, sendika üyelerinin katılımı yönünden, hem diğer sendikaların desteği yönünde bir zayıflıktır.

Oysa Bursa, kamu çalışanlarının ortak mücadele platformlarını ilk oluşturduğu illerin başında gelmektedir. İlk KÇSP'lerden biri Bursa'da örgütlenmiş ve mücadelenin ilk adımları birlikte atılmıştır. Ve bu,

Bursa'lı kamu çalışanlarının en güçlü olduğu alanlardan biri olmuştur. Bugüne bu sürecin deneyim ve kazanımları unutulmuş gibi görünüyor.

Bu ortak platformların yeniden örgütlenip güçlendirilmesi gerektiği ise, her eylemle yeniden ortaya çıkmaktadır. Yeni eylem sürecine bu yönlü bir çalışmayla girilmesi, daha güçlü bir ses için daha güçlü eylemler örgütlenmesi zorunludur. Salt kamu çalışanları için değil, işçi-memur mücadele birliği için de ortak platformlar yaratılmalı, var olanlar işler hale getirilmelidir.

DHKP-C'nin ideolojik kimliği ve taktik çizgisi üzerine-I

Dogmatizmi redd gerçekte reddettik

*"EKİM 'zafer' üzerine genel geçer şeyler söylemek yerine süreçteki öngörüsüzlüğü açıkla-
mak zorundadır."*

Kurtuluş, tam metni daha önce *Kızıl Bayrak*'ta yeniden yayınlanan yazısının EKİM'e ayrılmış bölümünü bu sözlerle noktalıyor. Doğaldır ki, birilerinin "süreçteki öngörüsüzlüklerini açıklamak zorunda" olduklarını söyleyebilmek için, önce böyle bir öngörüsüzlüğü gösterilmiş ve kanıtlanmış olması gerekir. *Kurtuluş* bunu yapmıyor, o kendisini böyle sıkıntılara sokmuyor. "Senin bu süreçle ilgili bir öngörün yok" sözünü yazıda belki on kez tekrarlıyor, ama bunu bir kez olsun somut olarak göstermek ihtiyacı duymuyor. Oysa zindan direnişi öncesinde, sırasında ve sonrasında *Ekim*'de ve *Kızıl Bayrak*'ta konuya ilişkin bir dizi değerlendirme yayınlanmıştır. Tekerlemeye çevrilen "öngörüsüzlük" iddiasını yineleyip durmak yerine, önce ileri sürülen iddiayı bu değerlendirmeler üzerinden göstermek ve kanıtlamak gerekmez miydi? Başkalarının önüne bir "açıklama zorunluluğu" koymadan önce ve elbette ki koyabilmek için, önce biraz zahmete girip bunun neden zorunlu olduğunu ortaya koymak daha doğru olmaz mıydı?

Kurtuluş'un bunu yapmadığını, bunu yapmak yerine, spekülasyon ve yalan çamurunu tercih ettiğini biliyoruz. Böyle olduğuna göre, bizim "süreçteki öngörüsüzlüğü" müzü açıklamak gibi bir zorunluluğumuz yok. Ama "öngörü" üzerine bu denli iddialı konuşanların ve bunu bize yönelik ağır bir saldırıyla birleştirenlerin "süreçte" gördükleri ve öngördükleri üzerinde durmak gibi bir sorunumuz, hiç değilse bu saldırıdan sonra, artık "zorunlu" bir hak olarak var. Ve biz bunu, yeni kısır tartışmaların konusu haline getirilen zindan direnişinin kendi iç süreci üzerinden değil (ki bu çerçevede söylenmesi gerekenleri bir bakıma fazlasıyla söylemiş durumdayız), fakat onu da kapsayan bugünkü genel siyasal süreç üzerinden yapacağız. *Kurtuluş*'un, konuya ilişkin bir başyazısında ("Ölüm Orucu Beyinlerde Devrim Dalgasını Büyütmüştür", sayı:3, 17 Ağustos '96), zindan direnişinin sarsıcı etkisini kendisinin genel sürece ilişkin tahlillerinin ("devrimci durum" ve "iç savaş") bir doğrulanması olarak gören görüşü, sorunu bu genel çerçevede ele almamızı ayrıca gerektiriyor.

İdeolojik kimlik ve taktik çizgi

Kurtuluş, EKİM ve TİKB üzerinden siyasal akımları hedef aldığına göre, biz de *Kurtuluş*'la yetinmeyerek en yetkili temsilcisi üzerinden bizzat DHKP-C'yi muhatap alacağız. Önümüzde DHKP-C yayın organı *Devrimci Sol* dergisinin Temmuz '96 tarihli son (8.) sayısı var. Bu sayının ilk yazısı, "Dogmatizmi Reddedip Büyük Gelişmelerin Önünü Açmalıyız" başlığı ve Dursun Karataş imzası taşıyor. (Aynı yazı aynı mayısla Z. Y. *Kurtuluş* Ücretli Teftiş Kurul Arşivi'nde <https://antey.org> sayısının başyazı sayfasında yeniden yayınlandı.)

Siyasal dönemi değerlendiren, güncel gelişmeleri irdeleyen, izlenmesi gereken taktik çizgiyi ve yerine getirilmesi güncel görevleri belirleyen, ve dahası, tüm bunları "işçici" sol akımlara aynı konulardaki eleştirilerle birleştiren bu yazı, bu kapsamıyla tamamen konumuzla ilgilidir. Denilebilir ki bu yazı, DHKP-C'nin dönem değerlendirmesinin ve döneme ilişkin taktik çizgisinin iyi bir belgesidir. DHKP-C içinden geçmekte olduğumuz süreci nasıl ele alıyor, sınıf mücadelesinin mevcut durumunu ve muhtemel gelişme seyrini nasıl değerlendiriyor, bu çerçevede siyasal ve örgütsel taktiklerini ve eylem çizgisini nasıl belirliyor, tüm bu soruların yanıtını bu yazıda bulmak mümkün. Yineleyelim, DHKP-C'nin Merkez Yayın Organı'ndan ve onun en yetkili temsilcisinin kaleminden...

Fakat bu yazının bir başka özelliği daha var. Taktik sorunlar eksenine oturan bu yazı, "işçici sol" gibi genel, soyut ve belirsiz bir ortak başlık altında topladığı akımların taktik çizgisini tam da onların **ideolojik kimliği** ile ilişkilendiriyor. Bu kimlik "işçicilik" olarak niteleniyor ve tüm taktik tutarsızlıkların ve yalpalamaların kaynağı olarak gösteriliyor. Bunu yazının değişik sayfalarından örneklerle gösterebiliriz:

"Kimi sol kesimler çok bilinen ama gerçeğimize uymayan dogmatik teorilerinden vazgeçmediklerinden kriz ve devrimci durum üzerine sayfalar dolusu aktarmalar yaparak ülkemizdeki durumun abartıldığını, 'krizle' devrimci durumun farklı olduğunu, bugün devrimci durum tespiti yapmanın abartılı olduğunu sıkça yazmaktadırlar. Bu kesimlerin teorisi işçi sınıfının örgütlenmesi ve ayaklanmasından ibaret olduğundan, işçi sınıfı da bu durumda olmadığından, bu dogmatiklik onları bugün yaşanan ve hemen tüm ülkeyi saran devrimci savaşı görmezden gelmeye, küçümsemeye, hatta "terörizm" olarak nitelemeye götürmüştür." (s.3)

"İşçi sınıfını hiç kimseye bırakmayan ve kendi malı gibi gören bu anlayışlar, ülkemizin sınıflar ve halk gerçeğini kavramadığından sürekli sağa sola savrulmakta ve bir türlü dengesini bulamamaktadırlar." (s.4)

"İşçiler, ne dün ne de bugün ülke ve halk gerçekliğimizi doğru analiz edemediğinden, bugün iktidarın ve halkın içerisinde bulunduğu durumu da devrimci tarzda çözümleyemediğinden sürece uygun devrimci taktikler ve örgütlenme biçimleri de üretememektedirler." (s.8)

Hemen belirtelim ki, burada "işçici" diye eleştirilen ve sürekli yalpalamakla itham edilen akımlar, gerçekte halkçı olan, halkçı kimliği hiçbir dönem aşamamış bulunan bazı gruplardır. '87 yılını izleyen yeniden toparlanma döneminde köksüz bir "sınıf yönelimi" içine giren ve bir dönem gerçekten "işçiciliği" tutan bu akımların, '87-91 döneminin işçi hareketi dalgasının çekilmesinin ardından belirgin biçimde yalpaladıkları, Gazi Direnişinin ardından ise semt

İşçi sınıfına dayanmayan bir akımın, öteki halk sınıf tabakalarına tutarlı ve amaca uygun önderliği de mümkün değildir.
"İşçi sınıfı ideolojisi"
işçi sınıfı tabanında maddi bir güç bulabildiği ölçüde,
öteki halk sınıf ve tabakalarına tutarlı sosyalist bir önderliğin de imkanı haline gelir.
Bu Marksizmin de materyalizmin de tarihsel deneyimlerle doğrulanmış abc'sidir.
Bunun dışındaki her durumda ise, sosyalist ideoloji bozulmaya uğramış, bilimsel sınıf karakterini yitirmiş, öteki sınıfların damgasını taşıyan türden bir "sosyalist" ideoloji halini almıştır.
Buna yakın tarihten ve günümüzden sayısız örnek verilebilir.
En güncel örnekler olarak ise bizzat DHKP-C ile PKK'nin kendileri bütün açıklığı ile karşımızda duruyorlar.

edenlerin leri nedir?

eksenli bir çalışmaya kayarak DHKP-C'leşme özentsi içine girdikleri, bunu onunla bir yarıya çevirdikleri bir gerçektir. Tüm bunlar doğrudur ve biz de bu tutarsızlıkları ve yalpalamaları *Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi* başlıklı değerlendirmeden başlayarak (ki Ekim '92 tarihi taşımaktadır) döne döne eleştirmek durumunda kaldık. Gazi Direnişini izleyen dönemde bu eleştirilerimiz yeni bir boyut ve kapsam kazandı. Ne var ki, olayların da gösterdiği gibi, bu akımların "işçiciliği" gelişmelerin basıncı ile oluşmuş bir geçici pratik heves, oysa halkçılıkları edinilmiş bir kalıcı ideolojik kimliktir. Dursun Karataş'ın eleştirisi öncelikle bu gerçeği gizlemektedir. Fakat daha da önemli olanı, yapılan eleştirinin gerçek amacı ve işlevidir. Asıl amaç hiç de bu geleneksel akımların son yıllarda sınıf hareketi ile varoşlar arasında yalpalayıp durmaları değil, fakat bu yalpalamanın, bu tutarsız gel-gitlerin eleştirisi adı altında, DHKP-C'nin halkçı kimliğinin ve pratiğinin savunulması, teorinin "ülke ve halk gerçeğine" yaratıcı bir uygulaması olarak gösterilmeye çalışılmasıdır.

Daha da dikkate değer olan bir başka nokta daha var. Burada "işçicilik" adı altında eleştirilen şey, bildiğimiz ilkel uvriyerizmden farklı olarak, işçi sınıfının modern kapitalist toplumdaki kendine özgü benzersiz konumuna ilişkin temel marksist düşüncedir. Marksizmin sınıf özünü veren bu düşünce bir dogma olarak ilan edilmekte, "işçici" kimliğin bu dogmaya bağlılıktan kaynaklandığı belirtilmektedir. Bu düşünceye yöneltilen eleştiri, taktik izdüşümünü ise, işçi sınıfı eksenine dayalı bir çalışma ve mücadeleyi temel alan tutum ve tercihlerin mahkum edilmesinde buluyor. Buna göre, sınıf eksenine dayalı bir çalışmayı esas alanlar, "sözünü ettikleri türden bir işçi sınıfı(nı) ortada" bulamamanın açmazlarıyla, bunun yolaçtığı yalpalamalarla yüzyüze kalmaktadır. Dahası, bu onları bugün derinleşerek süren iç savaş gerçeğimizin de dışına düşürmektedir. Oysa "işçicilerin sözünü ettikleri türden bir işçi sınıfı ortada" olmasa da bugün Türkiye'de "derin bir kriz ve süren (bir) iç savaş" vardır. "İç savaş derinleşerek sürmekte"dir; "devrimci mücadele iktidarı tehdit eder hale gelmiştir", ama "işçici" kesimlerin "teorisi işçi sınıfının örgütlenmesi ve ayaklanmasından ibaret olduğundan, işçi sınıfı da bu durumda olmadığından, bu dogmatiklik onları bugün yaşanan ve hemen tüm ülkeyi saran devrimci savaşı görmezden gelmeye" götürmektedir. Özetle işçi sınıfı dogması yalnızca "ülke ve halk gerçeğimiz"den değil, aynı zamanda "bugünkü savaş gerçeğimiz"den de kopukluğun, uzaklığın baş nedenidir.

Yazının bu özelliği, ideolojik ve sınıfsal kavrayış ve kimliğe ilişkin bir ön tartışmayı bir ihtiyaç haline getiriyor. Bunu kısaca da olsa yapmak durumundayız. Süreç değerlendirmelerine, taktik belirlemelere ve eylem çizgisine ilişkin bir tartışmayı, bunun gerisindeki

temel ideolojik konum ve tutumdan giderek yapmak, kuşku yok ki sorunun anlaşılmasını çok daha kolaylaştıracak ve herşeyi yerli yerine oturtacaktır.

"Dogmatizmi reddedelim" diyenlerin gerçekte reddettikleri nedir?

Dursun Karataş'ın bu hararetli dogmatizm karşıtlığı ve eleştirisi kendisini daha başlıktan itibaren duyuruyor: "*Dogmatizmi Reddedip Büyük Gelişmelerin Önünü Açmalıyız*". Dogmatizmi reddetmek DHKP-C yayınlarında her vesileyle tekrarlanan bir slogan neredeyse. Öylesine ki, bir mücadele biçmi olarak Marksizmde güya yeri olmayan ölüm orucuna başvurmayı bile, dogmatizmi aşmaya (elbette ki DHKP-C sayesinde) borçlu olduğumuzu öğreniyoruz. (17 Ağustos tarihli *Kurtuluş*'un başyazısı bu konuda heyecan dolu bir gururla konuşuyor: "*Savaş ve direniş teorinin sınırlarını gerçekten de zorluyor.*") "Dogmatizmi reddedelim"i ise hemen her zaman bir başka sevimli slogan izliyor: "Ülke ve halk gerçeğimizi kavrayalım"! Onu ise asıl konumuzu oluşturan "savaş gerçeğimizi kavrayalım" çağrısı tamamlıyor.

Dursun Karataş, DHKP-C'nin dogmatizm karşıtlığında öylesine iddialıdır ki, bu hareketin tüm varlığını ve gelişmesini bu tutumuna borçlu olduğunu özellikle vurgulamaktadır: "*Devrimci hareket gelişmesini, doğrularını, dogmaları reddederek, Marksizm-Leninizmi ülke ve halk gerçeğimizle birleştirerek gerçekleştirmiştir.*" (s.7)

Kuşku yok ki, dogmatizme karşı olmak, kendi başına alındığında, marksist-leninist dünya görüşünün bilimsel karakterine uygun düşen son derece isabetli bir tutumun ifadesidir. Ne de olsa bizzat Marx ve Engels, sık sık, "Bizim teorimiz, bir dogma değil, bir eylem kılavuzudur" demişlerdir ve bu, Lenin'in tüm yaşamı boyunca çok tuttuğu, en çok yinelediği ve her zaman rehber aldığı temel sözlerden biri, belki de birincisi olmuştur.

Dogmatizme karşı olmak şiarı bizim için ayrıca da çekicidir; zira ne de olsa biz, Türkiye devrimci hareketinin dogmatik kimliğine ve '60'lı yıllardan beri sürdürülen ortak dogmalarına savaş açarak mücadele sahnesine çıkmış bir siyasal akımdır.

Bununla birlikte, "dogmatizmi reddetme" tutumu, yine de kendi başına hiçbir şey ifade etmiyor. Zira biz uluslararası komünist ve işçi hareketinin tarihine baktığımızda, çoğu durumlarda, "dogmatizmi reddetmek" perdesi altında marksist-leninist teorinin özünün ve temel esaslarının reddedildiğini de görüyoruz. Teorinin temel esaslarını "dogma" ilan etmek ve sonra da "dogmatizmi reddetmek" adı altında bu esasları reddetmek, dogmatizme karşı olmak değil, fakat bu kılık altında marksist-leninist teoriyi revize etmek, sorunda kayırdır. Kendi teorilerinin dogmatlaştırılmasına karşı en

şiddetli direnişi gösteren Marx ve Engels, bu teorinin reddini değil, fakat bir "eylem kılavuzu" olarak ele alınmasını istiyorlardı. Bu, bu teorinin, şu veya bu toplumun somut koşullarına, sınıflar mücadelesinin şu veya bu evresine doğru ve yaratıcı bir biçimde uygulanması anlamına gelir ve bunu gerektirir. Ve böyle yapıldığı ölçüde, teorinin ilke ve esasları, kuru formüller ya da soyut dogmalar yığını olmaktan çıkar, toplumu değiştirme mücadelesinde bilimsel kılavuz rolü oynar. Ve teori böyle uygulandığı ölçüde, canlı ve yaratıcı bilimsel özünü korumakla kalmaz, uygulandığı pratikler tarafından beslenir ve zenginleştirilir. Bu arada somut koşullara, şu ya da bu kendine özgü toplumsal ortama uymayan yönleri de açığa çıkar.

Oysa DHKP-C, işçi sınıfının modern toplumda tuttuğu kendine özgü benzersiz yere ve role ilişkin marksist düşünceyi bir "dogma" ilan ederek, dogmatizmin reddi adı altında, bizzat teorinin sınıf özünü ve karakterini reddediyor. Bilindiği gibi onun bu çerçevede birbirini tamamlayan iki temel düşüncesi var. 1) İşçi sınıfı "ülkemizde" "tüm emekçi halka önderlik edecek" bir kapasiteden, böyle bir misyonu yüklenenecek yetenekten yoksundur. 2) İşçi sınıfı ile öteki halk sınıf ve tabakaları arasında işçi sınıfı lehine bir ayrıma gitmek gereksizdir, bu "ülke ve halk gerçeğimizi" kavrayamamaktır. Devrimimizin temel gücü bütün bir halktır, işçi sınıfı da bu halkın içinde hiç de abartılı roller yüklenmemesi gereken temel güçlerden biridir, ama yalnızca biridir.

Bu iki kritik nokta birarada, gerçekte bize, küçük-burjuva sosyalizmini proleter sosyalizmden ayıran ideolojik kimliğin temel ayırdedici özelliklerini vermektedir. Az sonra göreceğimiz gibi, bunlar birarada, küçük-burjuva sosyalizminin klasik evrensel kimliğinin en temel işaretleridir.

Ama klasik dönemi günümüzden koca bir tarih ayırmaktadır ve bu tarih, bilimsel temellere dayalı proleter sosyalizmle aynı anlama gelen marksist dünya görüşünün, çağdaş mücadeleler ve devrimlerle pratikte doğrulanması tarihidir. Böyle olunca, küçük-burjuva sosyalizminin klasik dogmalarını doğruları dönemin ham ve kaba biçimleri içinde, demek oluyor ki çıplak biçimde savunmak artık olanaklı değildir. Çağdaş dönemin neredeyse tüm devrimci akımlarının hep de Marksizm-Leninizm adına ortaya çıkımlarının nedeni de budur. Bu bir yanıyla son derece doğal ve kuşkusuz olumlu, çoğu durumda samimi bir tutumun ifadesidir. Marksizm-Leninizmin gücüne, etkisine, evrensel düzeyde devrimci siyasal mücadelenin düşünsel ihtiyaçlarını karşılama kapasitesine bir göstergedir. Fakat bir başka yanıyla da olumsuz sonuçlar üretmekte, Marksizm-Leninizm adı altında sayısız sapma ve karışıklığın da nedeni olabilmektedir. Bununla yalnızca her türden oportünizmin Marksizm kılığına bürünmesini kastetmiyoruz. Bunun yanı sıra, her türden sınıf dışı devrimci akım Marksizmi kendi ara sınıf konumlarına uygun düşen bir düşünüş ve davranış tarzına uydurmaya çalışma yoluna gitmektedir. Ya da daha uygun bir deyişle, bu sınıf kimliğinin ideolojik yansımalarına Marksizm-Leninizm kılıfı giydirilmiştir. Sınıfın kendisinin değil, fakat ideolojisinin önderliği, çok bilinen formülasyonu "ideolojik önderlik" tezi, çağdaş popülizmin bu ideolojik dogması, bunun iyi bir örneğidir. Sınıf dışı bir devrimcilik anlayışı, sınıf dışı bir sosyalizm, bu teze dayanılarak meşrulaştırılmaya çalışılmıştır.

Türkiye'de bu tezin geçmişteki en iyi temsilcisi THKP-C ve bugün ise kendisini onun devamı olarak gören DHKP-C'dir. *Kurtuluş* dergisi sorunu şu açıklıkla koymakta bir sakınca görmemektedir;

"Bize önderlik edecek, tüm emekçi halka önderlik edecek, rehberlik edecek olan işçi sınıfı ideolojisidir. Sınıfın kendisi ülkemizde böyle bir misyonu yüklenenecek durumda değildir. Türkiye'deki 70 yıllık mücadele tarihi, son 25 yılda halk hareketindeki, devrimci mücadeledeki gelişmelerin seyri bunu yeterince göstermektedir

aslında.” (Z.Y. Kurtuluş, sayı:8, 2 Eylül ’95)

Dikkat edelim, işçi sınıfının siyasal mücadelesinin şu veya bu evresindeki somut durumu üzerine değil, fakat tarihsel bir çerçevede onun önderlik kapasitesi üzerine, önderlik “misyonu” üzerine, geçmiş ve geleceği kucaklayan bir tarihsel genelleme yapılmaktadır. Bu, küçük-burjuva sosyalizminin o sözünü ettiğimiz “ideolojik önderlik” tezinin “ülke ve halk gerçeğimiz”le gerekçelendirilmiş formülasyonudur. Ve bu, sözde dogmalara karşı olan DHKP-C’nin ‘71’in THKP-C’sinden devraldığı en beylik dogmalardan biridir.

Bu dogmayı sürdürmek için sığındığı küçük bir hile var ve bu yazıya ara başlık yapılan şu sözlerde ifadesini buluyor: *“Şablonlardaki İşçi Sınıfına Değil, Hayatın İçindeki İşçi Sınıfına Gitmeliyiz”*. Bunu hemen altında şu sözler izliyor. *“Her şeyden önce ‘işçi sınıfı ideolojisi’ ile ‘sınıfın bugün içinde bulunduğu durum’ birbirine karıştırılmamalıdır.”*

Doğru olabilmesi için “şablonlardaki işçi sınıfı” yerine teorideki işçi sınıfı denmesi gerekirdi. Zira teorideki işçi sınıfı, modern toplumun nesnel ilişkileri ve toplumun kaçınılmaz tarihsel evrimi üzerinden, tarihsel ölçüler içinde bir teorik soyutlamadır. Teorideki bu soyut haliyle işçi sınıfını belli bir anda hiçbir toplumda bulamazsınız. Ama teoride tanımlanan konumuna doğru evrilecek, teoride öngörülen rolünü oynayabilecek nesnel toplumsal konuma ve potansiyele sahip bir işçi sınıfını istisnasız her kapitalist toplumda bulabilirsiniz. Bunlar iki farklı şeydir ve işin bu kadarı marksist teorinin alfabesidir. Demek oluyor ki, bu tür bir farklılığın “ülke ve halk gerçeğimiz” ile hiçbir alakası yoktur.

Aynı şekilde kıyaslanabilir olan ve kıyaslanması gereken, “işçi sınıfı ideolojisi” ile “sınıfın bugün içinde bulunduğu durum” değil, fakat teorideki soyut işçi sınıfı ile belli bir anda belli bir toplumdaki somut işçi sınıfıdır. Ve işçi sınıfının bu iki farklı durumu arasındaki tarihsel mesafeyi tüketmek, sınıfın öncüsünün sınıfın toplama karşısındaki tarihsel misyonunun tüm özü ve esasıdır. Parti, sınıf ve devrim diyalektiği de anlamını burada bulur. Ve bu kadarı işin alfabesi olduğu içindir ki, bu alfabetik bilgiyi DHKP-C’nin de bilmemesi ya da görmezlikten gelmesi hayli garip olurdu. Nitekim yazının bir başka yerinden şunları okuyoruz: *“Bu, ülkemize ‘özgü’ bir şey de değildir aslında. Marksist-leninist öğretinin, sosyalizmin onlarca ülkenin pratiğinde tanımladığı sınıfın ‘kendiliğinden bir sınıf’ olmasıyla ‘kendisi için sınıf’ olması arasındaki farktır.”*

O halde sorun ne? Sorun, asıl maksada erişmek için, “ideolojik önderlik” dogmasını mazur gösterip teorize edebilmek için, ihtiyaç duyulan basit bir muhakeme ve tartışma hilesinden başka bir şey değildir. Az önceki sözlerle şöyle devam ediliyor: *“İşte bu noktada işçi sınıfına olmayan özellikler, nitelikler vehmedip adımlarını buna dayandıranlar, attıkları her adımın, tespit ettikleri her politikanın boşlukta kaldığını görmeye devam edeceklerdir.”* Aynı konuda az üstte ise şunları okuyoruz: *“İşçi sınıfı mücadelesini, sınıfı içindeki örgütlenmeleri, ideolojik mücadeleyi biçimlendirirken, işçi kitlelerinin ‘saf proleter ideolojiyle donanmış’, ‘saf proleter yaşama sahip bir kitle’ olarak gören anlayış, baştan başarısızlığa mahkumdur.”*

Bunlar yapay ve sahte tartışmalardır. Ne geçmişte ne de bugün, Türkiye sol hareketi içerisinde, kendi halindeki işçi sınıfına böyle özellikler ya da nitelikler vehmeden herhangi bir siyasal akım olmamıştır. İşçi sınıfını ele alırken işi bu denli kaba ve cahilce yaklaşımlara vardır bir sol hareket tanımı, DHKP-C’nin bir kuruntusu, bir uydurmasından başka bir şey değildir.

DHKP-C, “sınıfın kendisi(nin) ülkemizde” böyle bir önderlik “misyonu yüklenecek durumda” olmadığına gerçekten inanıyorsa, “dogmatizmi reddetme”yi bir şiarla dönüştüren bir hareket olarak “işçi sınıfı ideolojisi”ni de reddedebilmelidir (ki “ülke ve halk gerçeğimiz” adı altında gerçekte fiilen bu zaten yapılıyor, tutarsızlık resmiyetle yaşanıyor). Zira işçi sınıfı bu teorinin, bu ideolojinin yüreğidir. Bir toplum, bir sınıflar mücadelesi ve bir devrim teorisi olarak bilimsel sosyalizmin sınıf eksenini işçi sınıfıdır. Bu eksenini çektiniz mi, onun bilimsel karakteri biter. Sosyalizm gerisin geri ya ütopyacı evresine, ya da işçi sınıfı hareketinin henüz olgunlaşmadığı bir evrenin egemen sosyalizm biçimi olan küçük-burjuva sosyalizmi evresine döner.

Peki buna neden gerek duyuluyor? Bununla ne amaçlanıyor? Tüm bu sahte tartışmalar niye yapılıyor? Yanıtı az önce vermiştik ve bir kez daha yineliyoruz: Tüm bunlar, gerçekte o beylik düşüncüyü, çağdaş popülizmin THKP-C eliyle yerleştirilen o çok bilinen “ideolojik önderlik” dogmasını haklı çıkarmak içindir:

Fakat eğer, modern kapitalist ilişkilerin egemen olduğu, işçi sınıfı ile burjuvazinin iki temel sınıf olarak karşı karşıya bulunduğu bir toplum olarak Türkiye toplumunda işçi sınıfı kendi önderlik rolünü oynama kapasitesinden yoksunsa ve Türkiye’nin tüm modern tarihi de bunu doğrulamışsa, bu gerçekte, marksist-leninist dünya görüşünün, Kurtuluş’un ifadesiyle “işçi sınıfı ideolojisinin”, en azından Türkiye için geçersizliğinin açık bir kanıtı değil midir? Ve geçersizliği tarihsel pratikle böylesine kanıtlanmış bir teoriyi, buna rağmen “işçi sınıfı ideolojisi” olarak savunmayı sürdürmek, dogmatizmin ta kendisi değil midir?

DHKP-C, “sınıfın kendisi(nin) ülkemizde” böyle bir önderlik “misyonu yüklenecek durumda” olmadığına gerçekten inanıyorsa, “dogmatizmi reddetme”yi bir şiarla dönüştüren bir hareket olarak “işçi sınıfı ideolojisi”ni de reddedebilmelidir (ki “ülke ve halk gerçeğimiz” adı altında gerçekte fiilen bu zaten yapılıyor, tutarsızlık resmiyetle yaşanıyor). Zira işçi sınıfı bu teorinin, bu ideolojinin yüreğidir. Bir toplum, bir sınıflar mücadelesi ve bir devrim teorisi olarak bilimsel sosyalizmin sınıf eksenini işçi sınıfıdır. Bu eksenini çektiniz mi, onun bilimsel karakteri biter. Sosyalizm gerisin geri ya ütopyacı evresine, ya da işçi sınıfı hareketinin henüz olgunlaşmadığı bir evrenin egemen sosyalizm biçimi olan küçük-burjuva sosyalizmi evresine döner.

“İşçilerin sözünü ettikleri türden bir işçi sınıfı ortada yok” mudur?

“İdeolojik önderlik” dogması görüldüğü kadar masum değildir. Burada yalnızca Marksizmin sınıf özünden bir kopuş değil, bununla bağlantılı olarak, materyalist dünya görüşünden de bir kopuş söz konusudur. İşçi sınıfı ile onun ideolojisini karşı karşıya koymak, “işçi sınıfı ideolojisi”nde bir ideolojik önderlik gücü görüp de, işçi sınıfının kendisinde bir sınıfsal önderlik kapasitesi görmemek bunu gösterir. Ama teorinin önderlik gücü, son tahlilde bu sınıfın önderlik kapasitesinin teorik soyutlaması değil de nedir? Marksizm-Leninizm sınıflar üstü, sınıflar ötesi bir ideoloji midir? Ya da ona neden küçük-burjuva ideolojisi yada köylü ideolojisi denmiyor da işçi sınıfı ideolojisi deniyor?

Devam edelim. Sınıf hareketinin bilinçli ifadesi demek olan komünist partisi, neden örneğin sosyalizmle köylü hareketinin ya da sosyalizmle küçük-burjuva sınıf hareketinin, ya da (DHKP-C’nin pek tuttuğu bir deyimle) “halk hareketi” olarak tanımlanmıyor da, sosyalizm ile sınıf hareketinin

birliği olarak tanımlanıyor? Sosyalizm ile sınıf hareketi elbetteki aynı şey değildir. Bunlar birbirinden bağımsız olarak varolurlar. Fakat neden birinin ötekiyle birleştirilmesi gibi bir tarihsel zorunluluk var? Neden bu ikisi arasındaki kopukluk tüm ülkelerde “sosyalizmin ve işçi hareketinin güçsüzleşmesine yolaçmıştır”? Yine Lenin’in sözleriyle, neden “ancak bütün ülkelerde sosyalizmin işçi hareketiyle birleşmesidir ki, ikisi için de sağlam bir temel yaratabilmiştir”?

Ve bu sonuncu nokta, bizi DHKP-C’nin kavrayamadığı ya da belki bilerek çarpıttığı bir başka önemli soruna getiriyor. DHKP-C, işçi sınıfı hareketinin ortaya koyduğu mücadele kapasitesi ile “önderlik rolü” oynayabilmesi koşullarını bilerek ya

da bilmeyerek birbirine karıştırıyor. Bu karıştırmadan dolayıdır ki, Türkiye’nin 70 yıllık mücadele tarihi, “son 25 yılda halk hareketindeki, devrimci mücadeledeki gelişmelerin seyri” işçi sınıfının bir önderlik gücü olamayacağını kanıtlamıştır, diyebiliyor.

70 yıllık tarihi bir yana bırakıyoruz. Zira bu tarihin büyük bir bölümünde Türkiye’de, sözü edilebilir büyük bir emekçi kitle hareketi yoktur, olduğu kadarıyla da bu herşeye rağmen daha çok işçi hareketidir. Asıl önemli olan dönem, modern sınıf çatışmalarının belirgin biçimde açığa çıktığı son 35 yıldır. Ve bu dönemin Türkiye tarihine bakıp da işçi sınıfı hareketinin ortaya koyduğu mücadele potansiyelini görememek, ancak kasıtlı bir tutumun ifadesi olabilir. ‘95 yılında kaleme alınmış bir yazıda “son 25 yıllık halk hareketi” tarihinden sözedenler, dönüp bu tarihin başlangıç noktasına bir baksalar, 15-16 Haziran’ın kendisini görecektirler. Gelgelelim, işçi sınıfının “halk hareketi” tarihindeki bu benzersiz eyleminin ardından, DHKP-C’nin önceli olan THKP-C, “ideolojik önderlik” damgasını formüle ederek sınıf dışı çalışma ve mücadeleyi teori düzeyine yükseltme yoluna gidebilmiştir!

‘70’li yılların yükselişi içinde sınıf hareketinin ortaya koyduğu iktisadi ve siyasal mücadele kapasitesini yakın dönemdeki bir başka tartışmada (*Devrimci Proletarya’ya Yanıt*) yeterli açıklıkta örneklemiştik. Küçük-burjuva dalgasının gölgesinde kalan bu büyük mücadele potansiyeline devrimci bir müdahale yapılmadığı gerçeği üzerinde, devrimcilerin sınıfı sendika bürokrasisine ve reformistlere terketmesinin anlamı ve sonuçları üzerinde de aynı vesile ile durmuştuk. Kaldı ki, sorun sadece mücadele kapasitesi ile de sınırlı değildir. ‘70’li yıllarda reformist bir politikanın egemen olduğu DİSK’in aldığı her eylem kararının tüm öteki emekçi kesimlerle birlikte solun tüm kesimlerini de arkasına takmasının gerisinde, DİSK bürokratlarının önderlik yeteneği değil, DİSK’in dayandığı sanayi proletaryasının “ardından sürüklenme” potansiyeli yatmaktaydı. ‘70’li yılları Devrimci Sol kimliği ile yaşamış bir DHKP-C, bunu “kendi öz deneyimleri ile” bile pekala bilebilir. ‘87-91 işçi hareketinin kendi en geri düzeyindeyken bile yarattığı etkiyi, Zonguldak madenci direnişinin tüm bir kenti haftalarca ardından sürüklemeye kapasitesini ve bu aynı direnişin ülke çapındaki etkisini ise burada sadece hatırlatmakla yetiniyoruz.

Dursun Karataş yazıyor: *“İşçilerin sözünü ettikleri türden bir işçi sınıfı ortada yoktur”*. Oysa, Türkiye’de sınıf hareketinin önderlik kapasitesini açığa çıkaracak bir sosyalist hareket ortada yoktur da diyebilirdi ve kuşkusuz sorunun canalcı noktasına işaret etmiş olurdu. İşçi sınıfı en azından son 35 yıldır kitlesel eylemleriyle mücadele sahnesinin göbeğindedir de, ona önderlik edecek, onun politik ve örgütsel gelişimini hızlandıracak, kendiliğinden hareketini kendisi için bir hareket düzeyine çıkaracak sosyalist bir önderlik ortada

yoktur. (Bize boşuna kendinizi de mi inkar ediyorsunuz denmemelidir. Zira sorun, yeni bir siyasal hareket olarak bizim sınırlı güç ve olanaklarımızla bugün neyi ne kadar yaptığımız değil, yapmaya çalışıp da , henüz yapamadığımız sorunudur. Ama kuşku duyulmasın, biz eğer bir siyasal akım olarak yaşayacaksak, bu ancak yapmak istediğimizi fiilen yapabildiğimiz ölçüde olabilecektir. Aksi takdirde bizim sosyalizm adına ortaya koyduğumuz iddia da bitecektir.)

DHKP-C Türkiye'nin 70 yıllık tarihinde ya da son 25 yıllık döneminde, sınıf hareketine ciddi devrimci bir mücadele yapmak hedefi ve pratiğiyle ortaya çıkmış ciddi bir komünist akımın varlığından söz edebiliyor mu ki, aynı tarihi tutup sınıfın önderlik kapasitesinden yoksunluğuna “yeterli” bir kanıt olarak gösterme yoluna gidebiliyor? Sınıfın kendi kendine “önderlik rolü”nü oynadığı, “böyle bir misyonu yüklediği” nerede görülmüştür? DHKP-C bu kadarını gerçekten bilmez mi? Fakat ne ilginçtir, o, sınıf hareketinin son 25 yıldır neredeyse tamamen çeşitli türden revizyonist-reformist akımların etkisine terk edilmiş olmasının sorumluluğundan kaçmakla kalmıyor; daha da kötüsü, revizyonist-reformist pratiğin sınıf hareketine olumsuz etki ve sonuçlarını işçi sınıfını gözden düşürmek için kullanıyor. Böylece de, revizyonizmin ve reformizmin işçi hareketi içindeki rolünün, bu hareketi geriye çekmek, onu düzen sınırları içinde ve sendikal hareket çerçevesinde tutmak, şu veya bu burjuva akımın yedeğine vermek olduğunu kaşla göz arasında gizlemiş oluyor. Onyıllardır sınıfa gidenler ne elde ettiler ki diye sorabilmesinin başka bir anlamı yoktur. Dursun Karataş Yazıyor: “...*ülkemizdeki sınıfların yapılışı, bu sınıfların yaşadığı çelişkiler, bir bütün olarak halk gerçeği görülmezse, yalnız ve yalnız işçi sınıfı esas alınıp bunun üzerine devrim stratejileri geliştirilirse onyıllardır yaşananlar yeniden yaşanacak ve bu kesimler hiçbir gelişme sağlayamadan yok olup gideceklerdir.*” (s.5-6)

Türkiye’de yaşamayıp da bu satırları okuyanlar, bu ülkede devrimcilerin, kendini sosyalist olarak tanımlayan devrimci siyasal akımların, “onyıllardır” hep işçi sınıfına gittiklerini, dahası neredeyse yalnızca işçi sınıfına gittiklerini sanacaklardır. Bu Türkiye devrimci hareketinin yakın tarihine ilişkin temel gerçekleri tersyüz etmektir. Zira gerçek bunun tam tersidir. Türkiye’nin tüm belli başlı devrimci akımları sınıfı temel almak bir yana ona öteki halk sınıfları kadar ilgi göstermeyi bile başaramamışlardır. Bunu göremeyenler ya da görmezlikten gelenler, sosyalist olmak iddiasındaki devrimci akımların yapısal zaaflarının maddi temellerini de hiçbir zaman doğru anlayamazlar. Bunu doğru anlayamadıkları gibi, esas misyonları sınıf hareketinin devrimci gelişmesinin önüne çıkmak olan revizyonist ve sosyal-reformist akımların ideolojik ve örgütsel iflaslarını da sınıf hareketinin devrimci mücadele ve önderlik kapasitesinden yoksunlukla ilişkilendirmek gibi bir gafletin içine düşerler.

Peki, “*Onyıllardır yaşananlar yeniden yaşanacak ve bu kesimler hiçbir gelişme sağlayamadan yok olup gideceklerdir*” sözleriyle TİP, TSİP ve TKP gibi revizyonist-reformist akımların akıbetini işçi sınıfını temel almakla ilişkilendirenler, Devrimci Yol, *Kurtuluş*, TDKP gibi ‘80 öncesinin sınıf dışı halkçı devrimci akımlarının sonraki akıbetine ne diyorlar acaba? Dursun Karataş’ın “işçiciler” diye hedef aldıkları arasında bugünün EP’i de var. Ve o, aynı rahatlıkla,bugünkü liberal kuyrukçu EP’in pratiğini ve davranış tarzını, sınıf eksenine dayalı bir çalışmayı esas alma düşüncesini ve pratik tercihinin gözden düşürmek için kullanma yoluna gidebiliyor. Ama bu arada unuttuğu bazı gerçekler de var. EP, “halk gerçeği”nden bir türlü işçi sınıfı gerçeğine geçemeyen, küçük-burjuva dalgaya binerek büyüyen, bu dalganın kırılmasıyla iflas

DHKP-C gerçeğine baktığımızda, neredeyse çırl çıplak bir biçimde karşımıza çıkan gerçek şudur: “Ülke ve halk gerçeğimiz”in arkasına saklanan ve “dogmatizmi reddetmek” adı altında marksist-lenist teorinin temel doğrularını reddeden bu hareket, gerçekte evrensel bir toplumsal-siyasal kategorinin, bu toplumsal kategorinin yansıması olan belirgin bir ideolojik kimliğin, bizim toplumumuzda da kendine özgü bir belirişinden başka bir şey değildir.

edip tasfiye noktasına gelen bir eski devrimci akımın, bugün sendika bürokratlarına ve işçi hareketinin geriliğine sarılarak kendini herşeye rağmen yeniden üretmeye çalışmasının ve bundaki kısmi başarısının ürünüdür. Bir başka ifadeyle, küçük-burjuva bir sosyal tabanda (“halk gerçeği” içinde) tükenenler, şimdi alt kademe sendika bürokrasisinden güç alarak ve sınıf hareketinin geriliklerine yaslanarak kendilerini sınıf hareketi zemininde yeniden varetmeye çalışıyorlar.

Ve sınıf hareketine geçmişteki TİP-TKP benzeri yeni sosyal-reformist akımların dadandığı bir evrede, kendisini sosyalist, hatta marksist-leninist gösteren bir akımın yapması gereken, bunların kusurlarını işçi sınıfına yüklemek ve bunu sınıf dışı katmanları temel almanın gerekçesi haline getirmek değil, tam tersine, sınıf hareketine devrimci bir müdahaleye kendini tüm gücüyle vererek, bu tür tahrip edici akımların da yolunu kesmektir.

Bu çerçevede son bir nokta olarak şunları da ekliyelim ki, işçi sınıfına dayanmayan bir akımın, öteki halk sınıf tabakalarına tutarlı ve amaca uygun önderliği de mümkün değildir. “İşçi sınıfı ideolojisi” işçi sınıfı tabanında maddi bir güç bulabildiği ölçüde, öteki halk sınıf ve tabakalarına tutarlı sosyalist bir önderliğin de imkanı haline gelir. Bu Marksizmin de materyalizmin de tarihsel deneyimlerle doğrulanmış abc’sidir. Bunun dışındaki her durumda ise, sosyalist ideoloji bozulmaya uğramış, bilimsel sınıf karakterini yitirmiş, öteki sınıfların damgasını taşıyan türden bir “sosyalist” ideoloji halini almıştır. Buna yakın tarihten ve günümüzden sayısız örnek verilebilir. En güncel örnekler olarak ise bizzat DHKP-C ile PKK’nin kendileri bütün açıklığı ile karşımızda duruyorlar.

Küçük-burjuva sosyalizmi: Özgün renkler ve evrensel kimlik

Bilindiği gibi dogmatizme karşı olan DHKP-C “kitaba bakma”yı hiç sevmiyor. “Kitaplardan ezberlenmiş üç-beş kelime” ya da “bir yığın yararsız laf” onun sık sık kullandığı deyimlerdir. “Dogmatizm”e karşıtlığa eşlik eden bu “kitap” karşıtlığı, gerçekte teoriye ilgisizliğin bir kılıfı, ciddi ve tutarlı bir teorik bakışaçısından yoksunluğun bir örtüsüdür. Marksist-leninist teori sosyalist “peygamberler”in bir “kelam”ı değil, fakat modern toplum gerçeğinin ve dünya işçi sınıfı hareketinin tüm tarihsel deneyiminin bilimsel bir genellemesidir. “Kitap” burada yalnızca bir araç, bir taşıyıcıdır. Gerçekte sözkonusu olan ise, bu tarihsel deneyimin genelleştirilmiş, yol gösterici, ufuk açıcı sonuçlarıdır. Dolayısıyla “kitaba bakma”yı reddetmek, gerçekte, bu deneyime, onun sağladığı teorik bakış ve kavrayışa sırtını dönmekle eş anlamlıdır.

Oysa örneğin biz sosyalizmin sınıf özünü kavrayarak doğru bir şekilde “kitap”ı baktığımızda, “ülke ve halk gerçeğimizi” aşan

bazı evrensel gerçeklerle yüzyüze kalabiliyoruz. Daha somut konuşalım. Evrensel tarih içinde işçi sınıfı hareketinin henüz olgunlaşmadığı bir evrenin egemen sosyalizm biçimi olarak beliren küçük-burjuva sosyalizmi üzerine “kitaplarda” söylenenlere bir bakmak ve bunu DHKP-C’nin temel ideolojik yaklaşımlarıyla karşılaştırmak, ortaya hayli ilgi çekici sonuçlar çıkarmaktadır.

Lenin’in, “*Karl Marx’ın Öğretisinin Tarihsel Yazgısı*” başlıklı makalesinden okuyoruz: “*Birinci dönemin başında, Marx’ın öğretisi hiç de egemen değildi. Sosyalizmin birçok grup ya da eğilimlerinden sadece biri idi. Egemen olan sosyalizm biçimleri, çoğunlukla, bizim narodnizme yakın olanlarıydı: Tarihsel hareketin materyalist temelinin anlaşılmamış olması, kapitalist toplumda her sınıfın rolünün ve öneminin ayırte dilmesinde yeteneksizlik, demokratik reformların burjuva niteliğinin, “halk”, “adalet”, “hak” ve benzeri konulardaki çeşitli yarı-sosyalist tümcecikler altına gizlenmesi.*” (Marx-Engels-Marksizm, s.93)

Küçük-burjuva sosyalizminin Lenin tarafından tanımlanan bu üç temel özelliğini maddeler halinde yeniden sıralıyoruz:

1) “**Tarihsel hareketin materyalist temelinin anlaşılmamış olması**”. Bu sosyalizmin proleter sınıf temelinin anlaşılamamış olması ile aynı anlama geliyor. Bunu Lenin aynı yazıda değişik tanımlamalarla vurguluyor: “*Marx’ın öğretisindeki asıl şey, sosyalist toplumun kurucusu olarak proletaryanın tarihsel rolünün açığa çıkarılmasıdır*”. “*Sınıf-dışı sosyalizmin ve sınıf-dışı siyasetin bütün öğretilerinin saçmalıktan başka bir şey olmadığı kanıtlanmış*”tır.

2) “**Kapitalist toplumda her sınıfın rolünün ve öneminin ayırte dilmesinde yeteneksizlik**”. Bu, proletarya ile öteki ezilen ve sömürülen sınıf ve tabakaların konumlarını ve rollerini belirsiz bir “halk” kavramı içinde aynileştiren bir tutumda yansır. Oysa, “doğası gereği, **yalnızca** proletarya sosyalist”tır.(vurgu Lenin’in)

3) “**Demokratik reformların burjuva niteliğinin, ‘halk’, ‘adalet’, ‘hak’ ve benzeri konulardaki çeşitli yarı-sosyalist tümcecikler altına gizlenmesi**”. Bunun ne anlama geldiğini görebilmek için ise, *Kurtuluş* dergisinin bütün bir içeriğine bakmak bile kendi başına yeterlidir.

Küçük-burjuva sosyalizminin evrensel nitelikteki bu üç temel özelliği üzerinden dönüp DHKP-C gerçeğine baktığımızda, neredeyse çırl çıplak bir biçimde karşımıza çıkan gerçek şudur: “Ülke ve halk gerçeğimiz”in arkasına saklanan ve “dogmatizmi reddetmek” adı altında marksist-lenist teorinin temel doğrularını reddeden bu hareket, gerçekte evrensel bir toplumsal-siyasal kategorinin, bu toplumsal kategorinin yansıması olan belirgin bir ideolojik kimliğin, bizim toplumumuzda da kendine özgü bir belirişinden başka bir şey değildir.

Devam edecek

Sosyal-demokrasi Sosyal-devrimcilere Karşı Neden Kararlı ve Acımasız Bir Savaş Açmak Zorundadır?

1- Çünkü sosyal düşüncemiz içinde “Sosyal-Devrimciler” adıyla tanınan akım, bugün var olan biricik enternasyonal devrimci sosyalizm teorisinden, yani Marksizmden gerçekten uzaklaşmaktadır, uzaklaşmıştır. Uluslararası sosyal-demokrasinin oportunistler (“Bernsteincılar” da denebilir) ve devrimciler olmak üzere büyük ayrışmasında, bu eğilim son derece belirsiz bir tavır ve iki cami arasında beynamaz bir tutum almıştır. Sadece ve sadece burjuva-oportünist eleştirilere dayanarak Marksizmin “sarsılmış” olduğunu açıklamış (“Vvestnik Russkoi Revolyutsii” No:2, s.62), kendi açısından Marksizmi kendi tarzına göre yeniden “revize” etme sözü vermiş, ne var ki bu korku verici sözü yerine getirmek için en ufak bir şey yapmamıştır.

2- Çünkü Sosyal-Devrimci eğilim, liberal Narodnizmin olarak adlandırılması gereken Rus sosyal politik düşüncesinin egemen eğilimi karşısında çaresizce teslim olmaktadır. “Halkın İradesi” partisinin ve genellikle eski Rus sosyalizminin bütün hatalarını yineleyen Sosyal-Devrimciler, bu eğilimin ne kadar çürük olduğunu ve iç çelişkilerini görmüyor ve Rus devrimci düşüncesi alanında kendi faaliyetlerini liberal Narodnizmin bilgeliğinin Kutsal Kitabına devrimci lafızlar eklemekle sınırlıyorlar. Rus Marksizmi liberal Narodnizmin teorik temellerini ilk kez sarsmış, onun burjuva ve küçük-burjuva sınıf içeriğini ortaya çıkarmış ve ona karşı açtığı savaşı, bir sürü eleştirel (oportünist) Marksistin karşı kampanya geçmesinin kendisini şaşırtmasına izin vermeden, sürdürmeye devam etmektedir. Tüm bu savaşta Sosyal-Devrimcilerin tavrı ise (en iyi halde) düşmanca bir tarafsızlık olmuştur ve hala da öyledir; yine iki cami arasında -Rus Marksistleriyle (onlardan sadece birkaç acınacak parça almışlardır), deyim yerindeyse sosyalist liberal Narodnizm arasında beynamaz durumundadırlar.

3- Çünkü Sosyal-Devrimciler, yukarıda sözü edilen uluslararası sosyalizmin ve Rus sosyalizminin sorunlarında sergiledikleri tam ilkesizlik sonucunda, gerçekten devrimci biricik sınıf mücadelesi ilkesini anlamamakta ya da kabul etmemektedirler. Bugünkü Rusya’da ancak, sosyalizmi Rus kapitalizminin gittikçe daha büyük bir güç ve kapsamda yarattığı Rus işçi hareketiyle kaynaştıran partinin gerçekten devrimci ve gerçekten sosyalist olabileceğini anlamıyorlar. Sosyal-Devrimcilerin Rus işçi hareketine karşı tavırları her zaman kaygısızca ve acemice olmuştur ve örneğin bu hareket (şaşırtıcı bir hızla büyümesi sonucunda) Ekonomizm hastalığına yakalandığında, Sosyal-Devrimciler bir yandan işçi kitlelerinin uyandırılması gibi yeni ve zor bir

işle uğraşan insanların hataya düşmelerinden hoşnutsuzluk duymuşlar, öte yandan da Ekonomizme karşı mücadele yürüten ve bu mücadeleyi yürüten ve bu mücadeleyi zaferle sonuçlandıran devrimci Marksizmin ayağına çelme takmışlardır. İşçi hareketine karşı bu çelişik tutum, işçi hareketinden gerçekten de kaçınılmaz biçimde tecrit olma sonucunu doğurmaktadır ve bu tecrit sonucunda da Sosyal-Devrimciler Partisi her türlü toplumsal temelden yoksundur. Dayandığı tek bir toplumsal sınıf yoktur, çünkü muğlaklığı ve ilkesizliğini “hoşgörülülük” olarak adlandıran yalpalayan aydınlar grubunu sınıf olarak nitelemek imkansızdır.

4- Çünkü sosyalist ideolojiyi hiçe sayan ve aydınlar, proletarya ve köylülüğe aynı ölçüde dayanmayı arzu eden Sosyal-Devrimciler Partisi, böylelikle kaçınılmaz olarak (iradelerinden bağımsız olarak) Rus proletaryasının Rus burjuva demokrasisi tarafından köleleştirilmesine yol açmaktadır. Teorinin küçümsenmesi, sosyalist ideolojiye karşı baştan savmacı ve yalpalayıcı tutum, zorunlu olarak burjuva ideolojisinin ekmeğine yağ sürer. Proletaryanın karşısına konan sosyal katmanlar olarak Rus aydınları ve Rus köylülüğü, ancak burjuva-demokratik hareketin bir dayanağı olabilirler. Bu, sadece, tüm öğretimizden zorunlu olarak çıkan bir düşünce değildir (dolayısıyla, örneğin küçük üretici, meta ekonomisi toplumu ve kapitalizmden uzaklaştığı ve proletaryanın bakış açısına geldiği ölçüde devrimcidir)- hayır, bu ayrıca, daha şimdiden belirginleşmeye başlayan sağlam bir olgudur. Politik devrim anında ve devrimin ertesi gününde ise bu olgu çok daha büyük bir güçle kendisini gösterecektir. Sosyal-Devrimcilik, küçük-burjuva ideolojik çürüklüğün ve sosyalizmin küçük-burjuva sığlaştırılmasının tezahürlerinden biridir ve buna karşı sosyal-demokrasi her zaman kararlı bir mücadele yürütmek zorundadır ve yürütecektir.

5- Çünkü Sosyal-Devrimcilerin -öne sürdükleri demek istemiyorum, öne sürmeyi düşündükleri-pratik-programatik talepleri bile, bu eğilimin ilkesizliğinin yaşamda ne büyük zararlara yol açtığını tam bir açıklıkla göstermiştir. Örneğin “Revolutsionnaya Rossiya”nın 8. sayısında taslağı çizilen (belki de Narodnizmin beylik tezleri arasına serpiştirilmiş demek daha doğru olur) asgari tarım programı, ilk olarak, gerek “en azından” toprakların sosyalizasyonunu vaat ettiği köylülerin, gerekse de köylü hareketinin gerçek niteliği üzerine onda yarattığı yanlış izlenimlerle işçi sınıfının yanıltılması anlamına gelmektedir. Böylesine düşüncesizce sunulan vaatler, genel olarak devrimci partiyi, özel olarak da nihai hedefi bütün üretim araçlarının toplumsallaştırılması olan bilimsel

sosyalizm öğretisini sadece gülünç kılar. İkinci olarak, Sosyal-Devrimciler kooperatiflerin desteklenmesi ve geliştirilmesini asgari programlarına alarak devrimci mücadele zeminini terketmekte ve sözde sosyalizminin en sıradan küçük-burjuva reformizmi düzeyine indirgemektedirler. Üçüncü olarak, sosyal-demokrasinin, köy topluluklarını ezen, köylüyü toprak parçasına bağlayan ve hareket özgürlüğünü yok ederek kaçınılmaz olarak sürekli aşağılanmasına yol açan bütün ortaçağ zincirlerinin yok edilmesi talebine karşı çıkarak, böylece kendilerini Rus Narodnizminin gerici öğretilerinden bile koruyamadıklarını göstermişlerdir.

6- Çünkü Sosyal-Devrimciler, terörü programlarına almakla ve onu bugünkü biçimiyle politik mücadelenin aracı olarak propaganda etmekle, harekete ağır, (en ağır) bir zarar vermekte ve sosyalist çalışmanın devrimci sınıfın kitleleriyle olmasa olmaz bağına yıkmaktadırlar. Bugün Sosyal-Devrimcilerin kullandığı ve propaganda ettiği biçimiyle terörün, kitleler içinde, kitleler için ve kitlelerle birlikte yapılan çalışmayla hiçbir bağı olmadığı, Parti tarafından terörist eylemlerin örgütlenmesinin, sayıca son derece az olan örgütsel güçlerimizi, devrimci bir işçi partisinin örgütlenmesi gibi zor ve henüz yerine getirilmiş olmaktan çok uzak olan bir görevden saptırdığı, Sosyal-Devrimcilerin terörünün; gerçekten de, tarihsel deneyimlerin tamamen mahkum ettiği bir düellodan başka bir şey olmadığı kesin gerçeğini bol sözlü ve bol yeminli açıklamalar da ortadan kaldırmaz. Sosyal-Devrimcilerimizin şimdi geliştirdikleri gürültülü terör propagandası, yabancı sosyalistleri bile huzursuz etmeye başlamıştır. Fakat bu propaganda Rus işçi kitleleri arasında “terörün insanları kendi isteklerine rağmen politik düşünmeye zorladığı” (“Revolutsionnaya Rossiya”, No:7, s.4), “aylarca süren sözlü propagandaya kıyasla, devrimciler ve faaliyetlerinin anlamı(!) üzerine... binlerce insanın düşüncesini değiştirme konusunda daha güvenli olduğu”, “yalpalayan, cesareti kırılmış ve birçok gösterinin acı biçimde sonuçlanmasından sarsılmış insanlara yeni bir güç verme” yeteneğinde olduğu (aynı yerde) vs. gibi son derece zararlı hayaller yaymaktadır. Bu zararlı hayaller, sadece, hızlı bir düş kırıklığına ve kitlelerin otokrasiye karşı saldırısını hazırlayan çalışmanın zayıflamasına yol açabilir.

Ekim, Ekim Devrimi'nin 70. yıldönümüne denk gelen bir tarihte “Yeni Ekimler İçin!” şiarıyla yayın hayatına başladı. Aradan 9 yıl geçti, komünist hareket bugün parti olmanın eşiğine geldi. Bu anlamlı yıldönümünü vesile ederek, *Ekim*'in ilk sayısının başyazarı olarak yayınlanan “Yeni Ekimler İçin!” başlıklı metni okurlarımıza sunuyoruz.

EKİM'in Bayrağı Ellerimizde Yeni Ekimler İçin!

“Dünya ihtilalinin gelecekteki seyrinde Türkiye proletaryası şerefli bir mevki işgal edecektir.”
M. Suphi

Önümüzdeki ay Ekim Sosyalist Devriminin 70. yıldönümü kutlanacak. İnsanlık proletaryanın kapitalist sermaye cephesine bu ilk büyük ve muzaffer saldırısından bu yana tam 70 yılı geride bıraktı. Yazık ki, bu 70 yıl, Ekim çığırının Sovyetler Birliği ve bir dizi diğer ülkede gerçekleştirdiği maddi kazanımların kaybedilişine de tanık oldu. Proletaryanın yüzyılın ilk yarısını kapsayan bu büyük saldırı dalgasının kazanımları, büyük ölçüde yok edildi.

Fakat, Ekim yaşadı; Ekim davası yaşıyor. Ekim'in açtığı çığır, can verdiği idealler yaşıyor. Ekim Sosyalist Devrimi insanlık tarihinde yeni bir çağı, proleter devrimleri çağını açmıştır; bu çağın temel davası, proletarya devrimi ve sosyalizm davası yaşıyor.

Ekim'in ülkesi Sovyetler Birliği ve bir dizi diğer ülkede sosyalizmin kesintiye uğraması ve kapitalizmin restorasyonu ile, dünya komünist ve işçi hareketinin ağır bir tahribata uğraması, gerileyip zayıflaması, kapitalizme geçici ve nispi olarak nefes aldırılmış, ama onu ne derin çelişkilerinden ne de ancak sosyalizm ile çözülebilecek müzmin sorunlarından kurtarabilmiştir.

Bugün de burjuvazi, onun sınıf iktidarı ve toplumsal düzeni kapitalizmsorunların kaynağını, işçi sınıfı, onun sınıf iktidarı ve toplumsal düzeni sosyalizm ise sorunların tek olanaklı çözüm alternatifini oluşturuyor. Bu nesnel tarihsel gerçek, proletaryanın sermaye düzenine karşı, yeni toplumsal devrim dalgalarını kaçınılmaz kılmaktadır. Dünya kapitalizminin bugünkü sorunları, bir dizi ülkedeki sert sınıf çatışmaları, yeni bir yüzyıla geçişe hazırlanan dünyamızı yeni Ekim'lere hazırlamaktadır.

Ekim Devriminden 70 yıl sonra, bugün, kapitalist-revizyonist dünyanın yaşadığı çok yönlü sorunlar ve çalkantılar içinde, Türkiye ayrı ve özel bir yere sahip ülkelerden biridir. Türkiye, burjuvazinin çözüm olanağı ve gücünden yoksun olduğu köklü iktisadi, sosyal, siyasal ve kültürel sorunlarla yüzyüzedir. Bu özellikleriyle o, yeni Ekimlere gebe ülkelerin ön sıralarında yer alıyor; emperyalist sermaye cephesinin en zayıf halkalarından birini oluşturuyor.

Siyasal özgürlük, ulusal sorun, yarı-feodal kalıntılar vb., tarihsel olarak çözümlenmemiş bir dizi demokratik sorunla yüzyüze olan bağımlı bir ülkedir Türkiye. Fakat o aynı zamanda; modern sınıf ilişkilerinin bir hayli geliştiği, köylülük içindeki farklılaşmanın bir hayli ilerlediği, işçi sınıfının nicel ve nitel açıdan önemli bir toplumsal güç konumuna ulaştığı, sermayenin tartışmasız üstünlüğünün ve egemenliğinin gerçekleştiği, burjuvazinin iktidarda olduğu bir ülkedir.

Bugünün Türkiye'sinde iki temel sınıf, burjuvazi ve proletarya, karşı karşıya bulunmakta ve bu iki sınıf arasındaki çelişki ve çatışma tüm öteki çelişki ve çatışmaların odağını ve çözüm eksenini oluşturmaktadır. Zira bugünün Türkiye'si, burjuvaziyi devirmeden, sermaye iktidarını yıkmadan, uluslararası sermaye cephesini yarıp kapitalist dünyanın dışına çıkmadan, geride kalmış demokratik sorunların devrimci çözüme kavuşturulmayacağı bir gelişme düzeyine ulaşmıştır. Tarihsel olarak çözümlenmemiş demokratik devrim sorunları, doğrudan sermaye egemenliğinin, büyük burjuvazinin iktidarının yıkılması sorununa, yani bir proleter devrimi sorununa bağlamıştır.

Bu ise, yeni bir Ekim demektir.

Türkiye'nin ihtiyaç duyduğu tarihsel adım yeni bir Ekim'de, geride kalmış sorunları da geçerken çözecek bir proletarya devriminde ifadesini bulmaktadır.

Yeni Ekim'lere aday ülkelerden biri olan Türkiye'de emperyalizmi ve burjuvaziyi altetmek, dünya ölçüsünde sonuçlara yol açacak, dünya

devrim sürecine büyük bir ivme kazandıracaktır.

Her şey Türkiye işçi sınıfının kendi tarihsel rolünü, bağımsız sınıf rolünü oynamasına bağlı. Her şey Türkiye işçi sınıfının her türlü burjuva ideolojik siyasal etki ve baskıdan kurtulup, kendi sınıf kimliği ve örgütü ile siyasal mücadele sahnesinde yer almasına bağlı. Yeni bir Ekim'in güvencesi Türkiye işçi sınıfıdır; toplumumuzun bu en devrimci ve en ileri sınıfının sosyalist sınıf hareketidir.

Bu koşul, Türkiyeli komünistlerin bugünkü görevlerini de koşullandırıyor. Her şey gelişmekte olan işçi hareketinin sosyalist siyasal gelişimi için! Bu; teori demektir, program demektir, taktik demektir, ve elbette, ihtilalci bir sınıf örgütü demektir.

Komünistlerin bugünkü en acil görevi, proletarya hareketinin teorik, taktik ve örgütsel temellerini yaratma çabasını, gelişmekte olan işçi hareketinin sosyalist siyasal gelişimi çabasıyla birleştirmektir. Bu görev, işçi sınıfı hareketinin yolunu ve yönünü çizmek, önünü açmak, onu örgütlü bir siyasal sınıf hareketine dönüştürmek olarak da ifade edilebilir. Bu, bilimsel sosyalizm ile işçi hareketinin birliğini ifade eden militan bir işçi partisini yaratmakla aynı anlama gelir.

Bugün işçi hareketi çok yönlü bir burjuva etkiye ve tasfiyecilik baskıya maruzdur. Burjuva reformist, modern revizyonist, liberal sol ve küçük-burjuva devrimci popülist akımlar gelişen işçi hareketi içinde güç olmak çabasıındalar.

Proletarya hareketinin teorik, taktik ve örgütsel temellerini yaratmak ve örgütlü bir siyasal işçi hareketi geliştirmek demek, bütün bu burjuva ve küçük-burjuva siyasal akımlarla köklü, çok yönlü ve sürekli bir ideolojik-siyasal mücadeleye girmek, onların işçi hareketi üzerindeki ideolojik siyasal ve örgütsel her türlü etkisini kırmak demektir.

Bu çabanın başarısı, devrimimizin önemli dinamikleri arasında yer alan demokratik hareketin ve Kürt ulusal hareketinin geleceğini de doğrudan etkileyecektir. Kapitalizmin sürekli yıkım ve sefalet yaratan baskı ve sömürsüne karşı tepki ve çeşitli demokratik istem ve özemler, kent ve kırsal küçük-burjuva yığınlarının belli kesim ve katmanlarında güçlü bir demokratik hareketi beslemektedir. Sömürgeci baskı ve zulüm ise Türkiye Kürdistan'ında Kürt ulusal hareketinin gelişip yayılmasına yolaçmaktadır. Fakat burjuva egemenliği koşullarında, bu iki hareketin de kendi bağımsız gelişmeleriyle kendi talep ve özemlerini gerçekleştirmeleri olanaklı görünmüyor. Son 30 yılda yaşanmış iki devrimci yükseliş demokratik hareketin sermaye iktidarı karşısında güçsüzlüğünü ve yetersizliğini yeterince göstermiştir. Egemen burjuvaziye karşı güçlü, kararlı, tutarlı ve sonuç alıcı bir mücadele yürütecek, sermaye düzenini ve burjuva iktidarını altedeabilecek biricik sınıf işçi sınıfıdır. Sınıfın sosyalist, siyasal hareketi geliştiği ölçüde, demokratik hareketi ve Kürt ulusal hareketini kendine çekmesi, yedekleri haline getirmesi, onları kendi sınıf iktidarını gerçekleştirmenin manivelalarına dönüştürmesi kolaylaşacaktır.

Burjuva reformizmi, modern revizyonizm ve küçük-burjuva popülizmi; bu üç akıma karşı mücadele ayrı ve özel bir önem taşıyor.

Birincisi, burjuva reformizmi, uzun yıllar toplumsal muhalefeti yozlaştırıp düzen sınırları ve parlamenter çerçevede tutmaya çalışmış ve bunda bir hayli de başarılı olmuş gerici karşı-devrimci bir akımdır. Orta sınıf özem ve taleplerinin, sermaye düzeninin genel çıkarları temelinde dile getirilmesinde ifadesini bulmaktadır. '60'lı yılların ortalarından itibaren etkin bir siyasal güç olarak ortaya çıkan bu akım, işçi sınıfı hareketi ve genel devrimci hareket üzerinde, değişik zamanlarda değişik ölçülerde etkili olmuş, gelişimini zayıflatmış, sınırlamıştır. Modern revizyonizmin genel ideolojik siyasal çabası bu reformist burjuva akımın etkisini yayıp güçlendirmiştir. Bugün yeniden işçi ve emekçi sınıflar nezdinde düzene karşı sahte bir alternatif olmak için çabalayan bu

akıma karşı sürekli ve çok yönlü bir mücadele, bağımsız bir işçi hareketi yaratmanın olmazsa olmaz koşuludur.

İkincisi, modern revizyonizm, dünya komünist ve işçi hareketi tarihinin gördüğü en büyük ve en yıkıcı ihanet akımıdır. Bu niteliğini ve rolünü bugün de sürdürüyor. Kruşçev'in açtığı ve Brejnev'in yürüdüğü yolu, bugün yeni koşullarda ve yeni biçimlerde Gorbaçov sürdürüyor. Gorbaçov'un "ideolojik atılımları", Türkiye'deki modern revizyonist partilerin en pespaye, en bayağı bir reformizmi işçi sınıfına politika diye sunmalarında yankısını buluyor. İşçi sınıfını sefil bazı reformlar uğruna mevcut düzenin yedeği haline getirmek, bu partilerin bugünkü faaliyetinin eksenini oluşturuyor. Devrimci proletarya hareketinin, devrim ve sosyalizm davasının en büyük, en tehlikeli düşmanı olan bu akıma karşı mücadele, ihtilalci bir siyasal sınıf hareketi geliştirme görevi ve hedefi açısından özel bir önem taşıyor.

Üçüncüsü, küçük-burjuva popülizmi, Türkiye devrimci hareketinin son 20 yılına damgasını vurmuş, demokratik ve sosyalist istem ve özemleri birlikte temsil etmiş devrimci-demokrat bir akımdır. Son 20 yılın mücadelecilik ve ihtilalci değerlerini ve geleneklerini oluşturup geliştirmiş bu akım, diğer yandan, Marksizme eğilimli, proletarya ve sosyalizm davasına birer komünist olarak hizmet etmek isteyen sayısız devrimcinin ufkunu ve bilincini devrimci-demokrasi ile sınırlamış, nesnel olarak, sosyalist bir proletarya hareketinin teorik, taktik ve örgütsel temellerinin hazırlanmasını engellemiştir. 20 yıllık evrim bugün bu akımın yetersizliğini, ufuksuzluğunu devrime önderlikteki yetersizliğini göstermiş, teorik ve pratik iflasını sergilemiş, onu bunalıma ve yeni arayışlara sokmuştur. Bu arayış, pratikte işçi sınıfı hareketine yönelme, onun içinde güç olma eğilimini de kapsıyor. Gerek işçi sınıfına demokratik etkiyi taşımak anlamına gelecek olan bu eğilim, gerekse de bugünkü komünist sınıf yöneliminin kaynağını oluşturmuş olması gerçeği, devrimci popülizme karşı mücadeleyi ve onunla köklü bir ideolojik hesaplaşmayı da önemli ve acil kılıyor.

Bu arada belirtmek gerekir ki, bu hareketin 20 yılı bulan devrimci mücadele mirasına sahip çıkmak, oluşturduğu ihtilalci mücadele değerlerini ve geleneklerini, işçi hareketi temeli üzerinde daha zengin ve tutarlı bir içerik ve biçimde varetmek vazgeçilmez ayrı bir görevdir.

İşte Ekim, bütün bu görevleri üstlenen, Ekim davasını, proletarya devrimi ve sosyalizm davasını Türkiye toplumunda muzaffer kılmayı temel hedef ve görev sayan bir örgütlü sınıf yöneliminin merkez yayın organı olarak çıkıyor.

Siyasal koşullardaki nispi gevşeme ve yığın hareketinin ilk belirtileri, bir legal yayın furçasına yol açmış bulunuyor. Liberal sol ve modern revizyonist akım ve partilerin bilinçli ve sistemli olarak körukledikleri, teorisini yaptıkları tasfiyecilik-legalist rüzgara, birçok devrimci-demokrat grup da kapılmış görünüyor. Komünistler, legal olanakları, ihtilalci proletarya hareketinin çok yönlü gelişimi için kullanma gereğini ve görevini reddetmeyi bir an bile akıllarından geçirmezler. Fakat bugün görülen yeniden toparlanma ve örgütlenme çabalarını legal yayınlar eksenine oturtma eğilimi, tasfiyecilik ve tehlikeli sonuçlar yaratacak bir siyasal ufuksuzluk ve bölünük göstergesidir yalnızca. Bu, son 20 yılda iki büyük karşı-devrim saldırısının acı ve yıkıcı sonuçlarını yaşamış devrimci hareketin derslerinden henüz fazlaca bir şey öğrenilemediğinin göstergesi olduğu kadar, düzenin köklü ve çözümsüz sorunları üzerinde gelişen bugünkü çatışmanın geleceğini kestirememeye kısa görüşlülüğünün de kanıtıdır.

Ekim, bu gerçeklerin bilinciyle ve ihtilalci bir proletarya hareketinin ve sınıf örgütünün gelişim eksenini olmak hedefiyle, illegal olarak çıkıyor.

Üniversite Eylemlilikleri ve Tarihsel Süreç

6 Kasım, yüksek öğrenim gençliğinin mücadelesinin yeni eğitim yılındaki gelişim seyri üzerine ilk ipuçlarını vermiş bulunuyor. Diktatörlük Taksim, Kızılay eylemleri ve Beyazıt, DTCF işgalleriyle geri çekildiği sokaklarda yeniden tutunmaya çalışıyor. Bu diktatörlüğün eylemlere karşı kendi içinde tanımlı bir önlem kararlılığından ibaret değil kuşkusuz. Özelleştirme saldırısı karşısında seçeneksizlikten bir tavizsizlik bu politik durumun arka planını oluşturuyor. Esneme olanakları daralan diktatörlük bir kez daha temelde terör silahına yönelmiş bulunuyor. Yine de bu ne sistemin tek taktiğidir ne de kararlılığı. Sadece eylemleri engellemeye yöneliktir. Geçen eğitim yılındaki bütün eylemlerin zaferine rağmen özelleştirme konusundaki ideolojik platformundan geri adım atmayan sistem paralı eğitimin odaklarından haraçlar konusunda da esne(ye)memiş ve sınırlı sayıdaki öğrencinin kayıtlarını dahi yapamayarak blok tutumun delinmesini engellemiştir. Öğrenci eylemlerinin zoru sistemin faşist yasa, yasak ve kolluk güçlerini geriletebilmiş ama bu noktada durmuştu. Sistemin ideolojik-politik kararlılığı ne kadar blok ve net olursa olsun, işçi-emekçi sınıf ve katmanların gözünde eğitim ve sağlık konusundaki sosyal kazanım ve güvenceler önemlidir. Bu, öğrenci hareketi için önemli bir meşruiyet zemini ve özelleştirme saldırısının zayıf noktalarından biridir. Bu eğitim yılının başında yapılan haraç zamlarında ki sınırlılık ve ek zamların sorumluluğunun üniversitelere devri gibi oyunlar geçen yılın başarılı eylemlerinin olduğu kadar bu zeminin de bir sonucudur. Bu noktada öğrenci hareketi toplumsal muhalefetin toplamı üzerinden sorumluluk ve olanaklarını değerlendirmelidir. Sistem ideolojik saldırısından ödün vermeden haraç zamlarını sınırlandırırken 6 Kasım'da görüldüğü gibi hem sivil-faşist ve gerici çeteleriyle hem de resmi faşist terörüyle öğrenci hareketini akademik-demokratik taleplerinden uzaklaştırılmış bir politik eylemliliğin amaçlaştırılmasına ve kitle eylemi yerine öncü eylemine doğru sürüklemeye çalışmaktadır. Kuşkusuz öğrenci hareketi devrimci niteliğini, politik bilincini, militan-eylemsel hattını koruyacaksa sistemin faşist yasa, yasak ve kurumlaşmalarını eylemliliğiyle geriletmeli, gözüaltı ve tutuklamalar karşısında, adliye ve zindan önlerinde eylemli sahiplenmeyi gelenekselleştirmeli ve "sokağı" bu sayede de eyleme gelen kitleyi "özgürleştirmelidir". Ama asla gözden kaçırılmaması gereken nokta bunun amaçlaştıran ve geneli belirleyen politik-ideolojik mesajı önemsizleştiren bir noktada olmaması gerektiğidir. Zira eylemci kitle, üniversite öğrencilerinin hala en duyarlı ve oldukça dar bir kesimidir ve gerideki ana kitleyle esas temas noktası paralı eğitim merkez olmak üzere akademik-demokratik taleplerdir. Burada da iki noktaya dikkat

etmek gerekiyor. Birincisi taleplerde genişleme adına düşülebilecek bir mekanizmadır. Komünistler paralı eğitim sorunu üzerinden üniversite kurumlaşmasını ve dolaysızca sistemi de sorgulamak ve kısmi talepler genel platformlara bunlar ise iktidar talebine bağlantılandırılmalıdır. Ama bu bir eylemde, merkezi, yakıcı bir talebin öne çıkartılması, ikinci olayda ya da eylemde ise bunun unutulup genel talepler listesinin ve kurumlaşma sorununun otomatik- aslında mekanik- bir tanımlanması olamaz. Bununla doğrudan bağlantılı ikinci nokta ise talepler için mücadelenin, "hak alma mücadelesi", "haraçları ödemiyoruz!", "özgürlük, hemen şimdi!" sloganlarında olduğu gibi bugünden kazanım elde etmeye yönelik olarak kurgulanmasıdır. Bu düzenin açmazının ve aynı zamanda geniş kitlelerin mücadele potansiyelinin farkında olunmasını gerektirir. Ve ancak bu sayede birinci noktada temel merkezi talepler, kitlenin yeni duyarlılaşan kesimlerini ileri çekmedeki rolü yerli yerine oturtabiliriz.

Burada dönüp bazı sonuçlar çıkarmalıyız. Her şeyden önce öğrenci hareketi yükselişini sürdürmektedir. Açılış şenliklerinde ve 6 Kasım'da korunan kitlesellik ve yer yer militanlık ile siyasallık bunun alt parçalarıdır. Metropollerdeki bu durumu ele alarak çevre iller-okullar daha ilk eylem sürecinde metropollere paralel bir düzeyi zorlayabilmektedirler. Bu yaygınlık ögesi öğrenci hareketinin hem meşruiyetini hem de ideolojik-politik mevzi ve mesajını güçlendirecektir. Hareketin merkezi eylem düzeyini koruduğu bu evrede yeniden bunları bir kampanya dönemine bağlamak önemlidir. Yaygın ve çeşitli ajitasyon-propaganda materyallerinden burjuva medyasına sızmaya kadar bir dizi yol, yöntem önemlidir. Burada birinci kategori öğrenci kitlelerinin geri kesimleri ve orta vadeli politik sorumlulukları açısından vazgeçilmiş olduğu kadar

medyatikliğin de bir panzehiridir. İkincisi ise, klasik çalışmanın kitlelerin hareketli olduğu bir evredeki darlığı ve yetersizliği üzerinden yaratıcı ve zengin bir bakışın önünü de açacak devrimci beklentinin yerini eylemli sıçrayış olanaklarını gözetken algılayışın bir alt ögesi olarak onu besleyecektir.

6 Kasım sürecinde bu alt parçalarda durum neydi? Her şeyden önce YÖK'e karşı bir eylem olarak planlanan merkezi eylemin ön kampanyası onun özel ve çeşitli bir teşhirine dayanmalıydı. Bu akademik-demokratik talepler sorununa odaklanmanın da YÖK gibi bir kurumlaşmanın karşısına kendi alternatifimizin sorulması, propagandası için de en iyi yoldu. Reformist kimliğin doğal yakınlığıyla İ.Ü.Öğrenci Koordinasyonu bu noktada zayıf kaldı ve medyatik biçimleri denedi. Bu reformizmin akademik taleplerle bağlantısının bile politik bir ilişki olmadığını gösterir. Koordinasyon verili-ortalama bir bilinçle birleşmeye çalışmakta ama bununla eylemli bir dönüştürücü süreci kurgulamamaktadır. Bu Koordinasyon'u en güçlü kılan alanlardan birinde bile yaşadığı zayıflığı gösteriyor. Yine de "parasız eğitim, parasız sağlık" vb. sloganlarla Koordinasyon bu ögeyi hala görseli bir ilerilikle savunuyordu. Bu, devrimci hareketin özel bir tarzda gözetmesi gereken bir alandır. Zira Koordinasyon'un etkilediği kesimler devrimci çizgiye kazanılacaksa bu ideolojik-politik tartışma zeminlerinde değil talepler uğruna mücadeleye hangi anlayış ve örgütlenmenin başarılı bir önderlik yapabileceği üzerine gerçekleşecektir. Tüm kayıtlara karşı Koordinasyon'un tabanı buna açıktır bizim geçişkenlik dediğimiz olgu da budur. Bu tespitin kendisi ise devrimci hareketin Koordinasyon'u ortak eyleme zorlamaktan yarar ummasını gerektirir. En kaçınılmazı gereken şey suni bir tarzda aranını dışarıya atarak bir tür dışarıdan rekabet tutumudur. Böyle bir çabada sadece

Koordinasyon üzerindeki devrimci basıncın zayıflaması beklenmelidir. 6 Kasım bu bakışın çerçevesinde "YÖK'e karşı bilim!", "Kapitalizm üniversiteleri bilme düşman, kapitalizmin bilmi insana düşman!" sloganları çerçevesinde kurgulanabilir ve teşhir-talep noktasında derinleşme-genişleme sağlanabilirdi. Bu çerçevede geniş ve zengin bir ajitasyon-propaganda kampanyası sadece geri kesimleri harekete yakınlıktırak temelinde bir duyarlılık-politikleşme ile bunu eylemli bir dönüşüm yoluyla sistemin topyekün teşhiri ilişkisini birleştirebilirdi.

6 Kasım sürecinin bir diğer zayıflığı bir araç olarak eylemin kendisine bakışta yaşandı. Zirvesini Emek Partisi Gençliği'nde ifade eden bu eğilim eylem kaçkınlığıdır. 6 Kasım'da mitingi bile "sol" bir eylem olarak mahkum eden EP Gençliği'nin yaşadığı sosyal-psikolojinin bir konusu olarak korku sorunu değil ideolojik-politik-örgütsel konumlanıştan gelen dönemin taktik anlamını devrimci bir değerlendirmeden uzak belirleme sorunu var.

Bizim dönemin devrimci önderliğini yaratabilmek diye tanımladığımız kritik belirleyen budur. 29 Şubat işgali sonrası düzenin hukuk terörü ile saldırısı karşısında taktik savaşımın gerekliliğini anlamadan yenilmemiş öğrenci hareketinin geri çekilmesini savunan, 29 Şubat'ta olduğu gibi 23 Mart DTCF'de de işgalin anlamını kavrayamayan bu eğilim şimdi düzenin topyekün saldırısı karşısında yeniden sokaklardan çekilme eğilimi taşıyacaktır. Bu sadece EP ve Koordinasyon'un geri eylem çizgisi değil Ü.Ö.P. içindeki bir dizi grubunda baskın eylemidir. İki işgal eylemi bu grupların zayıflığına pratik bir açıklık sağlamıştır. Bugün öğrenci hareketinde devrimci hattın netliğinin sürekliliği (EG, ÖG, Kaldıraç, DPG, TÖDEF) gruplarının blok tavrına bağlıdır ve bunun ürünüdür. Ü.Ö.P.'teki diğer gruplar ancak bu blok sayesinde ve o zamanda yer yer devrimci hatta tutunabilmektedirler. Ü.Ö.P.'ü devrimci hatta Koordinasyon'u ise eylemci bir hatta tutabilmek bu blokun sorumluluğundadır. Bu kuşkusuz süreci eylem için eylem çerçevesinde zorlamakla gerçekleştirilemez. "Özgürleşme" ana teması çerçevesinde kurgulanan adliye eylemlerinde bile tutuklamaya, hapsedilmeye çalışılanın "parasız eğitim" talebi olduğunu belirten bir politik kampanya militan bir tarzda içselleştirilmiş bir ideolojik-politik içeriği sağlayabilir. Anlaşılması gereken bir diğer yön ise bazı durumlarda eylemin politik mesajın-talebin önüne geçebileceğidir. DTCF'de olduğu gibi mücadelenin askeri-politik belirleyiciliğinin düzenin hukuki terörünü sınırlandırması gibi.

6 Kasım süreci devrimci hareketin bir diğer bakımdan eylem olgusuna çarpık bakışını gösterdi. Tamamen organize ve devlet planlı bir tarzda gerici-faşist saldırılar

Gençlik Alanlarda! Gençlik Alan

Oturarak Değil, Savaşarak Kazanabiliriz!

Ankara'da 6 Kasım eylemine katılan bir Kızıl Bayrak okurunun gözleminden bir bölümü aşağıda yayınlıyoruz

"Ankara'da güneşli bir kasım günü. A.Ü. Cebeci kampüsüne aramayı atlatıp girdik. Biraz sonra eylem başladı. Konuşmalar sürerken bir grubun polis tarafından ablukaya alındığını öğrendik. Arkadaşlarımızı almak için kapıya yürüme teklifimiz Koordinasyon tarafından reddedildi. Uzun süren bir karmaşadan sonra bu grup kitleyi oturma eylemine razı etmeyi başardı. Aynı anlarda ablukaya alınan grup da dövülerek gözaltına alınmıştı.

Bir çok devrimci grup gibi bizim

yoldaşlarımızın da çoğu, ya eylem yerine girememiş ya da girişte gözaltına alınmışlardı. Tüm olumsuzluklara rağmen eyleme sınırlı sayıda kuş ve sloganlarımızla müdahale edebildik.

Eylemin en olumlu yönü bazı gençlik gruplarının ortak davranarak Ekim Devrimi gündemini ve sınıfın sosyalist şiarlarını alana taşımaları oldu. Birlikte söylenen Enternasyonal bu olumluluğu daha da güçlendirdi. Öğrenci gençlikteki, alana damgasını vuran sosyalizm ve sınıf şiarlarıyla somutlaşan sınıfa eğilim, gelecek süreçler için gerçekten umut vericidir."

Çukurova Üniversitesi'nde 6 Kasım Eylemi

6 Kasım günü öğrenciler, ilkin Eğitim Fakültesi kantininde bir araya geldi. Burada Grup Nisan Güneşi ve MKM'nin sunduğu müzik dinletisi eşliğinde halaylar çekilip, devrimci marşlar söylendi. Ardından dışarı çıkılarak dinletiyeye açık alanda devam edildi. Sloganlar eşliğinde devam eden dinleti burada bitirilerek yürüyüş düzeni alındı.

Yürüyüş boyunca kitlenin genelinde coşku hakimdi. Sloganlar gür ve tok bir biçimde tüm kitleye haykırıldı. En çok atılan sloganlar "YÖK'e Hayır!", "Harçlar Savaş Gidiyor!", "Halk İçin Eğitim, Halk

İçin Bilim!", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!" oldu. Bunun yanında; "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!", "Sosyalist Türkiye Sosyalist Kürdistan!" gibi ileri sloganlar da atıldı ve eylemci kitlenin büyük bir çoğunluğunca kabul gördü.

Kitle, üniversitenin dışına çıkıp burada YÖK'ü teşhir eden bir basın açıklaması yaptıktan sonra topluca üniversiteye dönüp eylemlerine son verdi. Yürüyüş boyunca düzenin tasmalı itleri herhangi bir müdahalede bulunmadılar. Böylece eylem olaysız bir şekilde son buldu.

Ege Üniversitesinde 6 Kasım YÖK'e Hayır!

Ege Üniversitesinde 6 Kasım çalışmaları ÜÖP tarafından iki hafta öncesinden başladı. Üç değişik bildiri ve afiş çalışması çok yaygın bir tarzda yapıldı. Yapılması planlanan 5 Kasım'daki bir dizi etkinlik yaşanan olumsuzluklardan dolayı hayata geçirilemedi. Bu olumsuzluklar daha çok ÜÖP'ten kaynaklanan eksikliklerin ifadesiydi. Güçlü bir "boykot" çağrısı, seslenişteki güce uygun sistemli ve koordineli bir çalışma ister. Fakat ÜÖP bileşenlerinin bir kısmının süreçte atıl durumu koruması, varolan uyumsuzluğu daha da körüklemiş ve çalışmaları sekteye uğratmıştır. ÜÖP içi tartışmalar bu olumsuzluklar üzerine sürüyor. 6 Kasım sabahı çoğunlukla Ekim Gençliği, Özgür Gençlik, TÖDEF ve Barikatın olduğu bir grup, Edebiyat ve İletişim Fatültesin'de sınıf konuşmaları yaparak insanları "Boykot'a, Eyleme, Özgürleşmeye!" çağırdılar. Bu saatlerde Ekim Gençliği'nin ve ÜÖP'ün bildirileri dağıtıldı. Özellikle bu iki fakültenin ağırlıkla katıldığı yürüyüş, saat 12 civarı çimenlik alanında başladı. Okunan basın bildirisinde YÖK'ün 15 yıllık

uygulamalarından ve genel boykottan bahsedildi. En önde ÜÖP pankartının ardında Öğrenci Derneği, Öğrenci Meclisi, TİYAD ve LÖB pankartlarının taşındığı yürüyüşte Ekim Gençliği okurları da "Özgürlük, Devrim, Sosyalizm" pankartlarıyla yer aldı.

Bir saatten fazla süren yürüyüşte en çok atılan sloganlar, "Boykota Eyleme Özgüleşmeye", "YÖK'e Hayır", "Üniversiteler Bizimle Özgürleşecek"ti. Beklenenin üstünde bir katılımı (800 kadar) gerçekleşen yürüyüş, ÜÖP'ün eylemlilik hattında gelişen "Daha Fazla İşgal Daha Fazla Direniş, Zafer" sloganları ile "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Herkes Anadilinde Eğitim Hakkı", "Özelleştirmeyi Durduracağız" vb. sloganların coşkusuyla geçti. DMP ve TİYAD'ın mesajları "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganı ile "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganları ile karşılandı. Halayların ardından kitle dağıldı. Eylemden bir saat sonra Eczacılık kantininde bir işbirlikçi teşhir edilerek dışarı atıldı.

tek hedef olarak 6 Kasım'ı boşa çıkarmaya yönelikti. Bu sonuç hedefinde bir başarısızlığa rağmen devrimci hareketin kadro eylemciliği nüksetmiştir. Bunu ideolojik-politik zayıflık çerçevesinde bir hedef sapması olarak görmek gerekir. Hem sivil gerici-faşist çetelere karşı hem de resmi-faşist güçlere karşı militan bir hat ve askeri önlemlerle desteklenmiş bir kitle terörü hem uygulanabilir hem de zorunlu bir ihtiyaçtır. Bu konuda kimse meşruiyet krizlerine ve paniklerine kapılmamalıdır. Ama aynı hedeflere yönelik dar "cezalandırma" komploculuğuna asla prim verilmemelidir. Sivil gerici-faşist çetelere karşı tutumumuz "faşistle tartışmayın onu yokedin" temelindedir ve bunların gücümüz yettiğinde dağıtılmasını hedefleriz. Ama bundan bu işi merkeze alan bir politik eylemlilik hattı çıkmaz. Bu gerici-faşist saldırının planlandığı devlet mekanizmasını görememenin, buradaki hedef saptırma amacının anlaşılmasının doğurduğu "düello" bir tarz olur. Devrimci hareket yeni dönemde bu konuda bir sınav verecektir. Bu sınav sadece "sol" bir hatta düşüp düşmeme konusunda değildir. Sivil-faşist-gerici çeteleşmenin rolünü ve anlamını kavramamaktan kaynaklı bir diğer eğilim ise "gündem sapmasına" sığınan bir pasifizmdir. EP Gençliği'nin bir dizi yerde düştüğü bu geri hatta TÖDEF ve ÖG, İTÜ'de düşebilmişlerdir. İTÜ gibi, politik eylemci bir demokrat kuşağa sahip bir okulda bu grupların yaşadığı zayıflık bir kez daha korku değil kavrayışsızlıktır. İTÜ'de Öğrenci Cephesi kurmaya çalışan TÖDEF gericiilere ortak eylem çağrısı yapmış "Kahrolsun Komünistler!" cevabını almıştır. TÖDEF bunun üzerine Koordinasyon'un afişini savunmama tutumunu benimsemiştir. Öğrenci Cephesi taktik anlayışının ve geri popülist ideolojik kavrayışın doğal bir uzantısı olan bu tutumun daha sonra özeleştirisi verilmiştir. Ama hata rastlantısal olmaktan ötedir ve Devrimci Gençlik dergisinin son sayısında müslümanlara özel boykot-eylem çağrısının pratik bir yansıdır. TÖDEF'in gerici çeteleşmenin bugünkü taktik rolü kadar stratejik konumlanması konusunda da kafası karışık. Gerici-faşist çeteleşme militan bir kitle terörüyle karşılaşmadan geriletilemez. Bunun dışındaki her sonuç bugün öğrenci kitlelerinin bu çete terörüyle geriletilmesini doğurur. Bahane Koordinasyon'un metinleri gibi geri bir hatta da olsa onu tartışmasız ve sakınımsız bir savunusu zorunluluktur. Böyle bir ortamda en geri demokratik ifadelerin bile savunusu klasik Marksist yaklaşımın temel bir ilkesidir. Ayrıca Koordinasyonla eylemli bir buluşma temelinde özel bir sorumluluktur da. Öğrenci hareketine karşı uygulanan terör eylemli bir hatla cevaplanmazsa kitleleri yıldırabilir. Ama bu eylemli ve düello olmaması bir tarzda cevaplandırıldığında militanlık ve kitlelilik öğelerinin artışına da yol açabilir. Unutulmamalıdır ki, öğrenci hareketi direndiği ölçüde düzenin doğrudan ve dolaylı terörünü geriletebilir ve bugünden sınırlayabilir. Düzen; Ali ve Ayhan Efeoglu, Seher Şahin, Hüseyin Toraman ve bir dizi planlı katletme eylemini ancak öğrenci hareketi dibe vurduğunda göze alabilmiştir.

6 Kasım süreci öğrenci hareketinin örgütsel dağılımını bir kez daha göstermiştir. Cephelele bir parça derli toplu

duran Koordinasyon dışında öğrenci örgütleri politik öncü örgütlenmeleri aşacak bir nitelikten uzaktır. Ve hala bunun özel bir formülü olmadığına ısrarlıyız. Bu boşluğa müdahale önerileri ideal tekleştirmelerden kaçınmadıkları sürece, hareketlenme-örgüt ilişkisini tersten kurmaktan kaynaklı bir temel yanılğı haline gelmektedirler. Bu anlayışla ne demekler öğrencilerin örgütlülükleridir ne de reddedilmesi gereken bir yapılanma. Ü.Ö.P. ne devrimci gençlik örgütlerinin programatik cephesidir ne de tabanla ilişkisi asla karıştırılmaması gereken bir çatı. Demekler içinde çalışılmalı ve Ü.Ö.P. bir eylem-kampanya kararı aldığında bu tabanda geçici oluşumlara dönüşmelidirler. Bunlar birer olanaktır ve eylemli bir sürecin içinde kendi yerlerini bulacaklardır.

Bir sonuç değerlendirmesinden önce iki konuda daha kısa notlar sunalım: Demokratik Eğitim Kurultayı hakkı verilen bir birim politik çalışmasıyla birleştirilebilirse önemli bir olanaktır. Ekim Gençliği bu temel üzerinden DEK'i sonuna kadar desteklemektedir. 6 Kasım için boykot tutumu doğrudu ve bunun gerekçelendirilişi geçen eğitim yılında yeterli açıklıkla belirtilmişti. Ekim Gençliği DEK'ten çekilerek ve boykota karşı çıkarak her iki konuda da biçimi öze, görüntüyü harekete-eylemliliğe baskın bir hatalı değerlendirmede bulunmuştur. Her iki konuda da pratik tutumlarını bu çerçevede yeniden belirlemiş ve DEK'e katılmışlardır.

En sonu 6 Kasım süreci diktatörlüğün resmi ve sivil çetelerinin terörüne karşın 1500 civarındaki bir kitlenin katılımı ile gerçekleşmiştir. Bir gün önceden 400 civarındaki gözaltı ve polis çemberinin dışında kalan dağınık yüzlerce öğrenci gerçeğiyle birlikte değerlendirildiğinde bu önemli bir ilk gücü ifade etmektedir. Eğitim döneminin başındaki bu ilk güç önemli bir basamak olarak görülmelidir. Özellikle 1500 kişilik kitlenin iki kat fazla polis gücüne karşı barikatı zorlama kararlılığı ve ara sokaklarda çatışma nitelikleri de eklenirse. Bu özellikle Koordinasyon'a rağmen ve Ü.Ö.P.'ün organizasyon zayıflığına rağmen böyledir. Ankara başta olmak üzere ülkenin her yanındaki genellik aynı bir avantajdır. Eylem, lise hareketinin bu eğitim yılının başından itibaren bu mücadelenin ciddi bir gücü olacağını göstermektedir. EP 6 Kasım'da süreçten düşerek öğrenci hareketini zayıflatmış ama Yurtsever Devrimci Gençlik hem eyleme hem de boykota ve DEK'e katılımıyla önemli olanak olduğunu göstermiştir. Buna şimdilik zayıf olsa da öğretim üyelerinin destek basın açıklaması temelinde demokratik muhalefeti, KESK'in bugünkü eylem takvimini ve yeni bir olgu olarak 6 Kasım sonrası adliye gelen öğrenci ailelerini eklemeliyiz.

Komünistler bu potansiyel ve taktik güç olanakları dönemin devrimci önderliğinin gerektirdiği militanlık, yaratıcılık, uzak görüşlülük ve politik bilinç çerçevesinde devrimin zaferinin yoluna basamak yapma sorumluluğundadırlar. Sınıf hareketini partiyle karşılama sorumluluğunun asli bir parçası olarak bu görev tarihi bir önemdedir. Her tarihsel dönem tarihsel örnekler bırakır. Bolşevikleri ve Menşevikleri iki ayrı cepheden tarihe yazan da budur.

Komünist gençlik mücadelesi bir bilinçle savaş alanlarındadır.

Emperyalist Çıkar Kavgaları Milyonlarca İnsanın Kanı Pahasına Sürdürülüyor

Zaire'de Emperyalist Katliam

Kara Afrika'da, Zaire'nin doğusunda yine büyük ölçekli, asgari bir buçuk milyonu aşkın insanın açlık, susuzluk, salgın hastalık ve dahası toplu imha ile başbaşa bırakıldığı bir dram daha yaşanmaktadır. Kara Afrika'nın özellikle bu yöresi bu tür trajedilere bilindiği gibi sık sık sahne olmaktadır. Bunun benzer ölçekteki en son örneğini 1994 yılında yaşanan ve bir milyon masum insanın yaşamına mal olan Ruanda katliamı oluşturmuştu.

İki yıl önce konuya ilişkin bir yazıda, Ruanda'nın şahsında, sorunun aktüelliğini her zaman koruduğunu belirtmiş ve şöyle sonuçlandırmıştık: *"Her halükarda gelişmeler gösteriyor ki Ruanda emperyalist güçler için bir deneme tahtası olmaya devam edecektir. Bu konumdan kurtulmanın tek yolu Afrika halklarının enerjilerini şu veya bu emperyalist gücün potasına değil onların vesayetine, hegemonyasına, yerli işbirlikçilerine kısacası dayattıkları barbar düzenin, kapitalizmin kendisine yöneltmelerinden geçer. Öyle olmadıkça trajedi masum halkların yol arkadaşlığı olmaya devam edecektir."*

Aradan iki yıl geçti ve Afrika halkları yeniden benzer ölçekte bir vahşetle karşı karşıya bırakıldılar. Bu kronik vahşiliğin ve çılgınlığın kökeninde hangi nedenler yatmaktadır? Sefaletten başka birşeyleri olmayan bu insanların paylaşamadıkları nedir?

Sorun bir Hutu-Tutsi veya daha genel anlamda bir aşiret, kabile ya da milliyet sorunu değildir. Bu tür farklılıkları ve özgünlükleri esas nedene indirgerek konuya açıklık getirmeye çalışmanın getireceği sonuç hedef şaşırtmak ve ortalığı bulandırmak, konuyu anlaşılmaz kılmaktır. Kaldı ki, konu zaten o kadar bulandırılmış, karmaşılaştırılmış ve anlaşılmaz kılınmıştır ki terimin en genel anlamında her şeyden mahrum bırakılmış zavallı Afrikalılar dostunu düşmanından ayıramaz, sefaletlerinin ve trajedilerinin sorumluluğunu birbirlerinden, daha doğrusu kendilerinde arar duruma düşmüşlerdir.

Ruanda soy kırımının ardında bölgede kısa süre içinde benzer ölçekte bir alevlenmenin patlak vereceği biliniyor ve bekleniyordu. Dolayısıyla, Zaire'nin doğusundaki sınır bölgede geçen Eylül ayının başlarında açıktan patlak veren ve gün geçtikçe dozu artan bir savaş, hiç de şaşırtıcı değildir.

Bu felaketin, savaşın adı daha yeni konu. Ta ki bölgenin ormanlarında canlarını kurtarmak için yüzlerce kilometre kaçmak zorunda kalan insanların sayısı yüzbinleri, hatta milyonu geçince "uluslararası cemaat" konuyla ilgilenme lütfunda bulundu. Bu insanlar dağlarda, ovalarda haftaladır

kitlesel bir şekilde ölümlerken bilindiği gibi kimsenin kılı bile kıpırdamamıştır.

Bu sorunu anlamak için olay yerine gidip oradaki cüce despotların, piyonların görüşünü almak hiç de gerekmiyor. Çünkü, Afrika halkları bu trajik kaderlerini kendileri saptamıyor, bu kader onlara doğrudan emperyalist metropollerden dayatılıyor. Onlar sadece kendilerine zorla dayatılan rolü bilinçsizce oynuyorlar. Dolayısıyla bugünlerde bölgede yaşanan insanlığın yüz karası bu trajedinin, insan kırımının esas nedenlerini kavramak ve konuya açıklık kazandırmak için yerel özgün faktörlerden hareket etmek tali bir değere sahiptir.

Bu faktörlerin aktüel düzeyde kısaca özetini yapacak olursak söylenecek ilk şeyi 1994 yılında Ruanda'da yaşanan ve bir milyonu aşkın insanın katledildiği dev soykırımdır. Bugün yaşanan benzer gelişmeler ise bir bakıma onun uzantısı, ertelenmiş devamı niteliğindedirler.

Bilindiği gibi bu katliamın ardından Ruanda'da iktidar değişmiş ve Fransa'nın insani müdahale adı altında düzenlediği "Turquoise" operasyonu bu değişikliği önlemeye yetmemiştir. Bu iktidar değişikliği Ruanda'da Fransız egemenliğine son vermiş ve ülkeyi ABD'nin dümen suyuna sokmuştu. Fransız emperyalizmi, kendisine uşaklık eden devrik rejimin en üst düzeydeki sorumlularına fazla nankörlük etmemiş, bir kısmını aileleriyle birlikte Paris'e nakletmiştir.

Ruanda'nın devrik rejiminin ordusu, polisi, milisleri ve küçümsenmeyecek sayıda taraftarı Zaire'nin doğusundaki mülteci kamplarında ikamet etmek zorunda kalmışlardı. Fransız emperyalizmi, mültecilere insani yardımda bulunuyoruz kılıfı altında, bunlara umut bağlamış, doğrudan yardım etmiş, silahlandırmış, eğitmiş ve birgün Kigali'de iktidarı yeniden fethedecekleri günü beklemeye başlamıştır.

1994 katliamının faillerinin bu kamplardan hareket ederek Ruanda iktidarına karşı mütevazı ölçekte de olsa askeri operasyonlar düzenledikleri, bir hırpalama kampanyası sürdürdükleri çoktandır biliniyor. Diğer taraftan bu milisleri barındırmak bir dönem Zaire iktidarının da işine çok yaradı. Mültecilere karşı cömert davrandığı, ev sahipliği yaptığı için Fransa bölgede arta kalan nadir piyonlarından Mobutu'nun itibarını iade etti, yeniden iltifat yağdırmaya başladı, Fransa'ya seyahat etmesine konan yasağı kaldırdı. Bugünkü patlama bu birikimin

ürününden başka birşey değildir. Gelişmeleri Tutsi kökenli, Banyamulenge vb. aşiretlerin Zaire merkezi iktidarına karşı isyanı diye tanıtmak emperyalist güçlerin olaydaki dolaysız sorumluluğunu gizlemeyi amaçlamaktadır. Zaire'nin doğusundaki mülteci kamplarında bulunan Fransız uşağı Mobutu rejiminin iyi gözle baktığını eklemek gerekir.

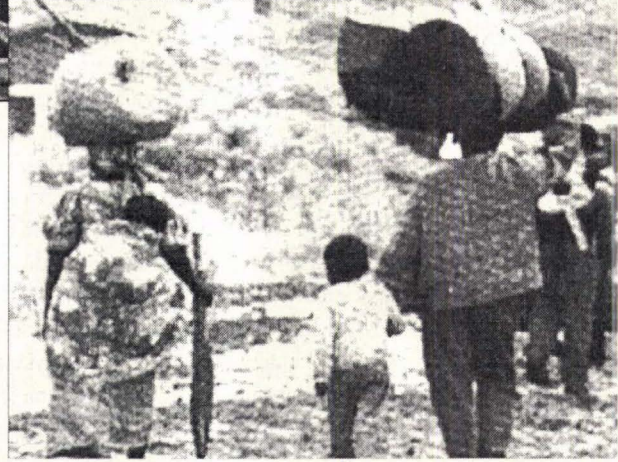
Kigali rejimi ise bu saldırıları geri püskürtmek amacıyla, ne tesadüfse Warren Christopher'ın bölgede geçen Ekim ayında yaptığı tureden sonra, misillemede bulunarak saldırıya geçti ve kampları dağıttı.

Bu bağlamda altı çizilmesi gereken bir başka gerçek ise Mobutu rejiminin can çekişmesidir. Çatışmaların cereyan ettiği bölgede ayaklanan Banyamulenge aşireti militanlarına karşı sevk edilen Zaire birlikleri, yiyecek ve giyecekleri talan etmekle meşguldür.

Sözkonusu trajedinin yerel çıkış noktası ve dış kaba görünümü budur. Ancak, bu sadece buzdağının görünen ucunu oluşturmaktadır. Çünkü işin gerisinde, daha farklı bir ifade ile merkezinde kara Afrika'nın birçok ülkesinin sınırları yeniden çizme operasyonu sürdürülmektedir. Onun için orada tetik çeken Hutular, Tutsiler vb. sonuçta işin cahil figüranlarıdır.

Bu aktörler kimlerdir? Afrika'nın birçok ülkesinin sınırlarını zamanında Fransız sömürgeciliğinin kendi öz çıkar ve ihtiyaçları doğrultusunda kılıcının ucuyla çizdiği ve bu halklara dayattığı biliniyor. Kıtayı kendisine birer arpalık gibi parselledikten sonra her bir halkın başına Mobutu, Bongo, Bokassa, Houphoué-Boigny, Traore, Leopold Sngor vb. birer uşak despot tayin ettiği de bilinen bir gerçek. Dolayısıyla, Fransa uzun dönem tekeli bir konumda darbe, komplo, doğrudan müdahale derken her türlü yöntemi deneyerek kıtada egemenliğini sürdürdü ve Afrika'nın jandarmalığını yaptı.

Bugün geline aşama, yani emperyalistler arası güçler dengesinde zamanla yaşanan evrim

Fransa'nın artık Afrika'da böyle bir payı ve rolü haketmediğini ortaya çıkarmaktadır. Afrika'da Fransız emperyalizminin egemenliğine parmak atan güç ABD'dir. ABD kıtada ittifaklar oluşturarak Fransa'ya yol göstermektedir. Mandela hiç sesini çıkarmıyor ama başkanlığı yeni ittifakta belirleyici bir rol oynamaktadır. İttifakın yan halkaları konumudaki Uganda, Tanzanya, Burundi ve Ruanda bugünkü kriz konusunda ortak hareket etmektedirler. Onlara atfedilen misyon can çekişen Mobutu rejiminin, dolayısıyla Fransız emperyalizminin ayağını kaydırmaktır. Chirac'ın Suriye ziyareti, İsrail'de Filistin sorunu ve genel olarak Orta Doğu konusunda yaptığı açıklamalar, Irak konusunda koyduğu şerhler ABD'nin bu girişimlerine karşı bir cevap olarak algılanmalıdır.

Dolayısıyla bu gün Zaire'nin doğusunda dağlarda aç susuz ölümlerle kucaklaşan milyonlarca insanın ödediği fatura bu emperyalistler arası hegemonya yarışının dolayimsız faturasıdır. Gerisi hikayedir. Bir aşiret kavgasının bir milyonu aşkın insanın yaşamını tehlikeye attığı hiçbir zaman görülmemiştir.

**Dünyada "Yeni Düzen"
ve
Ortadoğu**

ERSEN YAYINLARI

İsviçre'nin başkentinde büyük işçi mitingi

İsviçre'de haberleşme hizmetlerinin ve demiryollarının özelleştirilmesine, “yeni iş yasası” olarak sunulan ve çalışanların iktisadi-siyasal-sosyal haklarının gaspedilmesine karşı, çoğunluğunu kamu çalışanlarının oluşturduğu işçi ve emekçiler 26 Ekim'de ülkenin çeşitli kentlerinden Bern'e aktılar. Üç ayrı koldan yürüyüşe geçen kitle, Bundesplatz'de parlamento binası önünde toplandılar. Yaklaşık 50 bin kişinin katıldığı miting, uzun yıllar sonra İsviçre'de gerçekleşen en kitlesel eylem oldu. Miting alanına akan yürüyüş kollarının birinde çoğunluğunu gençlerin oluşturduğu kalabalık bir grubun hep bir ağızdan “Çav Bella”yı söylemesi ve kitlenin bunu alkışla desteklemesi dikkat çekiciydi. Alanda İsviçre'li devrimci grupların sınırlı etkinliği de göze çarpyordu. Biz de Almanca pankart, Türkçe-Almanca bültenlerimizle mitingte yerimizi aldık. Türkiye'li ve Kürdistan'lılar mitinge ilgi gösterenler arasındaydı.

Sendikalar miting öncesi radikal söylem ve çağrılar yapıyor, gerektiğinde otobanları işgal edeceklerini, sokaklara döküleceklerini duyuruyorlardı. Miting alanındaki bazı konuşmacılar da saldırılara gerekli cevabı vereceklerini, hak gasplarının durdurulmaması halinde Bern'e tekrar ama bu kez daha güçlü geleceklerini ilan ediyorlardı. Onlara bunları söyleten alttan gelen basınç ve mücadele isteğidir. Saldırıları karşısında işçi ve emekçilerde büyük bir hoşnutsuzluk ve mücadele eğilimi söz konusudur. Sendikalar da bunu bildikleri ve gözlemledikleri için radikal nutuklar atıyorlardı. Konuşmacıların alandaki keskin söylemleri kitleler tarafından tezahüratlarla karşılanıyordu. Avrupa'nın en uysal ve “devletine bağlı” olarak nitelendirilen İsviçre işçi sınıfı, saldırılar karşısında sanıldığı kadar da “uysal” olmadığını göstermiş bulunuyor. Mitingi önceleyen bazı kentlerdeki eylemlilikler de bunu gösterdiği gibi, İsviçre'de işçi ve emekçi hareketinin zayıf da olsa bir canlanma sürecine girdiğini gösteriyor. Bu bir başlangıçtır. Bunalımın faturasını emekçilere ödetirme saldırısı bu canlanmanın nedenini oluşturuyor. İsviçre kapitalizmi krizden çıkmanın yolu olarak işçi sınıfı ve emekçilerin en temel kazanımlarına saldırıyor. Hakların talan edilmesini hedefleyen saldırılar ise yıllar önce başlatılmıştı. Bugün çok daha derin ve kapsamlı saldırılar gündemdedir.

İsviçre tekellerinin çalışanlara dönük saldırı dalgası özelleştirme ve “yeni iş yasası” olarak tanımlanıyor. Haberleşme hizmetleri ve demiryolları, saldırının öncelikli hedefleridir. Fakat bu işletmelerin özelleştirilmesi anayasa değişikliğini, anayasa değişikliği ise halk oylamasını gerektirdiği, halk oylamasıyla da istenilen sonucun alınamayacağı düşünülerek

özelleştirme yerine özerkleştirme yoluna gidiliyor. Bu, emekçilerin gösterecekleri tepkiden duyulan korkuyu anlattığı gibi çeşitli oyunlarla emekçileri oyalama ve alıştırma taktiğini de içeriyor. Yukarıda belirtilen kaygılar olmasa, özerkleştirme yerine direk özelleştirme yoluna gidilecektir. Şimdilik buna cesaret edemiyor görünüyorlar.

Saldırının diğer ve en önemli boyutu ise “yeni iş yasası” kapsamında ele alınıyor. Bu yeni yasaya göre;

- Cumartesi, Pazar ve bayram günleri tatil günleri olmaktan çıkarılacak.

- Esneklik adı altında işgünü ve saatinin başlama ve bitme süreleri işyerinin ve işverenin çıkarları doğrultusunda belirlenecek. Yani işçi günün 24 saati işverenin hizmetinde

olacaktır. Demek oluyor ki, iş olduğu ve işçiye ihtiyaç duyulduğu her durumda işçi işyerine (işçi iş saatini doldurmuş ve evine gitmiş olsa bile) dönecektir.

- Zorlu mücadeleler sonucu daha bir kaç yıl önce kazanılan ve bayan işçilerin gece çalışmalarını sınırlayan yasa rafa kaldırıldığı gibi gece mesailerini zorunlu kılmak isteniyor.

- Gece, bayram ve tatil günlerindeki mesailerde uygulanan zamlı ücret kaldırılacaktır.

- Toplu sözleşme uygulamalarına son verilerek işçiler tek tek sözleşme yapma durumunda bırakılacaktır. Böylece işçilerin birlikteliği engellenmiş, bölünmeleri sağlanmış, örgütlü davranmaları parçalanmış olacaktır.

Söz konusu yasanın parlamentoda onaylanmasından sonra tabandan gelen ve gelebilecek basınç dikkate

Belçikalı İşçiler Meydanlarda

28 Ekim pazartesi günü Belçika'da yaşam yeniden felce uğradı. Kokuşmuş burjuva düzen, emekçileri Marc Dutroux şebekesi olayıyla, yani kendi pislikleriyle oyalayarak, tüm dikkatleri bu skandal üzerinde yoğunlaştırarak esas toplumsal sorunları hasır altı etmeyi planlıyordu. 20 Ekim günü Brüksel sokaklarını sonu gelmeyen bir insan seli kuşattığında düzen, her ne kadar göstericilere hedef olduysa da, sonuçta karlı çıktığını sanıyordu. Çünkü, ona göre çoğunluğunu işçilerin ve emekçilerin oluşturduğu Belçika halkı bu dev gösteri vesilesiyle deşarj olmuş, öfkesini tüketmiş ve kısa sürede başka konular için seferber olması güçleşmiştir.

Ancak hiçte öyle olmadı. Bir hafta aradan sonra Belçika emekçileri güçlü bir grev örgütlemeyi başarabildiler. Tabanın basıncı sonucu FGFB sendikasının isteksiz çağrısı üzerine başlatılan ve CSC'nin karşı çıktığı eylem ülkede ulaşım sektörünü, posta idaresini, idari kurumları, özel sektörün belli başlı üretim dallarını da kapsayarak bir genel grev havası estirdi.

Bir uyan grevi niteliğine sahip bu eylem işveren ve sendikalar arasında ücret ve istihdam politikası konusunda yürütülen pazarlıkların yapıldığı günlere tekabül ettirildi. Çünkü iki yıl önce burjuvazi emekçilere sendika aracılığıyla yeni istihdam kaynakları açmak karşılığında ücret dondurma politikasını dayatmış ve onaylatmıştı. Yapılan anlaşmaya göre yıl sonunda normal olarak ücret dondurma politikasının uygulanması son bulacaktır. Ama burjuvazi bu kez Maastricht anlaşmasının uyumluluk kriterlerini bahane ederek ücretlerin dondurulmasını kalıcı bir ekonomik politikaya dönüştürmek istemektedir. 28 Ekim grevi düzenin bu girişimine karşı verilecek kavganın ilk adımını oluşturmaktadır.

Bu ülkede emekçilerin bir kaç yıldan beri bu tür uyarı grevlerine sistematik olarak başvurmaları artık alışılmış bir geleneğe dönüşmüş bulunuyor. Örneğin 1993 yılında hükümetin açıkladığı “global ekonomik plan” Belçika'da 30'lu yıllardan bu yana eşine raslanmamış bir kitle hareketinin doğmasına neden olmuş, dev gösteriler ve seri halinde genel grevler yaşanmıştır. O dönemden bu yana bu ülke emekçilerinin sergiledikleri hassasiyetin, sürdürdükleri eylemliliği dozunda bir azalma görülmedi. Son dönemde bu ülke emekçilerinin periyodik ve sistematik olarak örgütledikleri güçlü eylemler bu genel sürecin devam ettiğinin göstergesini oluşturmaktadırlar.

Emekçilere seçeneklerini şu veya bu şekilde ama sonuçta dayatmasının başaran burjuva düzen kendi cephesinde bir çok alanda zorlanmakta, günden güne itibarsızlaşmaktadır. Mali ve politik skandallar birbirini izlemekte, kitleler devletin en temel kurumlarını dolaysız bir şekilde iliklerine kadar çürümüş ve yozlaşmış olarak nitelemektedirler. Daha farklı bir açıdan bakıldığında aralarında ivedi bir ilişki olmasına rağmen emekçi sınıf ve tabakaların mücadele eğilimi arttıkça düzenin açmazları çoğalmakta, pisliklerinin su yüzüne çıkması hızlanmaktadır.

Bu sürecin gittikçe dallanıp budaklanması, düzenin krizine yeni boyutlar kazandırması emekçilere savaşımı yeni ve daha militan bir düzeye sıçratmaktan başka bir alternatif bırakmıyor. Ülkedeki mevcut iktisadi koşullar, Maastricht anlaşmasının öngördüğü katı kriterler, Alman ekonomisinin temposuna ayak uydurma zorunluluğu sermaye düzeninin yeni ve daha katı kemer sıkma politikaları gündeme getirmesinden başka alternatif sunmamaktadır. Bu nedenle önümüzdeki dönem yeni, büyük bir ihtimalle geçmişten daha da güçlü bir eylem dalgasının yükselmesini, emekçilerin daha kitlesel sokağa dökülmesini kaçınılmaz kılacaktır.

alındığında sendikalar, yasanın yürürlüğe girmesini engellemek için referandum çalışmalarına başladılar. Referandum için gerekli olan 50 bin imza kısa sayılabilecek bir süre içerisinde toplanıp parlamentoya sunuldu. Referandum için halk oylaması ise 1 Aralık '96'da yapılacak. Saldırı paketinin uygulanabilirliğini ise halk oylamasının sonucu belirleyecek. Referandumun sonucunu kendi çıkarları doğrultusunda etkileyebilmek için sermaye ve işverenler hemen harekete geçtiler. “Yeni iş yasası”nın kabul edilmemesi durumunda fabrikalarını kapatıp işgücünün daha ucuz olduğu ülkelere taşınacakları tehditlerini savurdular. Bu tehditleri “İsviçre'nin çıkarları”, “ekonomizmin geleceği”, “işverenlerin durumu düzelirse çalışanların da refahı yükselir” vb. bir dizi yalan ve demagoji tamamlıyor. “İsviçre'nin çıkarları” dedikleri servetin %95'ni ellerinde bulunduran %5'lik azınlık asalakların çıkarlarıdır. “Ekonomizmin geleceği” dedikleri ise tekellerin geleceği ve sömürücülerin kasalarını daha fazla doldurma garantisidir. İşçi ve emekçilerin buna evet demeleri beklenmemelidir. Aksine, onlar daha şimdiden saldırılar karşısındaki tepkilerini ortaya koymuş, haklarının gaspedilmesine mücadele etmeyeceklerini göstermiş bulunuyorlar. Sonucu belirleyecek olan ise sokağın dili ve yasası olacaktır.

Kapitalizmin dünya ölçeğindeki bunalımına bağlı olarak İsviçre kapitalist ekonomisi de bir kriz içinde bulunuyor. Resmi rakamlara göre %5'lere varan işsizlik oranı krizin derinliğine açıklayıcı örnek oluşturuyor. İşten çıkarmalar son bir kaç yılda bu ülkede yaygın olarak yaşanıyor. Son olarak dünyanın en büyük ilaç tekelleri olan Ciba ve Sandoz'un birleşmesiyle 6 bin işçi sokağa bırakılıyor. Hastalık sigortası primleri sürekli yükseliyor, işçi ücretleri düşürülüyor, emeklilik yaşı uzatılıyor, zaten uzun olan işgünü (İsviçre'de işgünü halen dokuz saattir) daha da uzatılmak isteniyor, vs. Bütün bunlara ek olarak yürürlüğe sokulmak istenen “yeni iş yasası” ise saldırının doruk noktasını oluşturuyor. Bu yasayla sözümona krize çözüm aranıyor. Ama hiç bir tedbir İsviçre'yi ekonomik krizden kurtaramayacaktır. Çünkü bu kapitalizmin doğasından kaynaklanan yapısal krizdir ve çözümü kapitalizmde yoktur.

Uygarlığın ve burjuva demokrasisinin beşiği, zenginliğin ve refahın ülkesi olarak bilinen İsviçre, artık bu nitelemelerle anılamıyor ve kapitalizmin vitrinliği görevini yerine getiremiyor. Zenginlik, “Refah ve Sosyal Devlet” demagojileri ise çoktan terk edilmiş bulunuyor. Zira “sosyal ve refah” toplumu çökmüştür. İsviçre, artık kapitalizmin vitrinliğine soyunamıyor. Ama onun modern kölelik düzeni olduğunu örnekleyen ülkelerden birini teşkil ediyor.

Billa Çalışanları Mücadelede Kararlı!

Bilindiği gibi, BILLA yönetiminin Mayıs ayı ortalarında, fazla mesailerin ücret olarak ödenmesinden vazgeçilmesi uygulamasını gündeme getirmesi biz çalışanlar tarafından tepkiyle karşılanmıştır. Bu tepkilerden dolayı işçiler tehdit edilmiş ve 8 arkadaşımıza haksız yere çıkış verilmişti. Ancak 2 gün süren oturma eylemi sonunda firma yöneticileri geri adım atmak zorunda kalmıştı. Kısa bir sessizlik döneminden sonra, işçilere uygulanan sistematik baskılar yeniden başlamıştı.

Biz çalışanların tepkisine neden olan uygulamalar şunlardır:

- İş koşullarının ağırlığı gözönüne alınmaksızın, molaların kısaltılması yoluna gidilmesi.
- Prim ödemelerinin saatte 200 koliden 230 koliye çıkarılması yoluyla ödenen primlerin aşağıya çekilmesi.
- Büro çalışanlarının hatalarının, şoförlerin yükleme hatalarının ve kaybolan malların "zararı"nın işçilerin primlerinden kesilmesi uygulaması.
- Gece ve Pazar günü için yapılan ek ödemelerden, nedeni belirtilmeksizin 600 ile 800 şilin arası kesinti yapılması.
- Tecrübeli işçilerin işten atılmasına, yerlerine firmaya ücret dışında hiçbir maliyeti olmayan geçici işçilerin alınması.

Yukarıda sıraladığımız nedenlerden dolayı, Temmuz ayı ücretlerinde önemli düşüşler yaşandı. Bir iki ay içinde iş koşullarının ağırlaştırılması, bunun paralelinde ücretlerin düşmesi, biz çalışanların tepkilerine yol açtı. Bunun sonucunda, çalışanlar olarak aramızda yaptığımız konuşmalarda, birlikte davranmamız ve bu gidişe sendika (ÖGB) aracılığıyla müdahale etmemiz gerektiğine karar verdik.

Bu aşamada sendika ile ilişkiye girilerek, 24.8.96 tarihinde işçilerin geniş katılımıyla bir toplantı düzenlendi. Ancak, toplantı için davetiye dağıtan bir arkadaşımıza başka bahaneler uydurularak çıkış verildi. Firmanın işçi çıkartma yoluna gitmesine işçilerden iyi bir karşılık geldi: 1 saatlik işi bırakma.

Toplantının birinci bölümünde çalışanlar olarak sorunlarımızı ortaya koyup, belli başlıklar altında topladık. İkinci bölümde, sendikacı arkadaşla birlikte çözüm yolları üzerinde tartıştık. Sorunlarımızı dinleyen sendikacı, bu uygulamaların bir çoğunun mevcut iş yasalarına aykırı olduğunu ve bu haksız uygulamaların son bulması için her türlü yardıma bulunacağını belirtti.

Toplantıdan 4 gün sonra, BILLA

yöneticileri, işçilerden gelen istek doğrultusunda, iki vardiyanın işçilerini toplayarak (forklift sürücüleri ile mal ön-hazırlayıcıları hariç), onlarla 1 saat süren bir toplantı yaptı. Toplantıdan 1 saat önce sendikacı ile BILLA temsilcisi arasında bir görüşme oldu. Görüşmede, sendikacıya sorunlara bizzat kendisinin eğilip çözümler getireceğini, ancak sendikacının işçilerle yapılan toplantıya katılamayacağını belirten BILLA temsilcisi, işçilerin (bizim) karşısına geldiğinde de sendikacıya durumları anlattığını, bunun üzerine sendikacının kendisinden özür dilediğini söyledi. İşçiler tabii ki bu yalana inanmadılar. İşçilerin BILLA'ya olan 'maliyet'lerinin yüksekliğini inandırıcı olmayan bir tarzda uzun uzun anlatan temsilciden,

konuştuklarının, işçilerin büyük çoğunluğunun dil sorunu olduğundan dolayı tercüme edilmesi istendi. Ancak temsilci bunu kabul etmedi. İşçilerin anlaması değil, onun için anlamaması daha idealdi.

Toplantının ardından toplantının bir değerlendirmesini yaptık. BILLA yönetiminin söylediklerinden tatmin olmadığımızı ve yasal haklarımızı alabilmek için her türlü mücadele yöntemini deneyeceğimizi konuştuk. Bu aşamada, sendikal mücadelenin gereklerini yerine getirmeye karar verdik.

Son olarak, BILLA yönetimi şunu iyi bilmelidir: BILLA çalışanları tek bir yumruk halinde mücadeleye kararlıdır.

BILLA-Taze Yiyecek Bölümü İşçileri

BILLA da çalışan arkadaşlara

21 Ağustos'ta yapılan toplantıda Billa'daki çalışma şartlarının dayanırlılık sınırlarını aştığı anlaşılmıştı. Bu skandala daha fazla razı olmayıp direnişe geçme yolundaki aldığımız karar, uzun zamandır daha kötü şartlara boyun eğip sesini çıkartamayacak durumda olan Avusturya işçi sınıfına örnek olacaktır. Bu arada işverenin amacı da açıkça görülmektedir. İşveren işçiden sadece belli saatlerde çalışmasını değil, her an işe hazır olunması, kısaca modern köle dönemine bir an önce geçilmesini istemektedir. Bunun için de işe işçi sınıfının en zayıf kesimi yabancı işçilerden başlamaktadır. Avusturya işçi sınıfına anlatılması gereken, bugün sizin başınıza gelenlerin yarın herkesin başına geleceğinden kuşku olmadığıdır.

İlk toplantı duyulan rahatsızlığı belirtmesi ve direnişçilerin biraraya gelmesi açısından anlamlıdır. Bu bir ilk adım olabilir. Ancak şimdi Billa'daki kötü şartlara bir son vermek için aksiyonlar planlamak gerekmektedir. Yoldaş Pillhoferin önerilerinin bir daha düşünülmesi gerekir. Sendikanın düşüncesi Billa'da iş kanununa aykırı işlemlerin sona erdirilmesi için hukuk yoluna gitmenin yeterli olacağı yolundadır. Bu öneriye karşı itiraz edilemez. Ancak sadece bu eylemin yeterliliği oldukça şüphelidir. İş mahkemesi yıllar sürebilir ve sonuçta verilecek cezanın bir Billa için yaptırım gücü olmayacağı açıktır. Artı işveren işten çıkarmalara devam edebilir ve işçi temsilciliği de bunu onaylarsa kanuni yönden yapılacak hiç bir şey kalmaz.

Bu nedenledir ki, legal eylemleri yan eylemlerle desteklemek gerekecektir. Öneri olarak:

İşçilerin gerçek temsilcisi olarak bir komite seçilmelidir. Bu komite bir yandan işveren ile pazarlıkları yaparken diğer yandan eylemler planlamalıdır. Sendikanın yaptığı girişimler ve sonuçlar çok iyi izlenip değerlendirilmelidir.

Çünkü sendika uzun zamandan beri küçük kazanımları büyük zaferler gibi pazarlamaya çalışmaktadır. Kazanımların ancak ve ancak direnişe hazırlamakla elde edileceği kesindir. Çünkü işveren, kazancı tehlikeye girince zorlanmaktadır. Topluca mesai yapmamak sizin de yaptığınız gibi legal bir yöntemdir. Ancak grev kanuni şekilde yapılmalıdır. Aksi takdirde işten atılmaya kanuni sebep olabilir. Bu nedenle ancak son çare olarak yapılmalıdır. Ancak herhalükarda sendikaya gerektiğinde kanuni grev düzenlemesi için baskı yapılmalıdır.

Devrimci Komünistler olarak yanınızda olduğumuzu, dayanışma mitingleri düzenleme, bildiri dağıtma ve her türlü teknik konuda desteklerimizi sunmaya hazır olduğumuzu belirtmek isteriz.

Billa-Merkez Deposu İşçilerinin İstekleri

Genel istekler:

- Herkes için eşit ve şeffaf olan bir prim sistemi (Bütün işçiler için Almanca ve Türkçe bir liste)
- Anlaşılır, bütün pozisyonları gösteren bir ücret kağıdı; yani fazla mesai %50 ve %100 zam, yine ayrıca gösterilmiş ilave zam, prim, kesinti vs. gibi.
- Hatalardan dolayı primden kesinti gibi cezalandırmanın kaldırılması. (Misal olarak 500.- Ats bir teslimat sırasında postanın beraber gönderilmemesi veya paletin devrilmesi halinde; 20.- Ats meyva deposunda, aynı şekilde 10.- Ats merkez depoda yanlış sevkiyat.)
- Normal çalışma saatinde (8 saat) yapılan işe göre prim tesbiti.
- Fazla mesailerin, zaman ayarlaması yerine kollektif anlaşmada olduğu gibi %50 ve %100 olarak nakden ödenmesi.
- Makinelerin çalışmamasından ötürü meydana gelen fazla çalışmaların zamlı olarak (fazla mesai, gece zammı) değerlendirilmesi.
- Fazla mesai yapıldığında dinlenme (teneffüs) zamanlarına uyulması.
- Uzak yerden geliş gidiş parası olarak ödenen "Pendlerpauschale" in nakit olarak ödenmesi- maliyece vergiye mahsup edilmemesi.
- Ceza olarak iş yerinin değiştirilmemesi.
- Siyasi motif sebebiyle işten çıkarılmış olan Bay Hasan YORULMAZ, Adem SALAM ve Çetin VARNA ve önemsiz sebepten işten çıkarılan Oruç ERMİŞ'in derhal işe alınmaları.
- Türk kısım sözcüsü.
- İşletme toplantısı, bilhassa bütün yabancı işçilerle, ZBR.Erwin Poissle ile birlikte.

Yeni deponun özel istekleri :

- "Rutschen-Kayma'da" 8 kişiye düşürülmüş olan ve bu suretle çalışma şartlarının insani olmadığı çalışma gruplarının tekrar 12 kişilik gruplar haline dönüştürülmesi.
- Bu istek platformu ÖGB'ye verilmek üzere 4 depoda çalışan bütün işçilerin katılımıyla Billa işçileri komitesi tarafından hazırlanmıştır.

Çürüyen düzen çeteleşen devlet

Burjuva siyaset dünyasında son dönemlerde “üniformalı çeteler” savaşıyla derinleşen it dalaşı, Susurluk’taki “kaza” ile yeni bir boyut kazandı. Sicilli bir faşist katil, bir korucubaşı milletvekili ile üst düzey bir polis şefinden oluşan bileşim, adeta kontr-gerilla cumhuriyeti gerçekliğini dışa vuran bir ayna oldu. Mafyalaşan ve çeteleşen devlet olgusu bütün çıplaklığıyla açığa çıktı. Devletin tüm dokularına sirayet eden çürüme ve kokuşma bütün iğrençliği ile dışa vurdu.

Bunun içindir ki, gerçekte kendisi de bu kokuşmuşluğun bir parçası olan medya, bu son olayın üzerine “korkusuzca” yürüme görüntüsü altında, bir kez daha düzeni ve devleti temize çıkarma misyonuna soyundu. Emekçilere ve Kürt halkına karşı çeteleşen bir devlet gerçeğini gizleyebilmek için, “devlet içine sızmış çeteler”e güya savaş açtı.

Sermaye medyası, çürüyen ve kokuşan düzen gerçekliğinin bir yansıması olarak ortalığa saçılan pislikleri sözdedeşerek, gerçek bataklığı gözlerden gizlemeye çalışmaktadır. Oysa üzerine fırtınalar koparılan “siyasetçi-polis-mafya üçgeni”nin gerisinde, tüm hücrelerine kadar kokuşmuş bir düzen gerçekliği durmaktadır. Çiller, Ağar, Bucak, Çatlı, Ağansoy, Çakıcı türünden sivrisinekler bu bataklıktan türemekte ve ondan beslenmektedirler. Medya şimdi bu bataklığı gizlemek uğraşındadır.

Bugün kirli icraatları tartışılan pilik çeteleri ve onları bizzat örgütleyen devlet, devrimcileri sokaklarda, işkencelerde katlederken, bu aynı medya “teröre karşı mücadele” adına onlara alkış tutuyordu ve hala da tutuyor. Kirli savaş aygıtı, onun irili-ufaklı, açık-gizli katliam çeteleri Kürt halkına karşı bir yoketme savaşı sürdürürken, yine aynı medya “ülkenin birliği ve bütünlüğü” adına bu kirli savaşın destekçiliğini yapıyordu ve hala da yapıyor. Ve bu aynı medya, desteklemekten de öte içiçe bulunduğu bu çetelerin bir kısmıyla uğraşmak görüntüsü altında aynı zamanda kendi suçlarını gizlemek, kitleler nezdinde kaybolan itibarını yeniden kazanmak hesabı içindedir. Aynı ikiyüzlülük, aynı hesap, başta sosyal-demokratlar olmak üzere parlamento içi muhalefet partilerinin şahsında yaşanmaktadır. İşçilerin, emekçilerin ve gençliğin hak arama mücadelesine azgınca saldırılırken seslerini çıkarmayanlar, daha dün “teröre karşı mücadele” adına bu politikayı bizzat uygulayanlar, bugün hep bir ağızdan “mafya çeteleri devleti ele geçirdi” çılgınlıkları atmaktadırlar.

Düne kadar devrimcilerin sözünü edebildiği kontr-gerilla çetesi gerçeği bugün artık gizlenmez hale gelmiştir. Oysa bu gerçek dün de hem medya hem parlamento muhalefeti tarafından biliniyordu. Fakat yüzlerle ifade edilen faali meçhul cinayetler, adam kaçırmalar, kaybettirmeler, iğrenç katliamlar, suikastlar vb. her türlü kirli işin,

itirafçı, korucu, polis, asker ve MHP’li faşist beslemelerden oluşan kontr-gerilla çeteleri tarafından gerçekleştiriliyor olması, düzenin ve onun devletin bekası için gerekliydi. Bizzat devlet eliyle örgütlenen bu suç çeteleri pisliklerini bu denli açık bir biçimde ortaya dökmedikleri ve çıkar çatışmaları nedeniyle birbirlerini yemedikleri sürece fazla bir problem yoktu. Ama it dalaşının dışarıya vurduğu irin artık gözlerden gizlenemez hale geldiği içindir ki, yine düzenin ve devletin bekası için, bugün bunun üzerine gitme “cesaretini” kendilerinde bulabilmektedirler.

Hırsızlık, yolsuzluk, rüşvet, çek-senet-kumar mafyası, uyuşturucu ve silah kaçakçılığı vb., tüm bu pislikleri üreten sermaye düzeni denilen bataklıktır. Düzenin derinleşen krizi yağma ve talanı alabildiğine boyutlandırarak, bu zeminde derinleşen çıkar çatışmalarını körükleyerek, bu bataklığın daha da koyulaşmasına yolaçmaktadır. Bu pisliğin ve kokuşmuşluğun bugün orta yere serilmesini sağlayan bizzat devlet bünyesinde yaşanan kirli çıkarlar savaşıdır. Değişik çıkar grupları ile bunların gerisinde bulunan ve devlet kademelerinde kilit yerleri tutan güç odakları arasında sürmekte olan “iç iktidar” savaşının sertleşmesi, gizli şantaj dosyaları savaşlarını kızıştırmakta, bu arada çok sınırlı da olsa bazı bilgilerin ortalığa dökülmesine yolaçmaktadır.

Söz konusu olan, son tahlilde öyle olsa da, basitçe artı-değerden daha çok pay almanın ötesinde bir çatışmadır. Kapitalist ekonominin krizi özellikle 24 Ocak Kararları’ndan bu yana faiz, rant, yağma ve vurguna dayanan asalak bir ekonomi yaratmıştı. Bu aşırı rant ekonomisi daha ‘80’li yıllarda her türlü politik ve kültürel kokuşmuşluğun görülmemiş boyutlar kazanmasına neden oldu. Kürdistan’da yürütülen kirli savaş ise bunu bugün daha da vahim boyutlara vardırıştır. Vurgun ve talan üzerinden palazlanan kesimler pastadan daha fazla pay almanın savaşını vermektedirler. Kirli savaş sayesinde açılan yeni vurgun alanları iştahları daha da kabartmaktadır. Uyuşturucu ve silah kaçakçılığı bizzat bu kirli çeteler kullanılarak yürütülmektedir. Ve bunun gizli-saklı bir yanı da kalmamıştır.

Bu sömürü, yağma ve talan düzeninin sürmesi için komünistlere, devrimcilere, işçilere, emekçilere ve Kürt halkına karşı örgütlenen cinayet çetelerinin ve bunların arkasındakilerin, yağmadan daha çok pay almak istemeleri işin doğası gereğidir. Politika cephesinde yaşanan kirlenme, devletin mafyalaşması ve örgütlü bir cinayet şebekesi haline gelmesi, tüm bunlar bu zemin üzerinde yükselmektedir. Varlığı artık gizlenemeyen cinayet ve katliam çetelerinin yalnızca “terör”e karşı değil, adi cinayetlerden uyuşturucu ve silah kaçakçılığına, çek-senet mafyacılığından adam kaçırp fidye istemeye kadar her türlü kirli iş için kullanılmaları artık olağan bir devlet politikası haline gelmiştir. Bu kirli

işleri artık yeraltı mafyasının devlet içindeki adamlarını kullanması yoluyla değil, tam tersine, bizzat devletin kendisinin sicilli faşist katilleri de kullanarak yeraltı mafyasını örgütlemesi yoluyla yürütülmektedir. Dünya uyuşturucu ticaretinin %80’nin Türkiye’den geçtiği gerçeği bile ortada nasıl bir rant savaşı olduğunu yeterli açıklıkta ortaya koymaya yetmektedir. Bu işin devlet çeteleri aracılığıyla sürdürüldüğü ise, bir yıl önce hazırlanan fakat bugüne kadar hasıraltı edilen meclis araştırma raporlarına bile yansımıştır.

Bu çürümüşlük ve kokuşmuşluk tablosu düzenin temellerinden çatırdadığını göstermektedir. Kürdistan’da yürütülen kirli savaş içinde debelendiği kriz batağını daha da derinleştirmektedir. Çürüme ve kokuşmanın aldığı boyut ise iç zayıflıklarını büsbütün arttırmaktadır. Ama tüm bunlara rağmen yine de düzen egemenliğini sürdürmeyi, çeteleşen devlet topluma hükmetmeyi başarabilmektedir. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerle, onun yükselen mücadelesi ile karşı karşıya geldiği her durumda, iç çatışmalarının aldığı boyut ne olursa olsun, düzen cephesi kendi içinde sıkı bir kenetlenme yaşayabilmektedir.

Çürümenin ve kokuşmanın kendisini bu denli çıplak bir biçimde dışa vurması düzenin ve devletin iç yüzünün kitleler tarafından görülmesini kolaylaştırmaktadır. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler, bu sömürü ve zulüm çarkının, kendilerinin daha fazla yoksulluğa, sefalet ve açlığa itilmeleri sayesinde dönebildiğini giderek daha açık bir biçimde görebilmektedirler. Öfke, tepki ve hoşnutsuzluk alttan alta birikmekte ve kendisine çıkış kanalları aramaktadır. Ama devrimci kanal açılmadığı sürece de, ya baskı ve terör ile sindirilmekte, ya da bir biçimde yine düzen kanallarında eritilmektedir.

Bu çürümüşlük ve kokuşmuşluk tablosunun gerisinde bir sınıf egemenliği durmaktadır. Çürüyen ve kokuşan, bu sınıfın, tekeli burjuvazinin egemenliğindedir. Her türlü pisliğin kaynağı bizzat bu sınıfın kendisidir. Şu açık bir gerçektir ki, bu sınıfın karşısına bu sınıfı altedebilme yeteneğine sahip bir başka sınıf çıkarılamadığı koşullarda, düzen ortaya saçılan pisliklerinin üzerini örtmekte fazla güçlük çekmeyecektir. Tüm ezilenlerin mücadelesine önderlik edebilme yeteneğine sahip biricik güç olarak işçi sınıfı iktidar mücadelesi alanına çıkarılamadığı sürece, tüm çürümüşlüğüne ve kokuşmuşluğuna rağmen, sermaye düzeni, egemenliğini sürdürmeyi başarabilecektir. Fakat düzenin bu kadar kokuştugu, devletin bu denli çürüdüğü ve adi bir suç çetesine dönüştüğü bir durumda, böyle bir karşı gücü yaratmak her zamankinden daha çok olanaklıdır.

**EKİM'in
BAYRAĞI
ELLERİMİZDE!**

Kızıl Bayrak

İSİTÜRK Sosyalist Siyasal Gazete

Susmayacak!